BİR KATE BRANNIGAN POLİSİYESİ

TERS TEPKİ

VAL McDERMID

Macera Perest
kitaplar

Ters Tepki / Polisiye

Val McDermid

Kate Brannigan polisiyeleri:
Öldürücü Darbe
Ters Tepki

Hazırlanan:
Kırık Çete

Tony Hill ve Carol Jordan polisiyeleri:

Hazırlananlar:
Deniz Kızları Şarkı Söylüyor
Kandaki Tel

BİR KATE BRANNIGAN POLİSİYESİ

TERS TEPKİ

VAL McDERMID

İngilizce aslından çeviren:
Şen Süer Kaya

Macera Perest
kitaplar

MACERAPEREST KİTAPLAR

Polisiye

Ters Tepki –Kick Back / Val McDermid
İngilizce aslından çeviren: Şen Süer Kaya

© Val McDermid, 1993
© Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti., 1999
Bu yapıtın bütün hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntıların dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kitap ve genel tasarım: Serdar Benli
Kapak tasarımı: Işıl Şeker
Dizgi düzeni: Goudy 10 / 12 pt.
Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları
Baskı: Oğlak Baskı Hizmetleri
Tel: (0-212) 612 73 05

Birinci baskı: Şubat 1999
ISBN 975 - 329 - 236 -6

"Maceraperest Kitaplar" bir *Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti.* ürünüdür.

Oğlak Yayınları
Genel Yönetim: Senay Haznedaroğlu
Yayın Yönetmeni: Raşit Çavaş
Zambak Sokak 29, Oğlak Binası, 80080 Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50
e-posta: oglak@oglak.com

Dünyanın her yerindeki
lavanta renkli marley sevenlere

TEŞEKKÜR

Yazmak tek başına yapılan bir iştir ama bir kitabın ortaya çıkmasına yardımcı olan daima başka insanlar vardır. Ters Tepki'yle ilgili olarak, bana hukuk dünyasının mayın tarlalarında rehberlik eden ve çeşitli ilham kaynağı olan Diana Cooper'a teşekkür borçluyum. Ayrıca temlik hukukuyla ilgili açıklamaları için Macclesfield'den Stephen Gaskell'e; Birkenhead Tapu Müdürlüğü'nden, orada olan biteni bana açıklamak için zaman ayıran Kirstie Blades'e; Horwich'teki Information Technology Resource'dan Andrew'ya; bana yardım ettiklerinin farkında bile olmayan Lonsight ekibine; editörüm Jolia Wisdom'a ve her zamanki gibi Gregory ve Radice'deki takıma.

Bütün hatalar bana aittir.

"Mülkiyet hırsızlıktır"
Pierre Joseph Proudhon

TERS TEPKİ

1

Kayıp Limonluklar Vakası. Conan Doyle'un fazla sıkıcı bulduğu için yazmadığı bir Sherlock Holmes hikâyesi gibi geliyor kulağa. Ama size bir şey söyleyeyim mi, bu konuda Conan Doyle ile aynı fikirdeyim. Sekreterimizin aşk hayatı taze bir aşıya şiddetle ihtiyaç duymasaydı bu işe kesinlikle bulaşmazdım. Sonradan ortaya çıktığı gibi bu da çok iyi olurdu.

Soluğumu tutmuş doğru hareket anını seçmek için umarsızca dualar ederek kocaman asansörün arkasına çömelmiştim. Vohaul'un vurucu adamı gibi çirkin bir kas yığını karşısında ikinci şansım olmayacağını biliyordum. Merdiven boşluğundan ortaya çıkar çıkmaz onu gördüm. Ayağa fırlayıp kendimi tavandan sarkan bir çift ağır palanga bağlantılarına attım. Palanga hasmıma doğru fırladı. Adam son dakikada döndü, palangayı gördü ve eğildi. Palanga başının üzerinden ıslık çalarak geçti. Tehditkâr bir tavırla bana doğru yöneldiğini farkedince korkudan ağzım kurudu. Asansörü aramızda tutmak için arkasına geçtim, böylece merdivene doğru atılabilirdim. Adam peşimden koşarken çaresizce diğer palangayı ona doğru fırlattım. Palanga adamın başının yanına çarptı. Darbeyle asansör boşluğunun karanlığına uçtu. Başarmıştım! Hayatta kalmayı başarmıştım!

Rahat bir soluk alıp arkama yaslandım ve "Oyunu Kaydet" tuşuna bastım. Saatime bakınca bugünlük Space Quest III oyununu bırakma zamanının geldiğini gördüm.

Ortağım Bill'in yokluğunda bulabildiğim yarım saatlik öğle tatilini bitirmiştim. Kaldı ki sekreterimiz Shelley yemekten her dönebilirdi, gelip beni oyun oynarken yakalamasını istemiyordum. Kedi uzaktayken fare Space Quest oynuyor, bu da güvenlik danış-

manlığı ve özel araştırmacılık yapan bir şirketin ortağı için hiç de iş kadınına yakışan bir tavır değil. Küçük ortak olsam bile.

O hafta, kentte yalnızca bir gösteri vardı. Bill ticari bir bankaya bilgisayar güvenliği kurmak için Channel Islands'ın sunduğu keyifleri (ve İstakozları?) tatmaya gitmişti. Bu da Kate'in, Mortensen ve Brannigan'ın İngiltere'nin tümü açısından ortalıkta olan tek parçası demekti. Böyle söyleyince, İngiltere'nin Kuzeybatısında ticari suçların önemli bir kısmını araştıran iki kişilik bir şirket yerine dev bir kuruluş gibi görünüyoruz.

Hem kadınlar tuvaleti hem de karanlık oda olarak hizmet veren bölüme gittim. Geçen hafta sonu bir ecza şirketinin, laboratuvarını dışarıdan gözaltına almıştım. Bunun sonucu elde ettiğim resimleri basmam gerekiyordu. PharmAce Supplies'ın deposunda bazı sorunlar vardı. Birkaç gün geçici laboratuvar asistanı olarak çalışmış, çok geçmeden sorunun çalışma saatleri içinde olmadığını anlamıştım. Biri laboratuvarı kilitlendikten sonra içeriye giriyor ve bilgisayar stok kayıtlarında korsanlık yapıyordu. Tek yapmam gereken korsanın kim olduğunu ortaya çıkarmaktı. Birkaç gece Mortensen ve Brannigan'ın en son oyuncağı bir Little Rascal van'ın arkasında sırtıma ağrılar girene kadar süren bir gözetlemeden sonra korsanın kimliğini keşfettim. Kıdemli laboratuvar teknisyenini gösteren kanıt paranın satın alabileceği en son film teknolojisiyle tespit edilmişti.

Bill çıktıktan sonra durmak bilmeyen telefonlardan uzakta, karanlık odada yarım saat çalışmayı dört gözle bekliyordum. Hiç şansım yoktu. Perdeyi tam çekmiştim ki dâhili telefon, dişçilerin dolguyu düzeltmek için kullandıkları korkunç aletin sesi gibi bir gürültüyle çaldı. Telefonun sesi sustu, ardından Shelley'nin sesi balona binmiş Vakvak Amca gibi çıktı. "Kate, bir müşterin var."

İçimi çektim. Büro bilgisayarında oyun oynamanın öcünü alan İntikam Perisi. Boş bir umutla, "Meşgulüm" diye mırıldandım. "Kate, beni duyuyor musun?" diye seslendi Shelley.

"Defterimde bir randevu görünmüyor" diyerek bir deneme yaptım.

"Acil bir durum. Karanlık odadan çıkar mısın lütfen?"

"Sanırım" diye homurdandım. Reddetmenin hiç yolu olmadığını biliyordum. Homurdanmaya devam ederek büroma döndüm. İskemleme doğru üç adım atmamıştım ki, Shelley odaya girerek kapıyı arkasından sıkıca kapattı. Yüzünden heyecan okunuyordu: Barones Thatcher'ın yüzünde samimi bir sevecenlik ne kadar sık görülürse onun yüzünde de o kadar çok görülen bir ifade. Bana doldurulmuş bir yeni müşteri formu verdi. Üzerinde Ted Barlow yazıyordu. Teslim olarak, "Anlat bakalım" dedim.

"Limonluklar yapıp yerleştiren bir şirketi var ve bankası borcunu ödemesini, açık hesabın geri ödenmesini istiyor ve kredi vermeyi reddediyor. Bunun nedenini bulmak ve bankayı fikrini değiştirmeye ikna etmek istiyor." Shelley bir solukta konuştu. Çok alışılmadık bir şey. Öğle yemeğinde ne içtiğini merak etmeye başlamıştım.

"Shelley" dedim homurdanarak. "Bu tür işler yapmadığımızı biliyorsun. Adam bazı işler çevirmiş, banka bunu anlamış, şimdi de bu pislikten birinin onu kurtarmasını istiyor. Bu kadar basit. Bu işte bize ekmek yok."

"Kate, lütfen onunla konuş, olur mu?" Shelley beni şaşırtıyordu. O, hiçbir şey için ricada bulunmaz. Maaş artışı istekleri bile kesin ifadelerle yazılmış başvurulardır. "Adam çaresiz, gerçekten yardıma ihtiyacı var. Her tür bahse varım, kötü bir iş karıştırmamış."

"Eğer karıştırmamışsa, Süleyman'ın tapmağı inşa etmesinden beri iş karıştırmamış olan yegâne inşaatçıdır" dedim.

Shelley başını salladı, saç örgülerine taktığı boncuklar şıngırdadı. "Sorun nedir, Kate?" diye üstüme geldi. "Küçük insanlar için fazla mı yüksekte ve güçlüsün? Bugünlerde yalnızca rock yıldızları ve yönetim kurulu başkanlarıyla mı ilgileniyorsun? Cowley'de sıradan işçilikten ustabaşılığa yükselen babandan ne kadar gurur duyduğunu anlatır dursun. Babanın küçük bir sorunu olsaydı onu böyle mi başından atacaktın? Bu adam öyle büyük bir işadamı falan değil, yalnızca çok çalışarak ayakta kalan biri ve utanmaz bir banka yöneticisi her şeyini elinden almak istiyor. Kendine gel, Kate, yüreğin nerede senin?" Shelley şok geçirmiş gibi birden sustu.

Kendini kaybetmiş gibiydi. Ama söylediklerinden dolayı olmasa da ilgimi çekmişti. Ted Barlow'u görmeye suçluluk duyduğum için karar vermedim. Shelley'yi, yavrularını koruyan aslan rolüne sokan adamı merak ediyordum. Shelley boşandığından beri onun gıpta edilecek soğukkanlılığını bu kadar yok eden bir adam görmemiştim.

"Onu içeri gönder, Shelley" dedim. "Bir bakalım neler anlatacak."

Shelley kapının yanına giderek açtı. "Bay Barlow? Bayan Brannigan sizinle şimdi görüşecek." Pişmiş kelle gibi sırıttı. Yemin ederim, ergenlik çağındaki iki çocuğunu Hun İmparatoru Attila gibi yöneten bu küçük sert kadın, pişmiş kelle gibi sırıttı.

Kapıdan içeriye giren adamın yanında Shelley bir Giacometti heykeli gibi incecik ve narin kaldı. Adam rahatlıkla yirmi santim daha uzundu ve takım elbise üstünde çok yabancı bir şeymiş gibi duruyordu, iri kıyım olduğu için değil. Geniş omuzları dar beline doğru, ütülü takım elbisesinde tek bir kırışıklık yapmadan daralıyordu. Güçlü ve kaslı olduğunu görebiliyordunuz. Bu yeterli değilmiş gibi bacakları da ince ve uzundu. Uğrunda ölünecek bir bedendi.

Ancak yüzü bacakları kadar harika değildi. Ted Barlow'un boynundan yukarısı işe yaramazdı. Burnu fazla büyüktü, kepçe kulaklıydı, kaşları ortada birleşiyordu. Ama gözlerindeki bakış güzeldi, gözlerinin yanında gülme çizgileri vardı. Otuz beş yaşlarında olduğunu tahmin ettim, vücut diline bakılırsa bu yılları pek de büroda geçirmiş gibi görünmüyordu. Kapı ağzında tereddütle durdu, ağırlığını bir bacağından ötekine verdi. Yumuşak mavi gözleriyle gergin gülümsemesi çelişiyordu.

Ayağa kalkıp çok rahat deri koltukları göstererek, "Buyrun, içeri girin" dedim. Bu koltukları, benim için pek alışılmadık bir iyilik anında müşterilerim için almıştım. Adam büroya tereddütle girerek sığıp sığmayacağından emin değilmiş gibi koltuklara baktı. Kapının yanında dikilip duran Shelley'ye, "Teşekkürler, Shelley" dedim. Shelley gönülsüzce çıktı.

Ted koltuğa oturdu ve rahatlığına şaşırarak biraz yayılıp yerleşti. Bu koltuklar her zaman böyledir. Cehennem gibi görünür, cennet gibi hissettirir. Önüme yeni müşteri formunu çekerek, "Birkaç ayrıntıya ihtiyacım var Bay Barlow, böylece ihtiyacınız olan hizmeti verip veremeyeceğimizi anlayabilirim." Shelly adama bayılmış ama iyi bir nedenim olmadan teslim olacak değildim. Telefon numaralarını ve adresi aldım. Stockport'da bir sanayi kompleksi sonra adımızı nereden aldığını sordum. Telefon rehberinin Sarı Sayfaları'ndan seçmiş olması için dua ediyordum, böylece Shelley dışında kimseyi gücendirmeden ondan kurtulabilirdim ama açık ki Vohaul'un adamını temizlemiş olmak günümün tek başarısıydı.

"SecureSure'dan Mark Buckland sizi tavsiye etti" dedi.

"Mark'ı iyi tanıyorsunuz, öyle mi?" Hâlâ aptalca umuduma yapışmıştım. Belki de Mark'ı yalnızca SecureSure'a alarm taktırdığı için tanıyordu. Böyleyse Mark'dan satın aldığımız bütün malzemelerde bize yaptığı önemli indirimi riske sokmadan da bu adamdan kurtulabilirdim.

Bu kez Ted'in gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı, çocuksu bir havaya büründü. Evde bu çocuksu çekicilikten çok var, teşekkür ederim. "Yıllardır arkadaşız. Birlikte okuduk. Hâlâ birlikte kriket oynarız. İnanır mısınız, Stockport Viaduct'da oynadık!"

Yutkunup konuşmaya devam ettim. "Sorun tam olarak nedir?"

"Şey, sorun banka. Bu sabah bu mektubu aldım" diyerek tereddütle katlanmış bir kâğıt uzattı.

Onu zor durumdan kurtarıp kâğıdı elinden aldım. Barlow dünyanın yükü omuzlarından alınmış gibi göründü. Kâğıdı açıp yazıları okudum. Özetle, aldığı 100.000 sterlinlik kredinin; 74-587,34 sterlinini, kredili mevduattan da 6.327.67 sterlin kullanmış olduğunu yazıyordu. Royal Pennine Bankası parasını hemen geri istiyordu, yoksa evine ve işyerine el koyacaktı. Bu bankaya bağlı finans şirketi de Barlow'a ayrıca yazarak Colonial Limonluklar'ın müşterilerine artık kredi vermeyeceklerini bildirecekti. Ben de benim banka müdürümün aksi mektuplar yazdığını düşünürdüm,

Ted'in neden berbat halde olduğunu anlayabiliyordum. "Evet" dedim. "Bu mektubu niye yazdıklarını biliyor musunuz?"

Kafası karışmış görünüyordu. "Şey, mektubu alır almaz hemen onları aradım. Bu konuyu telefonda konuşamayacaklarını, bankaya gelmem gerektiğini söylediler. Ben de bu sabah geleceğimi söyledim. Bölgemdeki bir şube değil bu; artık bütün küçük şubeler Stockport'da büyük bir şube altında toplandı, bu yüzden mektubu kimin imzaladığını bilmiyorum." Bir şey beklermiş gibi sustu.

Başımı sallayıp teşvik edici bir gülümsemeyle baktım. Bu her zaman işe yaramıştır.

"Dediğim gibi bankaya gittim ve mektubu imzalayan adamı gördüm. Ona neler olduğunu sordum. Adam belgeleri incelersem bana bir neden göstermek zorunda olmadığını anlayacağımı söyledi. Tam bir baş belası. Sonra bankanın gizli nedenlerini tartışma yetkisi olmadığını açıkladı. Bundan hiç de memnun olmadım, çünkü ödemelerimi bir gün bile aksatmamıştım, dört ay boyunca bir gün bile. Son altı ayda kredili mevduat borcumu da dört bin sterlin azaltmıştım. Bunu adama da söyledim, bana karşı adil davranmıyorsunuz dedim. Omuzlarını silkerek üzgün olduğunu söyledi." Ted'in sesi öfkeyle yükselmişti. Nedenini anlayabiliyordum. "Peki, sonra ne oldu?" diye sordum.

"Şey, korkarım biraz kendimi kaybettim. Ona hiç de üzgün olmadığını, bu işin peşini bırakmayacağımı söyledim. Sonra çekip gittim."

Gülümsememeye çalıştım. Ted'in kendini kaybetme fikri buysa, Shelley gibi biri tam onun ihtiyaç duyduğu kişiydi. "Bunun arkasında ne olduğu hakkında bir fikriniz olması gerekir, Bay Barlow" diye üstüne gittim.

Barlow başını iki yana sallarken gerçekten şaşkın görünüyordu. "Hiçbir fikrim yok. Bankaya her zaman günü gününe para yatırdım. Bu krediyi işimi büyütmek için almıştım. Cheadle Health'de yeni bir sanayi kompleksine yeni taşındık ama işimin borcumu zamanında ödeyecek kadar iyi olacağını biliyordum."

"Piyasadaki durgunluk nedeniyle satışların düşmediğinden ve bankanın güvenlik önlemleri almadığından emin misiniz?"

Barlow başını salladı, eli sinirle ceket cebine gitti. Suçlu bir ifadeyle durdu. "Sigara içmemin bir sakıncası var mı?" diye sordu.

"İçebilirsiniz tabii" diyerek ona bir küllük verdim. "Ne diyordunuz? Durgunlukla ilgili olarak?"

Sigarasını sinirle dudaklarının arasına soktu. "Dürüst olmak gerekirse biz durgunluğu hissetmedik. Evlerini satmaya çalışan insanlar nedense satmaktan vazgeçiyorlar ve yaşadıkları mekânlarda değişiklikler yapmaya gidiyorlar. Bilirsiniz, yeni bir yatak odası kazanmak için ev içinde düzenlemeler gibi. Fazladan bir yaşama alanı için limonluk yaptıranlar da çok oldu, özellikle de yetişkin çocukları olanlar. Yani limonluk çift camlı olursa ve içine radyatör konulursa, kışın evin içi kadar sıcak olur. Geçen yıla oranla bu yıl iş hacmimiz gerçekten arttı."

Anladığım kadarıyla çift cam satıcılarının sığır gibi otladığı yerlerdeki yeni mülklere limonluklar eklemekte uzmanlaşmıştı. Bu biçimde, birkaç standart boyutta bir iki tasarımdan fazlası gerekmiyordu. Görece küçük bir alanda yoğunlaşmıştı: Manchester'ın güneybatısı ve yeni yerleşim yeri Warrington, yani kuzeybatıdaki küçük kutular başkenti. Çalıştırdığı iki satıcı, fabrikaya gerekenden de fazla sipariş getiriyordu, Ted bunda ısrarlıydı.

"Bankanın krediyi geri çekme nedenini açıklamadığından kesinlikle emin misiniz?" diye sordum tekrar, bu kadar kötü niyetli olduklarına inanmakta güçlük çekiyordum.

Ted tereddütle başını salladıktan sonra, "Şey, adam anlamadığım bir şey söyledi" dedi.

"Tam olarak ne dediğini hatırlıyor musunuz?" diye sordum, küçük bir çocukla konuşur gibi.

Hatırlamaya çalışarak kaşlarını çattı. Bir fil yavrusunun tığ işi yapmasını izlemek gibiydi aynı. "Şey, ipotek yenilenmesinde kabul edilemez derecede yüksek ödememe oranı olduğunu ama bundan başka bir şey açıklayamayacağını söyledi."

"İpotek yenilenmesi mi?"

"Evlerini satamayanlar sermayeleri olması için çoğunlukla ipotek yenileme yoluna giderler. Bu kredi talebinin nedeni olarak

da limonluğu gösterirler. Ama bunun benimle ne ilgisi var bilmiyorum" dedi.

Ben de anladığımdan emin değildim. Ama anlayacak birini tanıyordum. Ted Barlow'un anlattıkları beni heyecanlandırmamıştı ama ecza şirketi işini beklediğimden daha kısa sürede bitirmiştim, yani hafta boş geçecek gibi görünüyordu, gir iki gün onun işiyle uğraşmak göz çıkarmaz diye düşündüm. Tam Ted'e son birkaç aydaki müşterilerinin listesini Shelley'ye vermesini söyleyecektim ki sonunda ilgimi uyandırdı.

"Şey, bankadan çıktıktan sonra o kadar öfkelendim ki, gidip ipotek yenileten insanlarla konuşmak istedim. Büroya dönüp adlarıyla adreslerini aldım ve Warrington'a gittim. Dört eve uğradım. İki tanesi tamamen boştu. Diğer ikisinde tamamen yabancı insanlar oturuyordu. Ama bu gerçekten çok tuhaf, Bayan Brannigan, orada limonluk falan yoktu. Yok olmuşlardı. Limonluklar sırra kadem basmıştı."

2

Derin bir soluk aldım. Bu dünyada bütün gerekli noktaları belirterek, bir hikâyeyi başından sonuna kadar düz bir çizgi halinde anlatamayan insanlar olduğunu fark etmiştim. Bazıları Booker Ödülü kazanıyor olabilirler, buna bir itirazım yok. Yalnızca büroma gelmelerini istemiyorum. Ted'in boğazını temizlemesini fırsat bilerek, "Kayboldular mı?" diye sordum.

Başını salladı. "Evet. Artık limonluk falan yok. İki evde oturanlar da birkaç ay önce taşındıklarından beri burada hiç limonluk görmediklerine yemin ediyorlar. Her şey son derece esrarengiz. Bu nedenle yardım edebileceğinizi düşündüm." Shelley odada olsaydı, Ted Barlow'un yüzündeki güven dolu ifadeyi görünce sırt üstü düşüp bayılırdı herhalde.

Eh, doğrusu konu benim de ilgimi çekmişti. Her zaman çözülecek gerçek bir detektiflik işi getiren müşterim olmaz. Bu da bana Bayan Süper Cool'dan zararsız bir intikam almak için bir neden veriyordu. Shelley'nin Ted Barlow'un kurtarıcılığına soyunmasını izlemek kentteki en iyi kabare gösterisi olacaktı.

Arkama yaslandım. "Tamam, Ted. Bir bakarız. Tek bir koşulla. Korkarım banka krediyi durdurduğu için nakit ödeme istemek zorundayım."

Ted benden bir adım ilerdeydi. "Bin sterlin yeterli olur mu?" diye sordu, iç cebinden kalın bir zarf çıkararak.

Çaresizce başımı sallama sırası bana gelmişti. "Nakit isteyeceğinizi düşünmüştüm" dedi. "Biz inşaatçılar her zaman bir kenara biraz nakit para koyarız. Kara gün parası. Böylece, önemli insanların ücretlerinin ödenmesini garantileriz." Zarfı bana verdi. "Açıp sayın, ben aldırmam" diye de ekledi.

Dediğini yaptım. Para kullanılmış yirmilikler halindeydi. Dâhili hatta bastım. "Shelley, Bay Barlow'a çıkarken bin sterlinlik bir makbuz verir misin? Teşekkürler" dedim. Ayağa kalktım. "Bir iki şeyi halletmem gerek, Ted ama bu öğleden sonra büronda seni görmek isterim. Saat dört uygun mu?"

"Harika olur. Sekreterine adresi bırakayım mı?" Aşırı hevesli görünüyordu. Bu iş çok eğlenceli olacak diye düşündüm Ted'e yolu gösterirken. Shelley'nin masasına pike yapan bir güvercin gibi gitti.

Ted'den hoşlanmış olsam da bir insandan hoşlanmanın dürüstlüğünün güvencesi olmadığını, mesleğimin ilk yıllarında öğrenmiştim. Bu yüzden telefonu kaldırıp SecureSure'dan Mark Buckland'ı aradım. Sekreteri hayali toplantılar mavalını okumadı, çünkü Mark her zaman Mortensen ve Brannigan'dan gelen telefonlara çıkardı. Genellikle saygıdeğer miktarda bir kazanç olurdu bu telefonlar. SecureSure, güvenlik danışmanlığı yaptığımız müşterilerimize, tavsiye ettiğimiz donanımları satıyor ve genellikle, bizim için yüksek bir indirim yapmasına rağmen Mark gene de epeyce kâr ediyordu.

"Merhaba, Kate!" dedi Mark, sesinde her zamanki aşırı heyecanlı ton vardı. "Şimdi sen söyleme, bırak ben tahmin edeyim. Ted Barlow, haklı mıyım?"

"Haklısın."

"Ted'in tavsiyemi tutmasına sevindim, Kate. Adam boka batmış durumda ve bunu hiç hak etmiyor." Mark'ın sesi samimi çıkıyordu. Ama zaten hep öyle çıkar. Yetmiş bin sterlin değerinde bir Mercedes coupé'ye binebilmesinin en büyük nedeni de bu.

"Ben de bu yüzden seni arıyorum. Saygısızlık etmek istemem ama adamın dürüstlüğünü kontrol etmek istedim. Üç gün boyunca banka memurlarıyla dalaştıktan sonra Bay Barlow'un karanlık sicilinin ortaya çıkmasını istemem" dedim.

"Tabii ki dürüst, Kate. Adam tam anlamıyla lekesiz. Çok dürüst olduğu için başı derde giren tiplerden, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Haydi Mark, konuştuğun kişi benim. Adam inşaatçı, Allah aşkına. Çok büyük paralarla oynuyor. İşin normal tanımında dürüstlük yok" diye karşı çıktım.

"Tamam, belki vergi memurları onun kazandığı her kuruşu bilmiyordur. Ama bu onu kötü bir insan yapmaz, değil mi, Kate?"

"Öyleyse bana doğruyu anlat, reklam sunucusu gibi konuşma."

Mark içini çekti. "Sert bir kadınsın Brannigan. Tamam. Ted Barlow herhalde en eski arkadaşımdır. En iyi arkadaşım oldu hep. Düğününde sağdıcıydım. Ne yazık ki bir cadalozla evlendi. Fiona Barlow tam bir orospuydu ve bunu öğrenen son erkek de Ted oldu. Beş yıl önce boşandı, o zamandan beri de işkolik oldu. Tek başına çalışmaya başladı, pencere falan değiştiriyordu. Sonra birkaç arkadaşı limonluk yapıp yapamayacağını sordular. Bu arkadaşlarının gerçekten güzel bir evleri vardı, Wimpey, Barratt'da falan. Ted onlar için Viktoryen tarzı bir limonluk tasarladı. Paslanmaz çelikten. Elbette maymun görünce ister. Sitenin hepsi limonluk ister oldu, Ted de limonluk işine girdi. Şimdi gerçekten sağlam küçük bir şirketi var, iyi paralar kazanıyor ve bunu dürüst bir yoldan yapıyor. Bildiğin gibi ev işinde bu pek alışıldık bir şey değil."

Doğuştan gelen kuşkuculuğuma rağmen etkilenmiştim; Ted Barlow'un limonluklarında her ne oluyorsa adamdan kaynaklanan bir halt değildi. "Ya rakipleri? Onlar çelme takmış' olabilirler mi?" diye sordum.

"Hmm" dedi Mark. "Sanmıyorum. Gerçekten büyük şirketleri zorlayacak kadar ciddi değil. Hayli küçük, saygın ve yerel. Burada olup biteni senin gibi birinin çözmesi gerek. Çözdüğün zaman, Ted bu kadar iyi arkadaşım olduğu için; yüzde onluk komisyonumu bile almayacağım!"

"Zarif bir bayan olmasaydım git de kıçını yala derdini Buckland. Yüzde onmuş!" diye homurdandım. "Sırf bunun için yemek davetini erteliyorum. Gene de verdiğin bilgiler için teşekkürler. Ted için elimden geleni yapacağım."

"Teşekkürler Kate. Bunu yaptığına pişman olmayacaksın. Onun derdini çöz, hayat boyu güvenebileceğin bir arkadaşın olur. Ne yazık ki senin bir limonluğunun var." Tam cevap verecekken

telefonu kapadı. Her zamanki gibi. Benimle dalga geçtiğini, benim de yediğimi anlamam rahat otuz saniye sürmüştür.

Shelley'e yeni müşteri formuyla bankaya yatırılması için parayı vermek üzere dış odaya çıktım. Ted Barlow'un hâlâ orada olduğunu şaşırarak gördüm. Ted, Shelley'nin masasının önünde yaramazlık yapıp dersten sonra öğretmenin önüne çıkarılmış bir çocuk gibi duruyordu. Ben içeri girerken Shelley kızardı ve hemen, "Eminim Kate bu adresi bulmakta güçlük çekmeyecektir, Bay Barlow" dedi.

"Tamam, o halde gidebilirim. Sizinle sonra görüşürüz, Bayan Brannigan."

Otomatik olarak "Kate" diye düzelttim. "Bayan Brannigan" kendimi evde kalmış büyük halam gibi hissetmeme neden oluyor. Halam, yaşlandığımızda hepimizin olmak istediği keskin zihinli, yenilmez yaşlılardan biridir. Bencil, hastalık hastası, talepkâr, insanları parmağının ucunda oynatan biri.

İnsanların bana Bayan Brannigan demelerine izin verirsem bu özellikleri sanki bana bulaşırmış gibi bir boş inancım var.

Rahatsız bir tavırla, "Tamam Kate" dedi. "Çok teşekkür ederim, her ikinize de." Kapıya doğru yürüdü. Shelley'nin başı önündeydi, kapı kapanmadan parmakları klavyenin üzerinde uçmaya başlamıştı.

"Adresi tarif etmesinin bu kadar uzun sürmesi çok şaşırtıcı" dedim formu masasına koyarken.

Shelley, "Adama biraz yakınlık gösteriyordum" dedi. Esmer tende farkedilmesi her zaman kolay değil ama kızardığına yemin edebilirdim.

"Bu hareketin övgüye değer. Bu zarfta bin sterlin var. Bankaya yatırabilir misin? Kasaya koymamayı tercih ederim."

"Doğru yaparsın. Yoksa alıp harcardın" diye homurdandı Shelley. Ona dilimi çıkartıp büroma döndüm. Tekrar telefonu kaldırdım. Bu kez Josh Gilbert'ı aradım. Josh bir finans şirketinin ortağıdır. Bu, yaşlılıklarında beş parasız kalacaklarından paranoya derecesinde korkan, bu yüzden gençliklerinde varlıklarının keyfini sü-

recekleri yerde nasıl değerlendireceklerini bilemeyen insanlara danışmanlık yapan bir şirketti. Josh onları, paralarını sigorta şirketlerine ve tröstlere yatırmaya ikna eder, sonra kazandığı büyük komisyonlarla kendi emekliliği için planlar yapar. Tek fark, Josh'ın kırk yaşında emekli olmayı planlamasıdır. Şimdi otuz altı yaşında ve hedefe kitlendiğini söylüyor. Ondan nefret ediyorum.

Tabii ki yanında bir müşterisi vardı. Ama ben bunu bildiğim için saat başına on dakika kala aramıştım. İki randevu arasında beni arayabileceğini düşünüyordum. Uç dakika sonra onunla konuşmaktaydım. Ted Barlow'un sorununu kısaca anlattım. Josh bir sürü "Hımmm" dedi. Sonunda da, "Adamı bir araştırırım" cevabını verdi. "Konuyla da ilgili bir iki yere sorarım,.ad vermeden. Tamam mı?"

"Harika. Ne zaman sonucu alırız?"

Telefonda Josh'ın ajandasının sayfalarını çevirdiğim duydum. "Beni kötü bir haftada yakaladın" dedi. "Herhalde bilgiye dün sahip olmaya ihtiyacın vardı."

"Korkarım öyle. Affedersin."

Merkezi ısıtma sistemine baktıkları zaman tesisatçıların yaptığı gibi soluğunu dişlerinin arasından emdi. "Bugün Salı. Bugün çok doluyum ama yarın bakabilirim" diye mırıldandı, yarı kendine yarı bana. "Ama Perşembe günü boğazıma kadar doluyum, Cuma Londra'dayım... Dinle, Perşembe sabahı; kahvaltı edebilir miyiz? Kötü bir hafta derken ciddiydim."

Derin bir soluk aldım. Sabah uyandığımda kendimi; harika hissetmem, ama iş iştir. "Perşembe günü kahvaltı uygun" diye yalan söyledim. "Nerede?"

"Sen seç, parayı sen vereceksin" diye cevapladı Josh.

Yedi buçukta Portland'da karar kıldık. Otomobilinizi sizin için park eden adamlar var orada ve bana göre bu, sabahın erken saatinde büyük bir avantaj. Tekrar saatime baktım. Filmlerimi basmak için zaman kalmamıştı. Bunun yerine bilgisayarın veritabanında Ted Barlow için bir dosya açtım.

Colonial Limonluklar Şirketi, sanayi sitesinin en son binasıydı. Ted'in oraya yaptığı limonluk gözümü aldı. Binanın ön cephesi boyunca, rahat dokuz metre uzunluğunda, üç metre derinliğindeydi. Temeli tuğlaydı, ince tuğla direklerle dört ayrı bölüme ayrılmıştı. Birinci bölüm klasik Viktorya Kristal Sarayı tarzıydı, çatısında plastik replika Gotik süsler vardı. İkincisi Edward dönemi bir limonluktu, vitraylarında resmedilen çiçek ve bitkilerin renk ve oranlarındaki yanlışlıklar herhalde botanikçilerin saçlarını başlarını yolmalarına neden olurdu. Üçüncüsü son derece sade ve düz çizgileri olan bir limonluktu. Biraz benimkine benziyordu aslında. Son olarak da Raj'ın Son Günleri havasında bir limonluk vardı, plastik yaldızlı ve kemerli pencereler çok uzaktan maun görüntüsü veriyordu. Hasır mobilyalara kurulup uşağınıza tavus tüyü yelpazeyle sizi serinletmesini emredebileceğiz bir yer. Güney Manchester'da bunlardan çok var.

Limonluğun içinde Colonial Limonluklar'ın bürolarını görebiliyordum. Bir an otomobilin içinde oturup baktım. Kapının hemen yanında C biçimli bir resepsiyon masası vardı. Masanın ardında bir kadın telefonla konuşuyordu. I. Charles'ın yedek peruğuna benzeyen permalı saçları vardı. Zaman zaman bilgisayarında bir tuşa basıyor ve konuşmasına devam etmeden önce ekrana sıkıntıyla bakıyordu. Bir yanda, her birinde telefon ve kâğıt yığını bulunan iki küçük masa vardı. Masalarda oturan kimse yoktu. Arka duvarda ana binaya açılan bir kapı vardı. En uzak köşede küçük bir büro cam panellerle bölünmüştü. Ted Barlow bu büroda gömlek kollarını sıyırmış oturuyordu, kravatı gevşekti ve gömleğinin üst düğmesi açıktı. Bir dosya dolabının içindekileri inceliyordu. Resepsiyonun geri kalanını teşhir panelleri dolduruyordu.

Limonluğa girdim. Resepsiyonist telefona neşeli bir sesle, "Bir dakika lütfen" dedi. Telefon düğmesine basarak bana döndü. Küçük kız sesiyle, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Bay Barlow'la randevum var. Adım Brannigan. Kate Brannigan."

"Bir dakika lütfen." Açık masa defterinin sayfasında parmağını gezdirdi. Tırnaklarının uzunluğuna şaşakaldım. Bu pençelerle nasıl tuşlara basabiliyordu? Kadın başını kaldırıp tırnaklarına baktı-

ğımı gördü ve bilgiç bilgiç gülümsedi. "Evet" dedi. "Bir bakayım sizi kabul edebilir mi." Telefona uzanıp iç büroyu çaldırdı. Ted dalgın bir tavırla döndü, beni gördü, telefonu duymazdan gelerek resepsiyona doğru koştu.

"Kate" diye seslendi. "Geldiğin için sağol." Resepsiyonist kaşlarını yukarıya kaldırdı. Ona göre herhalde Ted patronların nasıl davranması gerektiğini hiç bilmiyordu. "Şimdi, ne öğrenmek istiyorsun?"

Onu bürosuna doğru yönlendirdim. Resepsiyonisten şimdilik kuşku duymam için bir neden yoktu ama daha araştırmanın başında olduğum için kimseye güvenemezdim. "Son altı ayda müşterilerinin ipotek yenileme yoluyla finanse ettiği bütün limonlukların adreslerine ihtiyacım var. Bilgiler bu biçimde saklıyor musunuz?"

Ted başıyla onayladı, sonra birden büronun tam kapısında durdu. Limonluklar takılmış çeşitli evleri gösteren bir teşhir panelini işaret etti. Evler aşağı yukarı birbirine benziyordu -orta büyüklükte, çoğu müstakil, modern, dört bir yandan benzerleriyle çevrili. Ted'in yüzünde samimi bir üzüntü okunuyordu "Şu, şu ve şu" dedi. "Limonluğu yaptıktan sonra resimlerin çektirdim, çünkü yeni bir broşür hazırlamak üzereydik. Bugün gittiğimde ise limonluklar yerinde yoktu."

Bir rahatlama hissettim. Ted'in dürüstlüğüne duyduğun küçük bir şüphe kalıntısı varsa, o da yok oldu. Ne kadar pis kuşkucu bir insanım, limonlukların yapıldığından bile şüphe etmiştim. Şimdi yapıldıklarının somut kanıtı önümdeydi "Fotoğrafçının adını bana verebilir misin?" diye sordum Temkinlilik Ted'e inanma isteğime baskın çıkmıştı.

"Tabii, verebilirim. Dinle, ben istediklerini hazırlarken çocuklardan birinin sana fabrikayı gezdirmesini ister misin? İşimizi tam olarak nasıl yaptığımızı gör."

Nazikçe reddettim. Çift camlı limonlukların yapımı bilgi dağarcığımda doldurmak istediğim bir boşluk değildi. Ted'in dosyalarla uğraşmasını izlemeye koyuldum. Koltuğuna oturarak limon-

lukların yararlarıyla ilgili bir broşürü karıştırmaya başladım. Bunun uzun bir iş olacağını hissediyordum.

Ted'in halkla ilişkiler danışmanı, kararlı adımlarla teshil salonuna, oradan da küçük masalardan birine evrak çantasını bırakarak Ted'in odasına giren şık giyimli bir adamı durduramadı. Adam bana eski dostlarmışız gibi gülümsedi.

"Merhaba" dedi. "Jack McCafferty" diye ekleyerek elini uzattı. Eli soğuk, tokalaşması sertti, tıpkı yansıttığı imaja uygun bir biçimde. Kahverengi kıvırcık saçları yanlardan kısa, üstten uzun kesilmişti. Gözleri maviydi ve hafifçe yanmış teninde donuk iki minik ekran gibi duruyordu. Çift cepli yeşil bir takım, krem gömlek giymiş, ipek kravat takmıştı. Hepsi en az beş yüz sterlin değerinde gibi duruyordu. Toprak rengi keten takımım ve kukuletalı süveterimle kendimi kılıksız hissettim. Ted, "Kate, Jack satış elemanlarımdan biridir" dedi.

Jack onu, "Satış ekibi" diye düzeltti. Eğleniyor gibi durmasından bu düzeltmenin sürekli yapıldığını düşündüm. "Peki, siz?"

"Kate Brannigan" dedim. "Muhasebeciyim. Ted'e bir paket hazırlamaya çalışıyorum. Tanıştığımıza sevindim, Jack."

Ted şaşırmış görünüyordu. Belli ki yalan söylemek alışkanlıklarından biri değildi. Neyse ki Jack'in arkasında duruyordu. Boğazını temizleyerek bana kalın bir mavi dosya uzattı, "istediğin ayrıntılar burada, Kate" dedi. "Açık bir nokta kalırsa beni arayabilirsin."

"Tamam, Ted" diyerek başımı salladım. Sormak istediğim bir iki soru vardı ama bu sorular yeni muhasebeci kimliğime pek uymuyordu. "Tanıştığımıza memnun oldum, Jack."

"Memnun olmak. Alelade iki sözcük. Sizinle tanıştığım için kullanacağım sözcükler değil, Kate" diyerek kaşlarından birini hafifçe kaldırdı. Resepsiyon alanından geçip otomobilime doğru ilerlerken gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum. Düşündüklerinden pek hoşlanmayacağımdan emindim.

3

Yarım mil kadar gittikten sonra otomobili kenara çekip dosyaya çarçabuk bir göz attım. Mülklerin büyük bir bölümü Warrington'daydı, bu yüzden sabaha kadar ertelemeye karar verdim Hava kararmaya başlamıştı, oraya gittiğimde görülecek bir şey kalmayacaktı. Ama bu yakınlarda Ted'in limonluk taktığı yarım düzine ev vardı. Ted bunlardan birine gitmiş ve limonluğun yerinde olmadığını görmüştü. Eve dönerken diğerlerine şöyle bir göz atmaya karar verdim. Torpido gözünden A-2 haritamı çıkarıp en iyi hangi yolu kullanabileceğime baktım.

Birincisi altmışlardan kalma çirkin bir sitede, bir çıkmaz sokağın başındaydı. Neredeyse bitişik garajlı iki evden biriydi Zili çaldım ama kapıyı açan olmayınca evlerin arasındaki dar patikadan geçerek çiti atlayıp arka bahçeye geçtim. Sürpriz, sürpriz. Limonluk falan yoktu. Eskiden nerede olduğunu tam olarak anlamak için planı inceledim. Sonra çömelip arka duvardaki tuğlaları araştırdım. Bir şey bulmayı beklemiyordum aslında, çünkü ne aradığımdan bile emin değildim. Ama eğitimsiz gözlerim bile duvardaki belli belirsiz işaretleri fark etti. Biri tel fırçayla duvarın üstünden geçmiş gibiydi.

Merakım uyandı. Ayağa kalkıp öteki evlere gittim Wiltshire Copse, 6 numara ve Amundsen Caddesi 19 numara neredeyse birbirinin aynıydı. Her ikisinde de limonluk yoktu Ama daha sonra ziyaret ettiğim iki evde limonluklar hâl duruyordu. Beşinci kez otomobilime geri dönerken modern mimariye kötü bir anlam kazandıran o korkunç küçük evler fazlasıyla görmekten fena olmuştum. Kendi evimi düşündüm, daha üç yıl önce inşa edilmişti ama geniş mekân duygusu olan bir mimar tarafından tasarlanmıştı. Yatak odam ferahtır, yatağa yatmak ya da kalkmak için hiçbir şeyin üzerine tırmanmak zorunda değilim. İkinci yatak odam da büro olarak kullanabileceğim kadar büyük, ayrıca içinde kaçınılmaz zi-

yaretçiler için bir çekyat var. Ama bütün bu odalar burada doğru dürüst büyüklükte tek bir yatak odası çıkarabilmek için preslenmiş gibiydi. Uç yatak odasından ise hiç söz etmeyeceğim.

İşin tuhafı, muhtemelen benim evimden daha değerliydi, çünkü banliyönün en şık bölgesinde bulunuyorlardı. Oysa otuz adet "profesyonel" konutundan biri olan benim küçük vaham, bütün şehir merkezi lükslerine beş dakikalık uzaklıktaydı. Kötü tarafı ise Kanal 4 belgesellerinin konusu olan şehir içi konutlarıyla çevrili olmasıydı. Bulunduğu bölge nedeniyle oldukça düşük bir fiyata satın almıştım. Bu da bana en son sistem bir alarm taktırabilirle şansı vermişti.

Eve gitmem gerektiğine karar verdim. Karanlık çökmeye başlamıştı, yirminci yüzyıl sonu tuğla işlerini incelemeye devam edemezdim. Kaldı ki insanlar işten dönmeye başlamışlardı ve biraz şüphe çektiğimi hissediyordum. Aşırı kuruntulu, mahalle muhtarı bir komşunun polisleri araması an meselesiydi; durumumu açıklamak biraz zor olacaktı. Sitenin girdiğim tarafından değil, diğer tarafından çıktım ve birden Alexis'in evinin ne kadar yakınında olduğumu farkettim.

Alexis Lee herhalde benim en iyi kız arkadaşım. Manchester Evening Chronicle'da polis muhabiridir. Her ikimizin de geleneksel olarak "erkek işleri" diye tanımlanan alanlarda çalışıyor olması aramızda bir bağ oluşmasına yardımcı oldu sanırım. Ama suça yönelik ortak ilgimizin dışında Alexis bana tanıdığım herkesten daha çok para tasarruf ettiren kişidir. Pahalı giyim mağazalarında çok pahalı hatalar yapmaktan beni en az on kez kurtardı. Ve klişe gibi görünmesi pahasına, en kara tragedyanın bile komik yanını bulabilen bir mizah duygusuna sahip olduğunu söyleyebilirim. Alexis'e yarım saatliğine uğrasam çok keyifleneceğimi biliyordum.

Daha önce yağan yağmur, dökülmüş yaprakları kaygan hale getirmişti. Alexis'in evinin dışında hafif fren yapmama rağmen yemin ederim Vauxhall Nova'm yana kaydı. Karayolları Müdürlüğü'ne lanetler yağdırarak daha güvenli bir yere çektim. Düzgün yürümek için bir direğe tütündüm, sonra birden bu direğin sabit olmadığını şaşırarak farkettim. Üzerinde "Satılık" tabelası vardı. Öfkelenmiştim. Bana danışmadan evi satışa çıkarmaya nasıl cesa-

ret edebilirlerdi? Burada neler olup bittiğini anlamalıydım. Arka kapıya gittim, kapıyı çaldım ve mutfağa girdim.

Alexis'in kız arkadaşı Chris bir mimarlık şirketinin ortağıdır. Bu yüzden mutfakları Gotik bir katedrale benzer, tonozlu tavan kirişleri balina iskeleti gibi görünür. Kartortpiyerlerde çiçek ve meyve motifleri vardır, tavanda düzenli aralıklarla alçı kabartmalar yapılmıştır. Şaşırtıcı bir görüntüdür.

Alexis çam masada oturuyordu. Dirseğinin yanında biri çay kupası, önünde de açık kataloglar vardı. Ben içeriye girerken başını kaldırıp sırıttı. "Kate! Hey, seni görmek ne' güzel, çocuk! Kendine bir kupa kap, çay taze" diyerek çaydanlığın yanındaki rengârenk kupaları gösterdi. Kendime demli bir çay koyarken Alexis, "Seni buraya hangi rüzgâr attı?" diye sordu. "İş üstünde misin? Benimle ilgili bir yanı var mı?"

Bir iskemleye oturarak, "Bunu boşver" dedim. "Benden kaçmaya mı çalışıyorsun? Bu 'Satılık' tabelası da nedir? Evi satışa çıkardın ve bana haber vermedin, öyle mi?"

"Neden? Satın almayı mı düşünüyorsun? Sakın! Aklının ucundan bile geçmesin! Burada benimle Chris'e ancak yetecek kadar yer var ve biraz dağınıklığı hoşgörebiliyoruz. Sen ve Richard burada bir hafta yaşasanız birbirinizi öldürürsünüz."

"Konuyu değiştirmeye çalışma" dedim. "Richard'la ben halimizden memnunuz. En fazla izin vereceğim yakınlık derecesi kapı komşuluğu."

Alexis, "Değersiz sevgilin nasıl Peki?" diye sözümü kesti.

"Sana sevgilerini gönderdi." Alexis ile sevdiğim adam bana tamamen sözlü tacizden oluşmuş gibi gelen bir ilişki içindeler. Ama bu görüntüye rağmen birbirlerini çok sevdiklerinden şüpheleniyorum; hatta bir keresinde ikisini Chronicle'ın kafesinde birlikte içki içerken yakalamıştım. Her ikisi de yakalanmış çocuklar gibi bakmışlardı.

"Peki, nedir bu satış işi?"

"Benim bir arazi alarak düşlerimizdeki evi inşa etmeyi ne kadar istediğimizi bilirsin."

Başımı salladım. Adımı unutmak bunu unutmaktan daha kolaydı. "Kendiniz yapmayı planlıyorsunuz; Chris başkalarına yaptığı tasarımlar karşılığında yapacağınız eve yardım etmelerini sağlayacak, öyle değil mi?" Onları tanıdığımdan beri bu evden söz ederlerdi. Birçok insan için yalnızca hayal olduğunu söyleyebilirdim. Ama Alexis ile Chris ciddiydiler. Saatlerce kitap karıştırır, planlar yapar, ideal evi bulana kadar çiziktirirlerdi. Sadece doğru yerde, doğru fiyata, doğru araziyi beklemekten başka işleri yoktu. "Arazi?" diye sordum.

Alexis masanın kenarına uzanıp bir çekmece açtı. İçinden birkaç fotoğraf çıkardı. "Şuna bir bak, Kate. Sersemletici değil mi? Müthiş değil mi?" Kabarık siyah saçlarını gözünün önünden çekip heyecanla bana baktı.

Resimleri inceledim. İlk altısında üzerinde koyunların otladığı bir çayırlığın görüntüleri vardı. Alexis, "Burası arazi" dedi, sessiz kalamamıştı. Resimlere bakmaya devam ettim. Geri kalan resimlerde uzak tepelerin, koruların ve vadilerin görüntüleri vardı. Görünürde bir tek Çin lokantası bile yoktu. "Bunlar da manzaralar. Müthiş, değil mi? Bu yüzden bunlara bakıyordum." Katalogu salladı elinde. Katalogda inşaat malzemeleri fiyat listesi olduğunu gördüm. Bana kalsa geceyi telefon rehberiyle geçirmeyi tercih ederdim.

"Burası nerede?" diye sordum. "O kadar... kırsal duruyor ki." Onaylamış gibi görünmek için bulabildiğim tek dürüst sözcük buydu.

"Çok vahşi, değil mi? M66'dan yalnızca üç dakika uzakta. Ramsbottom'ın hemen üstünde. İş saatleri dışında gazeteye yirmi dakika içinde gidebilirim ama şehrin gürültüsünden tamamen uzakta."

Ben olsaydım altı sözcük önce bu cümleyi bitirmiştim. Bir pizzacı ya da hamburgerciden on dakikadan (park yeri dâhil on beş) daha fazla uzaktaysanız bana göre uygar dünyanın dışındasınız. "Anlıyorum" dedim. "İstediğiniz de buydu, değil mi?"

"Evet, tam istediğimiz gibi. İlanı görür görmez inşaatı birlikte yapacağımız kişilerle bir toplantı yapıp hep birlikte araziyi gör-

meye gittik. İnşaatçıyla fiyatta anlaştık ama başka biri daha ilgilendiği için işin hemen tamamlanmasını istiyor. Ya da biri daha ilgileniyor diye yalan söylüyor ama bana sorarsan doğru gibi. Her neyse, her parsele beş bin dolar depozit verdik. Şimdi burayı satıp yeni evi yapmak için gerekenleri almamızın zamanı geldi."

"Ama ev yapılırken nerede oturacaksınız?" diye sordum.

"Şey, Kate, bunu sorman çok ilginç. Biz de düşünüyorduk ki..." Neredeyse panikledim. Sonra Alexis'in ağzının biri köşesinde titreyen gülümsemeyi gördüm. "Bir karavan alacağız, sezon sonunda ucuzluyorlar, kışın karavanda oturup baharda satacağız. Ev o sıralarda bitmiş olur" dedi neşeyle. Vücudumun titremesine mani olamadım.

"Eh, banyo yapmanız gerektiğinde evim her zaman size açıktır" dedim.

"Teşekkürler. Bu teklifini unutmayacağım, çok konuksever-sin" dedi.

Çayımı bitirip ayağa kalktım. "Gitmem gerek."

"Bana boğazına kadar işe battığını söyleme sakın" diye takıldı.

"Gene yanıldın. Neden detektiflik yapmak yerine yalnızca yazı yazdığını anlıyorum. Hayır, Richard'la bovlinge gideceğiz" dedim çabucak, ama Alexis kaçırmadı.

"Bovling mi?" diye sordu şaşırarak. "Bovling ha? Brannigan, yakında sinemada arka koltuklarda iş tuttuğunuzu duyacağım herhalde."

Onu kendi kendine kıkırdarken bıraktım. Tarih boyunca öncüler zayıf akıllılar tarafından alaya alınmıştır. Onlara aldırmamak gerek.

Warrington'da yağmurlu bir Çarşamba gününü modern sitelerde dolaşıp, oturanlarla konuşmaktan daha kötü geçirmek mümkün değildir herhalde. Kuşkusuz sitede oturanları bulabilirsem. Dokuzdan hemen sonra ilk adrese gittim. Bu da çok kötü sayıl-

mazdı çünkü sağ omzumdaki tutulma yüzünden o sabah kalkmak her zamankinden iki misli zor gelmişti. Üst beden kaslarınız idmanlı değilse siz siz olun, bovling oynamayın.

İlk ev bir denizkabuğu gibi sarmal şekilli, çıkmaz bir sokağın başındaydı. Kapı zilini çaldım ama açan olmadı. Pencereden salona baktım, içinde oturan varmışa benzemiyordu. Görünürde televizyon ya da video yoktu. Anlaşılan limonluk yaptıranlar ya taşınıyorlar ya da evlerini kiraya veriyorlardı. Evlerini mobilyalı kiraya veren birçok insan pahalı ama taşınabilir elektrikli eşyalarını yanlarına alıyor. Emlakçı işini titizlikle yapmayabilir, uygunsuz kişilere kiralayabilir diye düşünüyorlar herhalde. Tuhaftır, evvelki gece ziyaret ettiğim birkaç evde de aynı boş hava vardı.

Etrafta dolanınca kayıp limonluklarla ilgili diğerlerinde görmediğim ipuçları buldum; diğerlerinde, yok olan limonlukların beton zeminleri bitmemiş bir bahçe taraçası gibi görünüyordu. Burada ise bahçe yolundan uzanan kırmızı kare karolar vardı. Karoların kenarında kapı genişliğinde bir boşluk dışında iki tuğla boyunda küçük bir duvar vardı. Duvarda da limonluğu eve eklemek için kullanılan bildik harç izleri görünüyordu.

İkiz evin diğer tarafındaki araba yolunda bir otomobilin park etmiş olduğunu fark edince, ön tarafa geçtim, "Texas'ın Sarı Gülü" ezgili bir zili çaldım. Kapıyı açan kadın pek güle benzemiyordu. Yarım yüzyıldır berber eli değmemiş gibi görünen bembeyaz kabarık saçları vardı. Gri-mavi gözleri altın Çerçeveli gözlüğün kalın camlarının ardında beni tepeden tırnağa süzdü. "Buyrun" dedi.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim" diye yalan attım, "Ama bana yardım edebilirseniz sevinirim. Yandaki eve limonluk satan şirketi temsil ediyorum..."

Kadın cümlemi bitirmeme fırsat tanımadı. "Limonluk falan istemiyoruz. Zaten çift cam ve hırsız alarmımız da var. Kapıyı kapatmak istedi.

"Ben bir şey satmıyorum" dedim yüksek bir sesle, kadının varsayımına sinirlenmiştim. Güne başlamak için harika bir konuşma. Çift cam sancısıyla karıştırılmıştım. "Yalnızca yandaki evde

oturanların şimdi nerede olduklarını bulmaya çalışıyorum."

Kadın kapıyı kapatmak üzereyken durdu. "Bir şey satmıyor musunuz?"

"Her şeyim üzerine yemin ederim. Yalnızca bilgi almak istiyorum, hepsi bu." İkna edici bir ses tonuyla konuşmuştum. Bekçi köpeklerine karşı daima başarılı olmuş bir ses tonuyla.

Kapı yavaşça tekrar açıldı. Çantamda taşıdığım dosyayı gösterdim. "Burada limonluğun Mart ayında takıldığı yazıyor."

Kadın "Doğru olabilir" diyerek sözümü kesti. "Paskalya'dan bir hafta önce yapıldı, ondan bir hafta sonra da söküldü. Bir gecede sırra kadem bastı." Bir rekor kırmıştım. İlk girişimimde şansım yaver gitmişti.

"Bir gecede mi?"

"Gerçekten çok tuhaftı. Bir gün limonluk var, ertesi gün bakıyorsunuz ki yok. Gece sökmüş olmalılar. Ne bir şey duyduk ne de gördük. Bir anlaşmazlık olduğunu düşündük. Bilirsiniz, belki kadın limonluğu beğenmedi ya da parasını ödemedi. Ama eğer firmayı temsil ediyorsanız bunu bilmeniz gerekir" dedi şüpheli bir sesle."

"Nasıl olduğunu siz de bilirsiniz, bu tür şeyleri konuşmaya yetkim yok" dedim. "Ama izlerini bulmaya çalışıyorum. Dosyada Robinson diye yazıyor."

Kadın kapı pervazına yaslanarak sıkı bir dedikoduya hazırlandı. O rahattı tabii. Soğuk kuzey rüzgârıyla kapı arasında talan bendim. Ceketimin yakasını kaldırdım ve içimden kadına lanet okudum. "İyi komşu denecek bir kadın değildi. Pat diye evine gidileceklerden değil. Onu defalarca kahve ya da içki içmeye davet ettim ama bir kez bile gelmedi. Davet eden tek kişi de ben değildim. Burada Grove'da komşuluk bağları sıkıdır ama kadın kendi kendine kalmayı tercih etti."

Yalnızca evde oturan kadından söz edilmesine biraz şaşırmıştım. Dosyadaki formda iki ad vardı 'Maureen ve William Robinson. "Ya kocası?" diye sordum.

Kadın kaşlarını kaldırdı. "Kocası mı? Başka birinin kocası desek daha doğru olur."

Sessizce iç çektim. "Bayan Robinson'ı ne kadar zamandır tanıyorsunuz?"

"Şey, Aralık ayında taşınmıştı" dedi. "İlk ay boyunca buraya pek uğramadı, Yılbaşı tatilleri falan. Birçok hafta üç dört gece dışarıdaydı. Gün boyunca her zaman dışarıdaydı. Çoğunlukla eve saat sekizden önce dönmezdi. Limonluk yok olduktan birkaç gün sonra da taşındı. Kocam herhalde işi nedeniyle acilen taşınması gerektiğini söyledi, belki limonluğu da yeni evine götürmüştür."

"Ne iş yapıyordu?"

"Harry'ye serbest çalışan bilgisayar uzmanı olduğunu söylemiş. Dünyayı dolaşırlar böyleleri, bilirsiniz. Bu yüzden hep kiralık evlerde oturduğunu söylemiş. Biz beş yıl önce taşındığımızdan beri buradan kiracı eksik olmadı. Kadın Harry'ye kendi evinde yaşama şansını ilk kez bulduğunu söylemiş." Harry'sinin esrarengiz komşudan bu kadar çok şey öğrenmeyi başarmasından gurur duyduğu sesinden belli oluyordu.

"Kadını bana tarif edebilir misiniz, Bayan..."

"Green. Carole Green, e'si var, Carole'un, Green'in değil. Şey, sizden daha uzundu." Bu çok zor değildi. Selvi boylu sayılmazdım. "Ama fazla uzun değil. Yirmi sekiz yirmi yaşlarında diyebilirim. Koyu kahverengi saçları vardı, çene hizasında, kabarık ve parlak. Her zaman makyajlıydı. Güzel giyinirdi, onu hiç kılıksız görmedim."

"Ya sözünü ettiğiniz erkek?"

"Birden fazla erkek vardı, anlarsınız ya. Burada olduğu gecelerin çoğunda, saat on bir sularında garaja bir otomobil girerdi. Birkaç kez ertesi sabah birlikte çıktıklarını gördüm. Bir tanesinin mavi Sierra'sı vardı ama o yalnızca birkaç hafta geldi. Diğerinde gümüş rengi bir Vauxhall Cavalier vardı." Otomobillerden çok emin görünüyordu, nasıl bildiğini sordum. "Benim Harry otomobil ticareti yapıyor" dedi. "Erkeklere dikkat etmeyebilirim ama otomobillere dikkat ettim."

"Buradan taşındıktan sonra kadını hiç görmediniz mi?"

Kadın başını salladı. "Bir kez bile görmedim. Taşındıktan on beş gün sonra ev tekrar kiraya verildi. Genç bir çift Kent'ten yeni taşınmışlar. Bir ay önce gittiler, Widnes yakınlarında kendi evlerini satın aldılar. Hoş bir çiftti. Don vs Diane. Güzel bir küçük kızları vardı, Danni."

Onların adına üzüldüm. Bahse girerim Grove'daki komşuluk ilişkilerinden nasıl kaçacaklarını bilememişlerdir, Soracak başka bir şey aklıma gelmediğinden teşekkür ederek ayrıldım. Diğer komşulara gitmeyi de düşündüm ama e'li Carole'un öğrenemediği bir şey bildiklerini sanmıyordum.

Karga uçuşuyla Scarborough Walk yalnızca bir mil ötedeydi. Kargaların ise kent plancılarına ilham kaynağı olmadığı açıktı. Ancak Cretan labirentinden yeni çıkmış bir Minotaur, Warrington'un yeni bölgelerinde kendini evinde hissedebilirdi. Dizlerime yaydığım haritayla nerede bulunduğumu saptayıp başka bir siteye gittim. Whitby Way, kızılderililerin saldırısından korunmak için beyazların daire halinde dizilmiş kapalı at arabalarını andıran bir düzine Walks, Closes ve Groves'u kapsıyordu. Soluk alması bile zordu. Ancak ikinci geçişte sitenin girişini bulabildim. Çıkmaz sokak görünümünde tasarlandığı belliydi ve beni dosdoğru bir labirentin içine soktu. Ancak kucağımdaki haritaya bakarak yolumu bulabildim. Bazen bu kadar heyecan verici ve riskli bir işi nasıl yaptığımı merak ediyorum.

Burada da limonluk yoktu. Şimdi orada oturan çift birkaç ay önce kiralamıştı, bu yüzden yeni yürümeye başlamış hiperaktif çocuğunun peşinden koşan anne limonluğu satın alanlar hakkında hiçbir şey söyleyemedi. Ama yan evdeki kadın hiçbir şeyi kaçırmamıştı. News of the World'ün araştırma masasında çalışması gerekirdi. Ondan kaçmayı başardığımda artık Scarborough Walk'un sakinleri hakkında kimsenin hayal edemeyeceği kadar çok şey biliyordum. Eş değiş-tokuşları kalıcı olmaya başladıktan sonra 1988'de oradan ayrılan iki çifti bile öğrenmiştim. Ne var ki altı numaranın eski sakinleri hakkında fazla bir bilgi elde edememiş-

tim. Evi geçen Kasım'da almışlar ve Şubat'ın sonunda satmışlardı, çünkü adam Ortadoğu'da bir iş almış, kadın da onunla birlikte gitmişti. Liverpool hastanelerinden birinde sürekli gece nöbeti tutan bir hemşireydi. Adam da personel falandı. Kadının saçları kısa ve sarıydı, Coronation Street dizisindeki Sally Webster'in saçı gibiydi. Adam ise uzun boylu, esmer ve yakışıklıydı. Kadının küçük bir otomobili, adamınsa büyük bir otomobili vardı. Çoğunlukla geç saatlere kadar çalışıyorlardı. Çalışmadıkları zaman da çoğunlukla dışarıya çıkıyorlardı. Tam Interpollük bir tarifti.

Yandaki evde hâlâ limonluk vardı. Sahibi de limonluktan memnundu. Liste boyunca evleri taradım, sonuncu eve geldiğimde bu kadar yoğun bir gün geçirdiğim için pohpohlanmayı hak ettiğime karar verdim. Saat dörtte Manchester'e geri dönmüş, Strangeways'de en sevdiğim köri lokantasında bir kâse kuzu etli karahi yiyordum.

Yemeğimi yerken bir yandan da minik kasetçalarımın kulaklığını takıp ev ziyaretlerinden sonra aldığım sözlü notları dinledim. Sekiz evden beşi KLS (Kayıp Limonluk Sendromu) kurbanıydı. Aralarındaki tek ortak nokta, hepsinde söz konusu çiftin evde, satın aldıktan sonra ancak birkaç ay oturmaları, sonra taşınmaları ve evi emlakçı aracılığıyla satışa çıkarmalarıydı. Bundan bir anlam çıkaramıyordum. Bunlar kimdi? İki esmer, bir kumral, iki sarışın, ikisi gözlüklü, üçü gözlüksüz. Hepsi çalışan kadınlar. İkisi kırmızı Fiesta kullanıyor, biri her yere taksiyle gidiyor, birinde beyaz Metro var, biri "küçük bir şey" kullanıyor. Bütün erkekler "yakışıklı"dan "pek fena değil'e kadar değişen düzeylerde uzun boylu ve esmerdi. Bu tanım erkek nüfusunun yaklaşık yarısını kapsar. Gene iki tanesi gözlük takıyordu, üçü takmıyordu. Hepsi standart işadamı otomobili kullanıyordu, birkaçı metalik Cavalier, biri kırmızı bir Sierra, biri mavi bir Sierra, biri de otomobilini "büyük kırmızı otomobil"den "büyük beyaz otomobil"'e değiştirmişti. Nerede oldukları konusunda en küçük bir ipucu yoktu.

Âciz kaldığımı itiraf etmeliyim. Aslında var olmayan sonuçlarımı kasetçalara dikte ettim, sonra Shelley'i aradım. Yarım düzine soruya cevap verdim, beni bekleyen acil bir şey olmadığını öğrendim ve ardından süpermarkete gittim. Beni evde bekleyen ütü yı-

ğını için kendimi ödüllendirmek üzere güzel bir şeyler aldım. Richard'ın akşam planlarında yer almaya hiç niyetim yoktu. PMT adlı bir hip hop rap grubunu dinlemekten daha hoş şeylerim vardı yapacak. Sakin bir akşam gibisi yoktur.

4

Tam da böyle oldu. Evde geçirilen sakin bir gece gibisi yoktur. Sainsbury's marketine çabucak uğradıktan sonra büroya geri dönmüş ve sabah hazırlaması için kaseti Shelley'e bırakmıştım.

Ted Barlow'un işi olduğu için parmaklarının uçacağından emindim. Ben de sonunda PharmAce Supplies'da çektiğim filmleri basmak için aradığım huzur ve sessizliği buldum. Filme bakarken keşke bulmasaydım diye düşündüm. Öte yandan, iyi geçmiş bir günümün kötü bitmesindense, bugünkü gibi berbat geçmiş bir günün daha da berbat bitmesini tercih ettiğimi düşündüm.

PharmAce'ın kıdemli laboratuvar teknisyeninin gece binaya giriş çıkışının net görüntülerinin olması gereken yerde (süper Nikon'umun gece görüşü mükemmeldir) yalnızca bulanık karaltılar vardı. Bir şeyler ters gitmişti. Bulanık resmin en yaygın nedeni kamera sorunu olduğundan gece kullandığım kameraya bir film takıp aynı sorunun ortaya çıkıp çıkmayacağını görmek zorundaydım. Bu bir saatimi aldı ve sonunda kamerada hiçbir sorun olmadığı ortaya çıktı. Bu da geriye ya film ya da insan hatası bırakıyordu. İster hoşlanayım, ister hoşlanmayayım, insan hatası olma olasılığı daha büyüktü. Bu da gözümü merceğe yapıştırarak van'ın arkasında bir Cumartesi gecesi daha geçirmem anlamına geliyordu. Bazen ikinci yılımda hukuk öğrenimimden vazgeçip Bill'le birlikte çalışmaya karar verirken gerçekten doğru mu yaptım diye düşünüyorum. Sonra eski sınıf arkadaşlarımın şimdi yaptıklarına bakıyor ve bulunduğum yere şükrediyorum.

İşe yaramayan filmi çöpe attım, karanlık odayı kilitledim ve duşta su geçirmez radyodan The Archers'ı dinlemek için tam zamanında eve döndüm. Bu radyo, Richard'ın doğumgünü hediyesiydi; Key 103'den Radio 4'e sık sık istasyon değiştirmem gerektiğini düşünürsek bu hediyeyi biraz da kendi için aldığını düşünme-

den edemiyorum. Yıkanmak için neden kendi banyosunu kullanmıyor bilmiyorum. Göründüğü kadar mantıksız değilim; gerçi bir yıldan fazladır sevgiliyiz ama aslında birlikte yaşıyor sayılmayız. Richard hayatıma -daha doğrusu otomobilime- ilk girdiğinde Chorlton'da çirkin bir kiralık dairede oturuyordu. Öğrenciler, feministler ve Yeşiller'den oluşan bir çevrede oturmaktan memnun olduğunu iddia etti ama ben hemen hemen aynı kiraya, en sevdiği Çin lokantasından otomobille üç dakika uzaklıkta, geniş iki odalı bir bungalovda yaşayabileceğini söyleyince hemen avantajları gördü. Aynı zamanda yan komşum olması da işin ikramiyesiydi.

Elbette duvarları yıktırıp açık plan çiftlik evi gibi bir şey yapmak istiyordu. Bu yüzden Chris'in gelip Richard'ı, kurtulmak istediği duvarlar yıkılırsa iki evin de çökeceğine ikna etmek için mimari değerlendirmesini bizzat yapmasını sağladım. Chris her iki ev boyunca uzanan ve iki evi arkadan birbirine bağlayan güzel bir limonluk yaptı. Böylece ikimizin de istediği olmuştu. Limonluk sürtüşmenin nedenlerini büyü ölçüde ortadan kaldırdı, şimdi kavgadan çok birlikte eğlenmeye zaman ayırabiliyoruz. Ben mahremiyetimi koruyorum Richard da rock grubu arkadaşları ve onu ziyarete gelen oğluyla istediği kadar zaman geçirebiliyor. Altı yaşındaki Davy'de hoşlanmıyor değilim, Richard'ın felaket evliliğinden geriye kalan tek güzel şey o. Yalnızca, yirmi yedi yaşıma çocuk yükünden (ya da bazılarına göre mutluluğundan) azade olarak ulaşmışken başkasının çocuğuyla birlikte yaşamak istemiyorum.

Richard'ın dışarıda olmasına biraz üzüldüm, çünkü biraz neşelenmek iyi gelecekti. Duştan çıktım, kumral saçlarını havluyla olabildiğince kuruttum. Makineyle kurutmaya üşenirim. Eski eşofmanımı giydiğimde alışveriş torbalarının hâla otomobilde durduğunu hatırladım. Nova'mın bagajında torbalan çıkarırken sırtımda hissettiğim elle kalbim yerinde hopladı. "Saldırmaya hazır" Thai boksu pozisyonunu alarak hızla arkama döndüm. Bizimki gibi semtlerde insan işini şans bırakmamalı.

"Sakin ol, Bruce Lee, benim ben" dedi Richard. Ellerini teslim, olur gibi havaya kaldırmıştı. Tehditkâr bir tavırla on doğru hamle yaparken, "Tanrım, Brannigan, tutsana kendin diye ekledi.

Dişlerimi sıkıp homurdandım, tıpkı antrenörüm Karen'ın öğrettiği gibi. Richard bir an dehşete düşmüş gibi baktı, sonra beni en başta tavladığı o dayanılmaz gülümseyişiyle gülümsedi: Kabul etmeye utanıyorum ama beni hâlâ uyuşturucu almış hale getiren o gülümseyişiyle. Homurdanmaktan vazgeçip doğruldum. "Sana daha önce de söyledim, bana dışarıda böyle gizlice yaklaşırsan canın yanabilir" dedim. "Hazır buradayken bir el at bakalım."

İki alışveriş torbasıyla bir Miller Lite kutusunu taşıma çabası zavallı kuzu için çok fazlaydı açık ki. Hemen oturma odasındaki kanepelerden birine çöktü. "Bu gece genç siyah Manchester sesini beynine zerk edeceğini sanıyordum" dedim.

"Müzik basınının acımasız didiklemesine hazır olmadıklarına karar verdiler" dedi Richard. "Bu yüzden önümüzdeki haftaya kadar beni serbest bıraktılar. Bu kez umarım içlerinden biri beyin nakli yaptırmış olur. Biliyor musun, Brannigan, bazen davulu icat edenin hiç doğmamış olmasını istiyorum. Dünyayı baş ağrısından kurtarırdı." Richard omuz hareketleriyle ceketini çıkardı, ayakkabılarını tekmeleyip ayağından attı ve ayaklarını uzattı.

Nazik bir sesle, "Yapacak bir işin yok mu?" diye sordum.

"Yok. Yetiştirmem gereken işlerim bile yok. Bu yüzden birlikte Çin yemeği alıp salonunu pisletmeyi düşündüm."

"İyi. Ütü sepetime tek bir gömlek bile atmayacağına söz verirsen."

"Söz" dedi.

Bir buçuk saat sonra son pantolonumu ütülüyordum. "Çok şükür" diye içimi çektim.

Kanepeden hiç cevap gelmedi. Bu da şaşırtıcı değildi. Richard üçüncü esrarlı sigarasını içmişti ve bana dinlettiği Motley Crue videosunun sesinden Üçüncü Dünya Savaşı'nı duymak bile zor olurdu. Ama telefonumun tiz sesini duyabildim. Telefonu ve uzaktan kumandayı kavrayarak konuşmak için telefonun düğmesine basarken videonun da sesini kıstım. Richard buna tepki gösterdi. "Hey" diye karşı çıktı, sonra telefonla konuştuğumu anlayınca hemen sustu.

"Alo" dedim. Telefona cevap verirken asla adınızı ya da numaranızı söylemeyin, özellikle de rehberde numaranız yer almıyorsa. Bugünlerde konuşulan son numarayı "tekrar arama" özelliği bulunan telefonlar varken kiminle konuştuğunuzu asla bilemiyorsunuz. Bu yolla kocasının metresinin adını ve numarasını öğrenen bir arkadaşım var. Bu açıdan korkacak bir şey olmadığını biliyorum ama temkinli olmaktan hoşlanırım. Ne zaman yararlı olacağını bilemezsiniz.

"Kate. Ben Alexis." Saate karşı yarışarak yazısını yetiştirmeye çalıştığı, haber editörünün de ensesinde boza pişirdiği zamanki gibi çıkıyordu sesi. Ama bu saatte çalışıyor olamazdı.

"Ha, merhaba. Nasıl gidiyor?" diye sordum. "Kötü bir zamanda mı aradım?"

"Hayır, sayılmaz. Yemek yedim, fazla içmedim ve giysilerim üstümde" cevabını verdim.

"Yardımına ihtiyacımız var, Kate. Seni rahatsız etmek istemezdim ama senden başka kimden yardım isteyebilirim bilemiyorum."

Bu hiç de bilgi isteyen bir iş konuşması değildi. Alexis bir yazıyla ilgili yardım istediğinde özür dilemez. Böyle bir mesleki yardımın iki yönlü olduğunu bilir. "Anlatırsan sana yardım edip edemeyeceğimi söylerim."

"Almak üzere olduğumuz araziyi hatırlıyor, musun? Dün sana gösterdiğim yeri? Ha?"

"Evet" dedim. Patlamak üzereymiş gibi çıkıyordu sesi.

"Buna inanamayacaksın. Chris dün bazı ölçümler yapmak için oraya gitti. Bu evleri tasarlayacaksa araziyi daha iyi tanıması gerektiğini düşünüyordu. Araziye uyumlu bir mimari tasarım çıkarabilmek için, tamam mı?"

"Tamam. Peki, sorun ne?"

"Sorun şu, orada arazileri işaretleyen birkaç kişiyle anlaşmış. Şey, biraz kafası karışmış, çünkü bildiğimiz kadarıyla birlikte çalıştığımız diğer kişilerin hiçbirine işe başlaması söylenmedi, çünkü henüz işlemleri tamamlamadık. Bu yüzden Land Rover'ını park

edip adamları yarım saat kadar izlemiş. Sonra adamların işaretlediği arazinin bize satılan araziden tamamen farklı olduğu kafasına dank etmiş. Bu yüzden gidip adamlarla konuşmuş. Chris'i bilirsin, benim gibi değildir. Ben olsam adamların boğazına sarılıp orada ne cehenneme bulunduklarını sorardım." Alexis nefes almak için sustu, ama bu susuş cevap vermeme yeterli olmadı.

"Ama Chris böyle değil. Adamların arazi hakkında ona bilgi vermelerini ve burayı satın alan kişiler için araziyi nasıl işaretlediklerini anlatmalarını dinlemiş. Bölgedeki küçük bir müteahhit yarım düzine parseli satın almış, geri kalanlar da tek tek kişiler tarafından alınmış, adamlar böyle demişler. Şey, Chris iyice şaşırmış, çünkü adamların anlattıkları bizim bildiğimizden çok farklı bir durum. Bu yüzden adamlara kendisinin kim olduğunu ve orada ne yaptığını açıklayarak söylediklerinin kanıtı olup olmadıklarını sormuş. Tabii ki kanıtları yokmuş ama parselleri satın alanları temsil eden avukatın adını ona söylemişler."

Bu kez araya girmeyi başarabildim. Alexis'in soluksuz konuşmasını keserek, "Buraya kadar anladım" dedim. Richard bana çok tuhaf bir, şekilde bakıyordu. Telefon konuşmalarında genellikle bu kadar sessiz kalmazdım. Alexis, aynı heyecanlı tonda devam etti.

"Chris de Ramsbottom'daki bu avukatı görmeye gitmiş. Durumun çok acil olduğuna ikna ederek adamla beş dakika görüşebilmiş. Chris durumu anlatınca avukat arazinin bir yüklenici tarafından satın alındığını ve satışların iki gün önce tamamlandığını söylemiş." Alexis söylediklerinin her şeyi açıklaması gerekirmiş gibi sustu.

"Affedersin Alexis, kendimi aptal gibi hissediyorum ama tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Arazinin zaten satılmış olduğunu söylüyorum!" diye haykırdı. "Zaten satılmış olan bir araziye beş bin sterlin verdik. Bu nasıl olabilir hiç anlayamıyorum! Bunu öğrenmek için de nereden başlayacağımı bilemiyorum!" Sesindeki üzüntü yürek burkucuydu. Onların bu projenin gerçekleşmesini ne kadar çok istediğini biliyordum. Şimdi daha işin en başında biriktirdikleri para uçup gitmiş gibi görünüyordu.

"Tamam, tamam, ben bakacağım" diye onu yatıştırdım. "Ama senden daha fazla bilgi almam gerek. Ramsbottom'daki avukatın adı neydi?"

"Bir dakika, telefonu Chris'e veriyorum. O bütün ayrıntıları biliyor. Teşekkürler, Kate. Sana güvenebileceğimi biliyordum."

Kısa bir sessizlik oldu, sonra Chris telefona geldi. Sesi ağlamaklı çıkıyordu. "Kate. Allahım, bunun olduğuna inanamıyorum. Hiç anlayamıyorum." Sonra Alexis'in bana anlattıklarını tekrar etti.

Sabırla dinledim, sonra, "Ramsbottom'da görmeye gittiğin avukatın adı neydi?"

"Chapman ve Gardner avukatlık bürosu. Ben temlik işlerine bakan ortakla, Tim Pascoe ile görüştüm. Ona araziyi satan kişinin adını sordum ama bana söylemedi. Peki, dedim, T.J R. Harris miydi, adam bana o avukat bakışlarından biriyle bakarak yorum yapamayacağını söyledi, yani bir tür evet, haklısın demiş oldu."

Defterime karaladığım adlara baktım. "Peki, bu T. R. Harris kim?"

"T. R. Harris sözde bize araziyi satan kişi." Chris'in sesinde bir çileden çıkma belirtisi vardı, bunun adil olmadığını düşünmekten kendimi alamadım. Ben Medyumlar Derneği'nin üyesi falan değildim.

"Peki, sizin avukatınız kim?"

"Martin Cheetham." Avukatın adresini ve telefon numarasını verdi.

"Her zamanki avukatınız mı?"

"Hayır. Temlik işinde uzman bir avukat. Chronicle'daki çocuklardan biri yeni temlik protokolünün işleyişiyle ilgili bir röportaj yapmıştı. Röportajdan sonra konuşmaya devam etmişler, müteahhitlerin spekülatif arazi alımları yüzünden piyasanın bozulduğu konusunda konuşmuşlar, gazeteci arkadaş meslektaşlarından birinin, yani Alexis'in ortak bir 'kendin yap' planıyla on eve yetecek kadar büyük bir arazi aradığını söyleyince, Cheetham, elinde böyle bir arazi bulunan bir müteahhit müşterisi olduğunu açıklamış. Biz

de bunun üzerine Cheetham'ı görmeye gittik, o zaman Cheetham, T. R. Harris'in bu araziyi satın aldığını ama kendisi inşaat yapamayacağı için satmaya karar verdiğini söyledi." Chris avukatlardan daha uzun cümleler kuruyordu.

"Peki, bu müteahhitle hiç karşılaştınız mı?"

"Elbette. T. R. Harris, 'bana Tom deyin', Bay Hoş Adam. Hepimiz orada buluştuk, araziyi birlikte dolaştık, araziyi parsellere ayırdı ve bize işini ayakta tutmanın ne kadar zor olduğu, işçilerin ücretini ödemesi gereken en az altı sitesi olduğu, bu yüzden arazi için depozito olarak parsel başına beş bin sterlin verirsek iyi olacağı, yoksa kendisinin başka alıcılar bulmaya devam etmek zorunda kalacağı, bunun da gerçekten çok yazık olacağı, çünkü arazinin ihtiyaçlarımızı tam karşıladığı, kendisinin de arazinin bu biçimde kullanılması fikrini sevdiği, çünkü böylece başka müteahhitlerin ortaya çıkaracağı çirkinlikleri görmekten kurtulacağıyla ilgili uzun, üzücü bir hikâye anlattı. O kadar ikna ediciydi ki, Kate, yalan söylediği aklımızın köşesinden bile geçmedi, açık ki Cheetham'ı da aldatmış. Bir şey yapabilir misin?" Sesindeki yalvarışı duymamazlık edemezdim, bunu düşünmüş olsam bile.

"Ne olduğunu tam olarak anlamış değilim ama elimden geleni yapacağım. Hiç değilse paranızı geri alabiliriz, araziyi büyük olasılıkla unutmanız gerekecek."

Chris inledi. "Yapma, Kate. Haklı olduğunu biliyorum ama gerçekten bunu düşünmek istemiyorum, o araziye bağlandık, çok mükemmeldi, kafamda evlerin neye benzeyeceği konusunda bir görüntü bile oluştu." Anlayabiliyordum, "Yarın bir bakarım, söz veriyorum. Ama bir şeye ihtiyacım var. Avukatınız ve diğer resmi görevlilerle konuşabilmem için bir yetki mektubu vermeniz gerek bana. Alexis yarın sabah işe giderken mektubu bana bırakabilir mi?"

Mektupta neler yazılacağı konusunda ayrıntıları konuştuk, telefonu kapamadan önce hikâyeyi bir kez daha dinlemek zorunda kaldım. Sonra tabii her şeyi silbaştan Richard'a anlatmam gerekti.

Richard öfkelenerek, "Birileri bir sahtekârlık yapıyor" diye bağırdı. Duygularımı tam olarak özetliyordu. Bundan sonrasından

o kadar umutlu değildim. "Bunu çok çabuk çözmek zorundasın, değil mi?"

Bazen bütün dünyanın üstüme üstüme geldiği duygusundan kaçmak zor.

5

Ertesi sabah mektubu bırakırken Alexis'e ikinci şokunu yaşattım. Ön kapıda anahtar sesi duyduğumda saat yediyi biraz geçiyordu. Alexis mutfağa girip beni yüksek bir taburede bir bardak portakal suyu içerken görünce neredeyse olduğu yerde sıçradı.

"Vay canına!" diye bağırdı. İlk önce saçlarının korkuyla fiğini sandım. Sonra onu sabahları bu kadar erken saatte gelmeye alışkın olmadığımı hatırladım. Alexis dakikada klasik iki kez ellerini bu vahşice kabarık saçlarında gezdirir, öğleden sonra üst kısmı artık dümdüz olmuştur.

"Şişşt" dedim. "Uyuyan Güzel'i uyandıracaksın."

"Kalkmışsın!" diye bağırdı. "Kalkmakla da kalmamışsın, ağzın da hareket ediyor. Tam birinci sayfalık!"

"Çok komik. Gerektiğinde sabahları erken kalkabilirim" dedim savunmaya geçerek. "Bir iş kahvaltısı randevum var."

Alexis, "Kusarsam beni affet" dedi. "Kafein almadan yuppie'lere katlanamıyorum. Kahve hazırlayacak kadar uyanık olmadığın belli."

"Kendimi Portland'a saklıyorum" dedim. "Kendine hazır kahve yap. Her durumda sizin kantindekinden daha iyidir." Mektubu elinden aldım, çantama tıktım ve onu Blend 37 ile Alta Rica arasında tercih yapmaya çalışırken bıraktım.

Portland'a vardığımda, dört dakika erken gelmiş olsam bile Josh'ı Financial Times'a gömülmüş buldum. Lacivert takım elbise, parlak beyaz tişört ve ipek kravatı içinde onu restoranda görünce, Marks & Spencer'dan yeşil takım elbisemle krem rengi bluzumu giydiğime memnun oldum, iş konuşmasına çok uygundu. Işıkla gazetesi arasında durana kadar Josh beni fark etmedi bile.

Çokuluslu şirketlerin birleşme hikâyelerinden vazgeçerek bana yüz watt'lık parıltı ve içtenlik dolu bir gülümsemeyle baktı. Bu gülüşün yanında Josh'ın biraz benzediği Robert Redford bile amatör kalır. Josh'ın kadın müşteriler için aynanın önünde bu gülüşü prova ettiğine eminim, şimdi ne zaman bir kadın yanına üç adım yaklaşsa bir alışkanlık halini almış durumda. Ama çekicilik kocaman egosunu gizleyemez. Josh kadınların eşit olduğu görüşüyle sorunu olmayan erkeklerden biridir. İlişki kurduğu kadınlar hariç. Onlara aptal sarışınlar gibi davranır. Bu da birinin gidip diğerinin gelmesini sıklaştırır, çünkü beyni olanlar Josh'a birkaç aydan fazla dayanamaz, beyni olmayanlar da altı haftadan sonra onu sıkar.

Duygularını iç çamaşırlarının altına saklamasına rağmen iş konusunda Josh, Manchestar'daki en iyi finans danışmanlarından biridir. Yatırım, sigorta, fonlar, vergi muafiyeti ve Finans Hizmetleri Yasası ile ilgili her tür konuda ayaklı bir veritabanıdır. Bilmediği bir şey varsa bile nerede bulacağım bilir. Onunla hukuk öğrencisiyken tanışmıştım, o sıralar Bill için parçabaşı işler yapıyordum. İlk gizli işim Josh'ın bürosundaydı, bilgisayarını kullanarak her müşteriden bir sterlini kendi hesabına aktaran kişiyi bulmaya çalışıyordum. İlişkimiz mesleki alanda başladığı için Josh asla bana kur yapmadı, sonra da ilişkimiz aynı biçimde sürdü. Şimdi onu, benim için birkaç ayda bir yaptığı kredi denetimleri nedeniyle yemeğe götürüyorum. Diğer işler ve bugünkü danışmanlık gibi hizmetler için bize her zamanki yüksek saat ücretini fatura ediyor, bu yüzden hemen konuya girdim.

Meyve ve mısır gevreği yerken Ted Barlow'un sorununu' kısaca özetledim. Josh birkaç soru sordu, sonra yağda yumurta ve beykınlar geldi. Josh kahvaltısını ederken düşüncelerini toplamaya çalışarak kaşlarını çattı. Bunun nedeninin Ted'ini sorununu düşünmek mi, yoksa yağda yumurtanın keyfini çıkarmak mı olduğundan emin değildim ama müdahale etmemeye karar verdim. Kaldı ki günün bu kadar erken bir saatinde ben de sıcak bir şeyler yemenin keyfini çıkarıyordum.

Sonra Josh arkasına yaslandı, dudaklarını peçeteyle sildi ve kendine kahve koydu. "Burada bir sahtecilik döndüğü kesin" dedi. Başka biri olsa en belirgin olanı belirtmesine alaycı/ yorumlar ge-

tirirdim ama Josh, Cambridge'den mezundu ve spekülasyonunu sağlam temellere oturtmak için eldeki verileri doğru değerlendirmeye özen gösterirdi, bu yüzden dilimi tutmayı başardım.

"Hımmm" dedim.

"Bankanın bu dolandırıcılıkla ilgili bir fikri olma ihtimali yüksek. Ve muhtemelen senin Bay Barlow'un dolandırıcı olduğunu düşünüyorlar, bu yüzden bu biçimde davranmışlar ve bu yüzden onunla nedenleri tartışmayı reddediyorlar. Barlow'u her şeyi bildikleri konusunda uyandırmamak için üstü kapalı konuşuyorlar."

Durdu ve kızarmış ekmeğin üzerine kalın bir yağ tabakası sürdü. Kolesterolü alma biçimine bakılırsa kırk yaşında emekli olacak kadar uzun yaşayacağına pek emin değildim. Nasıl böyle zayıf kaldığını bilmiyorum.

"Seni anlayabildiğimden emin değilim" diye itiraf ettim.

"Affedersin. Sana yakın zamanda karşılaştığım bir örnek vereceğim. Çift cam işleri yapan bir müşterim var. Bay Barlow'unkine benzer bir şey yaşadı -banka krediyi kesti- ve birkaç gün sonra polis baskın yaptı. Kuzeybatı'da hep aynı tarzda hırsızlıklar olduğu ortaya çıktı. Evin arka tarafına araba girişi olan evlerdi hepsi. Komşular bir çift cam şirketi van'ının eve geldiğini görüyorlardı, işçiler giriş kat pencerelerini sökmeye başlıyor, biri de evin arka ya da yan tarafından evdeki kıymetli eşyaları alıp van'a yüklüyor. Elbette komşular ailenin pencereleri değiştirdiğini düşünüyorlar. İşçilerin öğle yemeğinde ortadan kaybolup tekrar geri gelmediklerini merak etmiş olabilirler. Plastik pencerelerle eski pervazları araba yolunda neden bıraktıklarını da merak etmiş olabilirler ama hiçbiri bu konuda bir şey yapacak kadar meraklı değilmiş.

Sonunda ortaya çıktı ki bütün evlerin ortak noktası, hepsinin de hırsızlıktan birkaç hafta önce aynı çift cam firmasıyla anlaşmasıydı. Tabii ki adamlar hem kadının hem de kocasının çalışıp çalışmadığını öğrenmişlerdi, dolayısıyla hangi evlerin gün içinde boş olduğunu biliyorlardı: Polis müşterimden şüpheleniyor ve bankasına gidiyor. Müşterimin hesabının, işlerin kötü gittiği uzun bir dönemden sonra tekrar kabarmaya başlaması ve son giren paraların nakit olması özellikle dikkatlerini çekiyor. Polisin ziyaretinden

sonra banka ikiyle ikiyi topluyor ve sonucu yüzlerine gözlerine bulaştırıyorlar. Bu kısmen müşterimin de suçuydu çünkü son dönemde, birkaç salonuna yaptığı çok kârlı yatırımdan bahsetmeyi etmişti." Josh'ın alaycı ses tonu yatırım aracı olarak iş makineleri konusunda ne düşündüğünü açıkça anlatıyordu.

"Tabii zaman içinde her şey ortaya çıktı. Hırsızlıkla birkaç eski çalışanın marifetiydi. Tanıdıkları birkaç işsiz gene bu şirkete getir götür işleri için sokuyorlar ve el altından par verip bilgi sızdırıyorlar. Ama bu arada müşterim çok zor günle geçirdi. Bu örneği düşününce, bankanın Bay Barlow'un bir işle çevirdiğini düşündüğünden şüpheleniyorum. İpotek yenilen melerinde yüksek bir ödenmeme oranı olduğunu söylediklerin den bahsetmiştin."

"Söyledikleri tek şey buydu" cevabını verdim. "Başka ekmek ister misin?" Josh başını salladı. Yanımızdan geçen bir garsona ekmekliği sallayıp Josh'ın yeni incisini bekledim.

"Senin yerinde olsam işe buradan başlardım." Karşısındakini büyük bir yenilgiye uğratmış bir sporcu havasıyla arkasına yaslandı. Bundan etkilenmedim ve sanırım etkilenmediğimi de gösterdim.

Josh içini çekti. "Kate, senin yerinde olsaydım finans danışmanı dahi arkadaşıma ipotek yenileten ve limonlukları ortadan kaybolan bütün o iyi insanlarla ilgili bir kredi denetimi yaptırırdım."

Hâlâ anlamış değildim. "Ama bu bize ne gösterecek?" diye sordum.

Josh, "Bilmiyorum" diye itiraf etti. Bilmiyor muydu? Üstüne yıldırım düşmesini bekledim ama inanılmaz bir biçimde düşmedi. "Ama ne olursa olsun, o zaman şimdi bildiğinden daha çok şey öğrenmiş olacaksın. Üstelik içimde buradan başlamanın doğru olduğu yolunda bir his var."

Josh'ın hislerine güvenirim. En son kişisel tecrübem hislerinin iyi olduğu bir şirketin hisselerini satın almamdı. Ama asıl önemli olan dolandırıcılık suçuyla yönetim kurulu üyelerini tutuklamalarından bir hafta önce bana onları elden çıkarmam için haber vermesiydi. Bu yüzden, "Tamam, şunu yap. Bu sabah sana adlarla adresleri fakslayacağım" dedim.

"Harika" diye cevap verdi. Bana mı diyordu, yoksa önüne yeni ekmek sepetini getiren garsona mı, bilmiyordum.

Josh ekmeklere saldırırken, "Ne zaman bana bilgi verebilirsin?" diye sordum.

"Öğrenir öğrenmez sana fakslarım. Büyük olasılıkla yarın. Ayrıntıları gönderirken Julia'nın dikkatine gönder. Ben bugün umutsuz durumdayım ama rutin bir iş olduğu için Julia da yapabilir. Ayrıca Royal Pennine Bankası'nın dolandırıcılık bölümünde tanıdığım bir adamla da konuşacağım. Ad falan vermek yok ama adam bu durumların genel işleyişini belki biraz aydınlatabilir."

"Teşekkürler, Josh. Bu çok yardımcı olur." Saatime göz attım. Bir sonraki fatura saatine yedi dakika vardı. "Peki, aşk hayatın nasıl gidiyor?" diye sordum.

Martin Cheetham'ın bürosu eski Mısır Borsası'nda, delik gibi duran pencereleriyle, havadan çekilen fotoğraflarda peynir kalıbı gibi görünen güzel bir binadaydı. Eski borsa katında şimdi biblolar, antikalar, kitap ve plaklarla dolu bir tür bir pazarı vardı, binanın geri kalan kısmı ise bürolara dönüştürülmüştü. Hâlâ birkaç geleneksel işyeri vardı -saat tamircileri, elektrikli tıraş bıçağı tamircileri- ama küçük küçük odalar biçimindeki üniteleri, gereksinimlerine göre istedikleri sayıda kiralayanların arasında genellikle her çeşit meslek grubundan insan vardı.

Benim aradığım büro arka taraftaydı. Giriş odası çok küçüktü ama sekreterin Manchester Katedrali'nin masalsı görüntüsünü içeren bir manzarası vardı. Umarım, Gotik'ten hoşlanıyordur. Ellisine merdiven dayamış, anaç bir tipti. Üç dakika içinde elimde bir fincan kahveyle oturtulmuş ve Martin Cheetham'ın yarım saatten fazla gecikmeyeceğine dair söz verilmiştim. Randevu almadığım için özür dilediğimde kadın elini sallayarak bunun hiç önemi yok gibisinden bir şeyler söyledi. Herkese karşı nasıl bu kadar nazik olabildiğini anlamam mümkün değildi.

Hukuk fakültesini bıraktığım için üzülmememin nedenlerinden biri de, iki yıl okuduktan sonra, trende bir avukatın yanına oturmaktansa Manchester'dan Londra'ya kadar bütün yolu ayakta

gitmeyi tercih ettiğimi farketmemdi. Elbette bunu istisnaları vardır, becerikli ve dürüst insanlar da var. Ne yazık k Martin Cheetham bunlardan biri değildi. İlk olarak kâğıtla her yere böyle karmakarışık yayılmışken nasıl verimli çalışabileceğini bilemiyordum. Yerde, masanın üzerinde, dosya dolaplarında, hatta bilgisayar monitörünün üzerinde bile kâğıt yığınları vardı. Altlarından bir müşteri bile çıkabilirdi. Odada kâğıt yığılı olmayan iki boşluktan birini bana eliyle gösterdi Rahatsız bir büro iskemlesine oturdum, Cheetham da diğerine oturdu. Lüks siyah deri sağa sola oynuyor, oynarken de gıcır diyordu. Sanırım birçok temlik uzmanı gibi müşterilerini çok a gördüğünden, Cheetham onların rahat edip etmemelerine pek önem vermiyordu. Açık bir katedral görüntüsüne de bayılmıyordu, çünkü koltuğu odaya dönüktü.

O Alexis'in mektubunu incelerken ben de onu incelemek fırsatı buldum. Orta boyluydu, zayıftı ama bir deri bir kemik sayılmazdı. Gömleğinin kollarını sıvamış, ceketini dosya dolabının yanındaki askıya asmıştı. Koyu, neredeyse siyaha yakın, kısa ama şık kesilmiş saçları ve anlamlı koyu renk gözleri vardı. Bir aydan fazla güneş görmezse soluk ve sağlıksız görünecek bir cildi vardı, gerçi şu anda çok sağlıklı görünüyordu. Belli ki sinirliydi- çünkü küçük elleriyle ayakları mektubu okurken sürekli kıpırtı halindeydi. Sonunda parmaklarını çıtlatıp bana hafifçe gülümsedi. "Size yardım edebileceğimden emin değilim, Bayan Brannigan" dedi.

"Ben eminim" dedim. "Öncelikle müteahhit T. R. Harris'i bulmam gerekiyor. Şimdi, Bayan Lee ve Bayan Appleby bu arazinin varlığını sizin aracılığınızla öğrendiler. Yani Bay T. R. Harris'i tanımanız gerektiğini düşünüyorum. Bayan Lee ve Bayan Appleby için işlemleri siz hallettiğinizden ve onunla herhalde yazıştığınıza göre sizde adresi olması gerektiğini sanıyorum."

Cheetham tekrar hafifçe gülümsedi. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama Bay Harris hakkında çok az şey biliyorum. Araziyi biliyordum, çünkü yerel gazetelerden birinde ilanını görmüştüm. Siz sormadan söyleyeyim, üzgünüm ama hangi gazete olduğunu hatırlamıyorum." Meyveli ağacından verecekleri bu kadarmış gibiydi. "Benzer bir arazi arayan bir müşterim var" diye devam etti "ama başka araştırmalar yapınca bu arazinin onun için

çok büyük olduğunu gördüm. Rastlantıyla Bayan Lee'nin meslektaşına bu araziden söz ettim ve iş oradan gelişti."

"Yani Harris ile daha önce hiç karşılaşmamıştınız."

"Bay Harris ile sonra da hiç karşılaşmadım" diye düzeltti beni. "Avukatı Bay Graves ile ilişki kurdum." Cheetham ayağa kalkıp rastgele bir tavırla bir kâğıt yığını seçti. Sayfalarını karıştırarak ataçla ayrılmış bir deste çıkardı. Kâğıtları önüme koyarken mektup metnini boş bir kâğıtla kapattı. "Bu Bay Graves'in adresi ve telefonu."

Defterimi çıkarıp antetteki ayrıntıları not ettim. "Öyleyse onunla karşılıklı sözleşme yaptınız."

Cheetham gözlerini benden kaçırdı. "Evet. Depozito verildiği zaman tabii."

"Her şeyin yasal olduğuna emindiniz."

Cheetham kâğıtları tekrar geri alıp masanın arkasına geçti. "Elbette. Yani emin olmasam işlemleri tamamlamazdım. Tam olarak ne demek istiyorsunuz Bayan Brannigan?" Sol bacağı sinirli sinirli seğiriyordu.

Tam emin değildim. Ama Martin Cheetham'ın fazla güvenilir olmadığı duygusu her geçen dakika daha çok artıyordu. Belki bir iş peşindeydi, belki ihmalkârlık yaptığa, ortaya çıkaracağımdan korkuyordu ya da belki yalnızca doğuştan böyle şüpheli bir görünümü vardı. "Peki, Bay Harris'i nerede bulabileceğim hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordum.

Cheetham başını iki yana sallayarak, "Kesinlikle yok" dedi. "Hiçbir fikrim yok."

"Biraz şaşırdım" dedim. "Adresinin sözleşmelerde bulunması gerektiğini sanıyordum."

Cheetham'ın parmaklan kâğıtlar üzerinde "1812 Uvertürü"nden bir bölüm çaldı. "Elbette, elbette, ne kadar aptalım. Bu hiç aklıma gelmedi" diye söylendi. Tekrar kâğıtları karıştırdı. Hiçbir şey söylemeden sabırla bekledim. "Özür dilerim, bu iş beni gerçekten allak bullak etti. İşte. Ne kadar aptalım. T. R. Harris, 134 Bolton High Road, Ramsbottom."

Adresi yazdıktan sonra ayağa kalktım, iyi bir görüş alışverişinde bulunmuşum gibi hissetmiyordum kendimi ama Cheetham'dan başka bir şey öğrenemeyeceğimi de anlamıştım. Ve şimdi hiç değilse Harris'le avukatının peşine düşebilirdim.

Arka taraftaki kestirme merdivenden indim. İnerken ruhum da indi; şehrin güneybatısında bakmam gereken hâlâ birkaç limonluk daha vardı. Sonra T. R. Harris'i bulmam gerekiyordu. Bu ruhumu daha da kararttı ama hiç değilse bunun karşılığında para alıyordum. Bu düşünce içimi biraz hafifletti ancak kapıdan çıkar çıkmaz gördüğüm adam kadar değil. Yanlış yere park ettiği bir Transit van'dan inmişti ve çok yakışıklıydı. Dar jean ve beyaz tişört giymişti -dondurucu bir Ekim günüydü! Tişörtü alçı ve tuğla tozuyla kirlenmişti. Bende feministlerin bırakın düşünmeyi, bilmemeleri gereken düşünceler uyandıran kaslı, erkeksi bir yapısı vardı. Saçları açık kahverengi ve dalgalıydı, Richard Gere'in Buda'yı bulmasından önceki hali gibi. Gözleri koyu renk ve parlak, burnu düzgün, dudakları güzeldi. Biraz tehlikeli görünüyordu, sanki hiçbir şeye aldırmazmış gibi.

Tabii ki bana hiç aldırmadı, çünkü van'ın kapısını güm diye kapatırken bana doğru dönüp bakmadı bile. Sonra Mısır Borsası'na doğru gitti. Herhalde faturasını ödemeyecek kadar kaçık birini korkutmaya gidiyordu. Ona borcu olanların peşine düşen, kararlı bir adam havası vardı onda. Eh, bazen kazanırsın, bazen kaybedersin. Van'ı kontrol edip aklıma yazdım. Renew-Vations, Stockport telefon numarası. Ne zaman duvar ördürtmeye ihtiyaç duyacağınızı bilemezsiniz ki. Örneğin bir limonluğun karşısına...

6

Spor çantamı almak için eve uğradım. Hazır kentin bu yakasındayken Thai boksu kulübüne de uğrayıp biraz çalışabileceğimi düşünmüştüm. Bu benim için öğle yemeğinden daha iyi olurdu, kaldı ki yediğim kahvaltıdan sonra kendimi iyi hissedecek bir şeyler yapmaya ihtiyaç duyuyordum. Alexis gideli çok olmuştu, Richard da kendi evine dönmüş gibi görünüyordu. Telesekreterde Shelley'den bir mesaj vardı, bu yüzden büroyu aradım. Shelley bazen beni gerçekten kızdırıyor. Yani nasılsa arayacaktım ama Shelley, ilk arayan olmayı başararak kendimi öğrenci gibi hissetmeme neden olur.

En kötü orta-Atlantik aksanıyla, "Mortensen ve Brannigan, size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Shelley. Bu benim fikrim değildi, yemin ederim. Bill'in fikri olduğunu da sanmıyorum.

"Brannigan, ben size nasıl yardımcı olabilirim?" dedim.

"Merhaba, Kate. Neredesin?"

"İki iş arasında oturma odamdan geçiyorum" cevabını verdim.

"Sorun ne?"

"PharmAce'den Brian Chalmers aradı. Seninle konuşmak istiyor. MOKZ, OK değil." M&B'nin kodlamasına göre "mümkün olan en kısa zamanda, ölüm kalım meselesi değil' demekti bu.

"Tamam. Zaten Urmston'a gitmek zorundayım, Traffon Park'tan geçerek ona uğrarım. İki gibi randevu ayarlayabilir misin? Tam saati öğrenmek için seni ararım."

"Olur. Ted Barlow da bir ilerleme kaydedip kaydetmediğini sormak için aradı."

"Ona ilk incelemeleri yaptığımı ve rapor edecek bir şey bulduğumda onu arayacağımı söyle. Ya sen?"

"Ben ne?" Sesi gerçekten şaşırmış gibi çıkmıştı. Bu onun için yepyeni bir duygu olmalı.

"İlerleme kaydediyor musun?"

"Her zaman iki çocuğuma da hatırlattığım gibi" dedi "İki çocuğuma"nın üstüne basarak, "kabalıkta hiçbir zekâ pırıltısı olamaz."

"Bacaklarıma iyi bir şaplak yediğimi varsayıyorum. Yine de soruyorum, bir ilerleme var mı?"

"Bu da benim bileceğimi senin de öğrenmen gereken bir şey. İyi günler, Kate." Telefon kapanmadan önce bana iyi günler demeye vakit bırakmadı.

Kayıp limonluklarla ilgili bana yararlı bilgi verecek birini bulabildiğimde saat on ikiye geliyordu. Ama bulduğum zaman da beklemeye değdi. Diane Shipley her özel detektifin rüyasıydı. Sutcliffe Couirt'un giriş kısmında oturuyordu, evi bütün siteye hâkimdi. Göz ucuyla yükseltilmiş çiçek tarhlarını ön kapıya giden rampayı not ettim. Kapı açıldığında kendimi topladım, gözlerimi yukarı kaldırdım ve şahine benzeyen bir suratla karşılaştım; kısa, kahverengi saçlar, derin, koyu boncuk gibi gözler, uzun kirpikler, gaga gibi bir burun ve biçimsiz bir büyüklükte, gayet esprili bir ağız. Kadın tekerlekli iskemledeydi ve bundan hiç rahatsız değilmiş gibi görünüyordu.

Yan evdeki limonlukla ilgili her zamanki konuşmamı yapınca kadının yüzünde bir gülümseme belirdi. "Rachel Brown'un limonluğunu mu kast ediyorsunuz?" diye sordu.

Listemi kontrol ettim. "Bende Rowena ve Derek Brown" diye yazıyor" dedim.

"Ha" dedi kadın. "Karışık işler bunlar. İçeriye girseniz iyi olur. Bu arada, benim adım Diane Shipley."

İçeriye girerken ben de kendimi tanıttım. Sola dönünce alışılmadık bir odaya girdik. Oda ev boyunca uzanıyordu, üç duvarda da pencere vardı, bu da odayı çok ışıklı ve havadar hale getirmişti. Yerler mantar karoydu, duvarlar beyaza boyanmış, güzel ve ayrıntılı çiçek ve bitki resimleriyle süslenmişti. Bir köşede Diane'nin iskemlesine uyan yükseklikte bir masa vardı. "Hayatımı çocuk ki-

taplarını resimleyerek kazanıyorum" dedi kadın. "Diğerlerini de zevk için yapıyorum" diyerek duvarları gösterdi. "Merak ederseniz diye söylüyorum, sekiz yıl önce bir otomobil kazası geçirdim. Belden aşağı felcim."

Yutkundum. "Tamam. Şey, çok üzüldüm."

Diane sırıttı. "Söylememin nedeni bu değil. Eğer söylemezsem insanlar sakatlığıma takılıyorlar ve söylediklerimin ancak yarısını duyuyorlar. Ben yüzde yüz ilgiyi tercih ederim. Şimdi, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Eski bildik sorularımı sordum. Ama bu kez doğru dürüst cevaplar aldım. "Çalıştığım zaman pencereden dışarı çok bakarım. Bahçede insanlar gördüğüm zaman onları gözetlediğimi itiraf etmeliyim. Vücutlarının hareketine, aldığı biçimlere bakarım. Çizimlerime yardımcı olur bu gözlem. Yani, evet Rachel'e hayli dikkat ettim."

"Onu tarif edebilir misiniz?"

Diane tekerlekli iskemlesiyle çekmecelerin yanına gitti "Bundan daha iyisini yapabilirim" diyerek bir çekmeceden bir dosya çıkardı. Dosyanın içindeki sayfaları karıştırarak içinden birkaç kâğıt seçip bana verdi. Meraklanarak kâğıtları elinden aldım. Bir dizi kafa çizimi vardı, bazıları çok ayrıntılıydı, öbürleri ise ancak birkaç çizgiden oluşmuştu. Küçük, düzgün hatlı, keskin çeneli, gözleri büyük bir kadın vardı bu resimlerde. Kadının saçları omuz hizasında ve dalgalıydı. Diane nereye baktığımı fark ederek, "Saçlarında sarı röfle vardı" dedi. "Bazen peruk mudur diye merak ettim. Her zaman aynı görünüyordu. Ama peruksa bile kaliteli olmalı. Yüz yüze gelince bile bu peruk diyemezdiniz."

"Onu ne kadar iyi tanıyordunuz?" diye sordum.

"Başta hiç tanımıyordum. Burada fazla zaman geçirmiyordu. Mayıs ayında taşındı ve burada ancak haftada üç ya da dört gece bulunuyordu, Pazartesi'den Cuma'ya kadar. Haftasonları hiç burada değildi. Sonra Haziran ayında bir akşam buraya geldi. Sanırım saat dokuz buçuk civarındaydı. Evinde gaz kaçağı olduğunu ve acil durum ekibini beklediğini, ama beklerken, ışığı açmamasını söyledikleri için karanlıkta oturmak zorunda olduğunu, sinirlerinin bo-

zulduğunu söyledi. Ben de onu içeri davet edip içki verdim. Beyaz şarap. Açık bir şişem vardı."

Bu çok hoşuma gitti. Dört ay önce ne içtiğini bilebilen bir tanık. "Peki, size kendisinden söz etti mi?"

"Evet ve hayır. Bana adını söyleyince rastlantı üzerine yorum yaptım. Evet, dedi, o da evi satın almak için sözleşmeyi imzalarken evsahibiyle aynı soyadını taşıdığına dikkat etmişti ama Brown gibi bir soyadıyla bu tür rastlantılara çok alışıktı. Biraz şaşırmıştım, çünkü Rowena ile Derek'in evi sattıklarını bilmiyordum. "

Yeni bir oyunun ilk perdesinin yarısında tiyatroya girmişim gibi hissediyordum. Söyledikleri çok anlamlıydı ama ilk yirmi dakikayı görmediyseniz bir anlam çıkmıyordu. "Özür dilerim, biraz daha yavaş gitmeniz gerekecek. Yani onlar burada yaşamaktan vazgeçip de yeni bir insan buraya taşındığında evi sattıklarını anlamanız gerekmiyor mu?"

Bana şaşırarak bakma sırası ondaydı. "Ama Derek ile Ro dört yıldır bu evde oturmuyordu. Derek petrol mühendisiydi ve dört haftanın ikisinde burada değildi, bu yüzden Ro'yla ben iyi arkadaş olmuştuk. Dört yıl önce Derek'e Meksika'da beş yıllık bir sözleşme önerildi. Kısa dönemlerle evi kiraya vermeye karar verdiler. Rachel taşındığı zaman, aksini söyleyene kadar yeni bir kiracının taşındığını sanmıştım."

"Ama evin satışa çıkarılmış olduğunu anlamış olmanız gerekmez miydi? Yani bir emlakçının evi gezdirdiğini kaçırmış olamazsınız" dedim.

"Bunu söylemeniz çok tuhaf. Ben de aynen böyle düşündüm. Ama Rachel bana Evening Chronicle'da ilanı gördüğünü ve ertesi gün gelip baktığını söyledi. Belki alışverişe çıkmıştım ya da çalışmadığım akşam saatinde gelmişti. Her neyse, bana anlattıklarından kuşkulanmak için bir neden göremedim. Neden yalan söylesin ki? Ev kiralamak utanılacak bir şey mi?" Kahkaha attı.

"Tek başına mıydı, biriyle oturuyor muydu?" diye sordum.

"Bir erkek arkadaşı vardı. Ama Rachel'ın burada olmadığı zamanlar adam hiç buraya gelmezdi. Rachel'ın burada olduğu ne

zaman da burada olmazdı. Onu daha çok gelirken değil giderken gördüm ama birkaç kez, gece on bir sularında taksiye para ödediğini gördüm."

"Sabahları Rachel'la birlikte mi çıkıyorlardı?"

Bütün bunların birbiriyle nasıl bir bağlantısı var bilmiyordum ama işbirliğine bu kadar yatkın bir tanıktan alabileceğim her şeyi almaya kararlıydım.

Diane bir an bile durup düşünmedi. "Birlikte çıkarlardı. Bu nedenle adamın hiç çizimi yok. Rachel her zaman onunla benim aramda olurdu ve adam her zaman otomobilin yolcu tarafına otururdu, bu yüzden onu şöyle cepheden hiç göremedim. Ama şıktı. Uzaktan bile iyi giyindiği belliydi. Güneşli havalarda bir Panama şapkası bile takıyordu. İnanabiliyor musunuz, Urmston'da bir Panama şapka."

Bir benzin istasyonu lokantasında cordon bleu ile karşılaşmak gibi bunu kavramam zordu. "Peki, bana limonluğu anlatın."

Bu kez biraz durup düşündü. Yavaşça ama tereddüt etmeden, "Haziran ayının sonuna doğru olmalı" dedi. "Ağustos'un birinden on beşine kadar tatile çıkmıştım. Limonluk ben ayrılmadan birkaç gün önce takıldı. İtalya'dan döndüğümde ise hepsi gitmişti. Limonluk, Rachel Brown ve erkek arkadaşı. Altı hafta önce yeni bir kiracı taşındı. Ama Rachel'ın evi kiraya verip vermediğini, hatta en başta satın alıp almadığını bilmiyorum. Bildiğim tek şey yeni kiracıların Derek ile Ro'nun kullandığı aynı emlakçıyı kullanmış olmaları, DKL Emlak. Stretford'da büroları var ama sanırım ana büroları Warrington'da.

Etkilenmiştim. "Çok bilgisiniz" dedim.

"Çalışmayan bacaklarım, beynim değil. Böyle olmasından da hoşlanıyorum. Kimileri bana meraklı turşucu diyor. Bense bunu sağlıklı bir merak olarak düşünmeyi tercih ediyorum. Bu arada siz kimsiniz? İcra memuru gibi bir şey misiniz? Limonluk şirketinin temsilcisi olduğunuzu söylemeye kalkmayın sakın. Bunun için fazla akıllısınız. Kaldı ki burada çok tuhaf biri şeylerin döndüğü belli. Sattığınız limonlukları incelemiyorsunuz herhalde."

Blöfe devam edebilirdim ama bunun bir yararı olacağını düşünmedim. Diane bir açıklamayı hak ediyordu. "Ben özel detektifim" dedim. "Ortağımla birlikte ticari suçları araştırırız."

"Bu da kayıp limonluklar vakası, ha? Harika! Haftamı kurtardınız, Kate Brannigan."

Trafford Park'a doğru giderken Diane Shipley'nin de benimkini kurtardığını düşünmeye başlamıştım.

PharmAce'den Brian Chalmers, ona fabrikayla deponun hem içindeki hem de dışındaki çalışmamın sonuçlarını açıkladığım zaman hiç memnun olmadı. Patronundan çok kendi banka hesabına sadakat gösteren kıdemli laboratuvar teknisyenini işe aldığı için kendisine öfkelendi. Ne yazık ki fotoğraflar berbat çıktığı için anlattıklarım dışında hiçbir kanıtı yoktu, bu da adamı bürosuna çağırıp oracıkta işten atmak için yeterli değildi. Öfkesini birinden çıkarması gerektiğinden laboratuvar teknisyeninin zılgıtını ben yedim. Müşteri her zaman haklı olduğu için de (hiç değilse odadayken), boynumu büküp katlanmak zorunda kaldım.

Ona on dakika tanıdıktan sonra haftasonu gözetleme işini indirimli olarak tekrarlamayı önerdim. Bu onu sakinleştirdi. Ne yazık ki Chalmers'ın bürosundan çıkarken PharmAce'de kısa süre başka bir kimlikle çalışırken tanıdığım teknisyenlerden biriyle karşılaştım. Neyse ki adam beni tanıması gerekirmiş gibi bakmasına rağmen selam vermeden geçti. Şanslıydım. Bağlam dışı algılama zayıflığı lehime çalışmıştı. Kaldı ki geçici bir depo elemanının yöneticinin bürosunda takım elbiseler içinde ne işi olabilirdi ki?

Thai boksu jimnastik salonunun önünde durduğumda saat üçe geliyordu. Başımın içinde kırk tilki dönüyordu, Diane Shipley'nin bana anlattıklarını kavramaya ve diğer evlerde anlatılanlarla bağdaştırmaya çalışıyordum. Şu ana kadar bir anlam çıkarabilmiş değildim. Zihnim böyle dağınıkken sert bir fiziksel egzersizden daha iyi hiçbir şey olmadığını acı deneyip öğrenmiştim. Bugünlerde bu egzersiz benim için Thai boksu idi.

Her şey yararcı bir yaklaşımla başlamıştı. Hırsız arkadaşım Dennis, savunma becerilerine ihtiyacım olduğunu söylemişti

İşimden çok oturduğum çevre onu düşündürüyordu. Beni sevgili kızının küçükler şampiyonu olduğu bir kulübe götürdü Kocaman bir izci kulübesine benzeyen korkunç beton binanın dışını görünce hiç etkilenmemiştim. Ama içerisi temiz, sıcak ve aydınlıktı. Kadın çalıştırıcı Karen, aile kurmak için profesyonelliği bırakmış, eski bir dünya şampiyonuydu. Kulübümüzdeki en ilginç görüntülerden biri de, Karen'in üç yaşındaki ufaklığının etrafta dolanıp, kendisinden birkaç kat büyüklükteki insanlara minik tekmeler savurması ve epeyce can yakmasıdır.

Şanslıydım, çünkü Karen ofis dediği küçük bir odacıkta oturuyor, kırtasiye işinden kurtulmak için bir bahane arıyordu. O da şanslıydı, çünkü Brian Chalmers'dan yediğim sözlü dayaktan sonra yapabildiğim en zorlu maçı çıkardım.

Beynimdeki taşlar böylece yerli yerine oturmaya başladı. Tekmeler bittiğinde kayıp limonlukları nasıl arayacağımı biliyordum.

7

Tapu Müdürlüğü süpermarketler kadar uzun süre açık olmadığı için, kayıtlara bakmak için önceden randevu almak gerektiği konusunda ısrar edeceklerini düşünmesek bile, öğleden sonra yapabilecek bir işim kalmamıştı. Asıl darbe, Ted'in düşünce sizlik yaparak limonlukları iki ayrı tapu müdürlüğüne bağlı evlere satmasıydı; Warrington'dakiler Birkenhead müdürlüğü Stockport'dakiler Lytham St. Anne's müdürlüğüne bağlıydı.

Bu da Londra'nın Southampton'a bağlanması kadar mantıksız bir düzenlemeydi. İşleri daha da karışık hale getirmek için Lytham müdürlüğü de Birkenhead'deydi... Tozlu ciltleri inceleme hakkınızı kullanmanızı gerçekten istemedikleri izlenimini vermek için mi? Ama ben gene de Birkenhead'dan Pazartesi sabahı için bir randevu aldım. Adres listesini okuduğum zaman konuştuğum kadın çok neşeli bir sesle cevap verdi. İşini seven insanlarla çalışmak çok keyifli oluyor. Bu işi hallettikten sonra Alexis'in kaçak inşaatçısının peşine daha temiz bir vicdanla düşebilirdim.

Tayyörden daha az tehditkâr bir kıyafet giymek için eve döndüm. Hazır oradayken T. R. Harris'in avukatı Bay Graves'i aramaya karar verdim. Telefon çaldı ama açan olmadı. Hukuk alanındaki bazı kişilerin tembelliği beni her zaman şaşırtır. Saat dördü yirmi geçiyor ve herkes işgününü bitirmiş. Belki Ratsbottom'da Perşembeleri erken kapıyorlardır. Rehberde T. R. Harris'i bulamadım, inşaatçıların alışkanlıkları düşünülürse bu rahatsız edici olmasına rağmen şaşırtıcı değildi.

Kulüpteki duştan sonra saçlarım hâlâ ıslaktı, bu yüzden kurutma makinesiyle çabucak kuruttum. Birkaç ay önce saçlarımı uzatmaya karar vermiştim. Şimdi omuzlarıma dek uzamışlardı ama daha fazla uzamak yerine karmakarışık olmaya başladılar. Ayrıca birkaç beyaz tel de fark ettim aralarında. Bazı saçlar çok zarif beyazlıyor, ama kumral saçlar bunlardan değil. Şimdilik çekip koparacak kadar azlar ama çok geçmeden tıpkı annem gibi kına

yapmak zorunda kalacağımı düşünüyorum, içimden söylenerek bordo pantolon, krem polo yakalı angora kazak ve yün hırkayla tüvit ceket seçtim. Artık geceler soğumaya başlamıştı, en sevdiğim çizmeleri giyme zamanı gelmişti: daha iyi günler görmüş ama eldiven gibi ayağıma uyan Koyu kahverengi kovboy çizmeleri. Rüzgârlı, çamurlu ıslak, karanlık kırlarda dolaşmak için biçilmiş kaftan. Şehirden ayrılmak zorundaysanız hiç değilse uygun giyinmeniz gerekir.

Orada şehir ışıklan olmadığını hatırlayarak çantama küçük bir fener koydum.

Otoyola doğru giderken, ilk olarak T. R. Harris'e satan çiftçinin izini bulmam gerektiğine karar verdim. Ama hazır yola çıkmışken Harris'in yerine bakmayı kararlaştırdık. Zamanı gelince onu nerede bulabileceğimi bilmek istiyordum.

Bolton High Road beklediğim müteahhit bürosu değildi. Ekmek, çikolata, sigara ve akşam için unutulabilir olabilecek her şeyi satan bir köşebaşı dükkânıydı. Kapı açarken eski moda yaylı zil çıngırdadı. Tezgâhın arkasındaki genç bir çocuk başını okuduğu motosiklet dergisinden kaldırıp son on beş yıldır düzenli olarak bu eşiği geçmemiş herkese ayırdığı bakışla baktı.

"Bir inşaatçı arıyorum" dedim.

"Üzgünüm tatlım, onlardan satmıyoruz. Hiç talep yok, görüyorsun." Ciddi durmaya çalıştı ama beceremedi.

"Ben talep ediyorum" dedim. Bir cevap düşünmesi bekledim.

Cevap bulması yalnızca birkaç saniye sürdü. "Bahse girerim ediyorsundur, tatlım. Ben işe yarar mıyım?"

"Harris adlı bir inşaatçı. T. R. Harris. Elimdeki adresi bu Burayı konut adresi olarak kullandırıyor musunuz?"

Genç başını iki yana salladı. "Annem buna izin vermez. Kendi adreslerini kullanmayan insanların tekin olmadığını söyler. Tom Harris, senin aradığın adam birkaç aylığına üst kattaki bürolardan birini kiraladı. Peşin para ödedi."

"Yani hâlâ burada değil mi?"

"Hayır." Dergisini kapattı, rutinin dışında bir şeyler olduğu için mutluluk duyarak sigara rafına yaslandı. "Annem babama yandaki evi almasını söyledi. Üst katı büroya çevirdiler. Sigortacı Brian Burley'nin iki odası var ve banyoyla mutfağı paylaşıyor. Beş yıldır burada, babam büroları yaptığından beri. Ama diğer büro, oradan çok insan geçti. Buna şaşırmıyorum. Fare deliği kadar bir yer."

"Demek Tom Harris artık burada değil" dedim.

"Hayır. Geçen haftanın sonunda parasını ödedi, sonra onu hiç görmedik. Burada birkaç iş halletmek için büroya ihtiyacı olduğunu söyledi. Güneyden olduğunu söyledi ama konuşması güneyliye benzemiyordu. Buralıya da benzemiyordu. Her neyse, onu niçin arıyorsun? Seni kandırdı falan mı?" Benimle dalga geçmekten kendini alamıyordu. Paçayı kurtaracak kadar da şirindi. Birkaç yıl sonra cazibesi öldürücü olabilirdi. Allah Ramsbottom'daki kadınların yardımcısı olsun.

"Onunla konuşmam gerek, hepsi bu. Yukarıya bakabilir miyim? Yani nereye gittiğine dair fikir verebilecek bir şey bırakmış olabilir." En dayanılmaz gülümsememle baktım ona.

Delikanlı hayal kırıklığına uğrayarak, "Orada parmak izi bile bulamazsın" dedi. "Annem Pazar günü temizledi. Temizledi de temizledi."

Tahmin edebiliyordum. Fazla ısrar etmenin bir anlamı yoktu ve Harris parayı peşin ödemişse nerede olduğuna dair bir ipucu olması ihtimali de fazla değildi. "Onu tanıyor muydun?" diye sordum.

"Onu gidip gelirken görürdüm ama benim gibiler için pek zamanı yoktu. Kendine hayrandı, ne demek istediğimi anlıyor musun? Sert olduğunu sanıyordu."

"Neye benziyordu?" diye sordum.

"Bir inşaatçıya. Özel bir yanı yok. Kahverengi saç, sağlam kaslar, uzun boy. Beyaz bir Transit kullanıyordu, yan tarafında 'T. R. Harris, inşaatçı' yazıyordu. Sen polis falan değilsin, değil mi?" diye sordu. Sesinde birden endişe ve heyecan belirdi.

Başımı iki yana salladım. "Yalnızca bir arkadaşıma verdiği iş sözü için izini bulmaya çalışıyorum. Bu bölgedeki pub'lardan birine gidip gitmediğini biliyor musun?"

Delikanlı omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Özür dilerim" Gerçekten samimi gibi görünüyordu. Açlığımı yatıştırmak için yarım kilo Cox's Orange Pippins aldım ve yola koyuldum.

Bazı günler işler zaman içinde netleşir. Bazı günler de gittikçe daha çok kararır. Bu iş Noel'den beri temizlenmemi. bir akvaryuma benziyordu. Martin Cheetham'ın bana gösterdiği Graves'in antetinden dikkatle yazdığım adres bir avukatın bürosu değildi. Kesin olarak söylemek gerekirse başka tür bir büro da değildi. Çiftçiler Kulübü'ydü. Pub en yakın evden çeyrek mil kadar uzaktı, Alexis ile Chris'in rüya evlerini yapmayı umdukları bölgeye kadar çıkan dar bir yoldaki yapıydı. Görece tecrit konumuna rağmen pub iyi iş yapıyor görünüyordu. Park yerinin yarısından fazlası doluydu ve duvarlar yeni temizlenmişti.

İçerisi "country pub" tarzında yeniden dekore edilmişti. Açıkta görünen taşlar ve kirişler, iç kapılarda buzlu cam paneller, çiçekli yastıklı tahta iskemleler, taş kaplı zemin ve fıçı biralar. İçeride altmış kadar insan vardı ama salon gene de bir ferahlık duygusu verecek kadar büyüktü. İki orta yaşlı kadın ve otuzuna merdiven dayamış bir erkek barda çalışıyordu.

Bardaki bir tabureye tünedim. İstediğim St. Clement's'in gelmesi için uzun süre beklemek zorunda kalmadım. On dakika kadar müşterileri izledim. Bu bölgenin insanlarına benziyorlardı ve çoğunlukla yirmi otuz yaşlarındaydılar. Barda yanımda, T. R. Harris'in içlerinden biri olduğunu hayal ettiğim bir grup vardı. Ama önce avukatın adres sorununu çözmem gerekiyordu.

Biraz bekledikten sonra kadın barmenlerden birine el ettim. "Aynısı mı tatlım?" diye sordu kadın.

Başımı salladım. Kadın içkiyi koyarken, "Biraz kafam karıştı. Burası 493 Moor Lane mi?" dedim. Bar personeline vs müşterilere biraz danışıldıktan sonra sonunda 493 olduğunda fikir birliği edildi. "Graves adlı bir adamın adresi olarak burası verildi bana" dedim. Nedense bardaki adamlar kahkahalara boğuldular.

Kadın barmen dudaklarını yalayarak, "Onları mazur gör. Kafaları iyi de. Gülmelerinin nedeni, pub'ın park yerinin kilise avlusuna bakması. Papazla sık sık takışırız, çünkü bu aptallar yazın ellerinde içkilerle mezar taşlarına oturur."*

T. R. Harris ve sevgili avukatına gerçekten kızmaya başlıyordum. Usanmışçasına, "Yani burada Graves adlı kimse yok mu? Üst kattaki odaları kiraya vermiyor musunuz ya da bürolar yok mu?"

Kadın başını iki yana salladı. "Kusura bakma, canım. Biri seninle eğlenmiş."

Zoraki gülümsedim. "Önemli değil. Herhalde hiçbiriniz Tom Harris adlı bir müteahhit de tanımıyorsunuz. Yolun yukarısında bir arazi satın aldı."

Çevremdekiler gülümseyip başlarını sallayarak onayladılar. "Harry Cartwright'in on iki dönümlük tarlasını satın alan adam" dedi biri. Bir diğeri, "Hiçbir yerden gelen adam" diye ekledi.

"Bunu neden söylediniz?" diye sordum.

"Sen neden soruyorsun?" diye kontur çekti adam.

"Satın aldığı araziyle ilgili olarak onu bulmaya çalışıyorum."

"Artık oranın sahibi değil. Geçen hafta sattı" dedi barmen kadın. "O zamandan beri de onu görmedik."

"Ne kadar zamandır buraya geliyordu?" diye sordum.

Adamlardan biri, "Harry ile arazi hakkında pazarlık etmeye başladığından beri" dedi. "Yaklaşık üç ay önce olmalı, sanırım. İyi adamdı. Vahşi öyküler anlatıyordu."

"Ne tür vahşi öyküler?" diye sordum.

Hepsi tekrar kahkahadan kırıldı. Belki Komedi Tiyatrosu için sınava girebilirdim. İçlerinden biri kahkahasının arasında "Bayanların yanında anlatılacak türde olmayanlardan" dedi.

Böyle bir ortama bir arkadaş hatırına girdiğime inanamıyordum. Bundan sonra Alexis bana hayat boyu ç kalacaktı. Derin bir nefes alıp, "Bürosunun nerede olduğunu bilmiyorsunuz herhalde. Ya da nerede oturduğunu" dedim.

Kendi aralarında fısıldaştıktan sonra başlarını salladılar. Bir tanesi, "Hiç söylemedi" dedi. "Bolton High Road'daki bir dükkânın üst katındaki büroyu tutmuştu, belki onlar bilirler."

"Oraya gittim. Korkarım umut yok. Siz çocuklar son umudumsunuz." Gözlerimi kırpıştırdım, Allahım bana yardım et. Şövalyelik ruhunu canlandırmak, küçücük hayatlarında heyecan verici en küçük bir şey olmamasını telafi etmek için pub'ta oturup birbirlerine iğrenç hikâyeler anlatan bu tür heriflerde çoğunlukla işe yarar.

Gerçekten de işe yaradı. Gene kendi aralarında fısıldaştılar. Sözcüleri sonunda güvenli bir tavırla, "Gary ile konuşman gerek" dedi.

Size benziyorsa sanmam, diye düşündüm. Tatlı tatlı gülümseyip, "Gary kim?" diye sordum.

Erkeklerin aptal ya da yavaş olduğunu sandıkları kadınlara ayırdıkları o rahatsız edici ses tonuyla, "Gary Adams" dedi adam. "Gary, Tom Harris için araziyi temizledi. Tom orayı satın aldığında arazinin her tarafını ot bürümüştü. Gary'de her tür malzeme vardı. Burada bu tür işleri hep o yapar."

Yüzüme yapıştırdığım gülümsemeyi bozmadım. "Peki, Gary'yi nerede bulacağım?" dedim, neredeyse dudaklarımı hiç kıpırdatmadan.

Saatlere bakıldı, karşılıklı kaşlar çatıldı. Barmen kadın sabırsızca, "Montrose Bank, 31'de oturuyor" dedi. "Köy merkezinin ortasından geç, yokuş yukarı git soldaki üçüncü sokak. Büyük olasılıkla onu garajda bulursun, döküntü büyük Amerikan otomobilini yeniden yapıyordur."

Ona teşekkür edip oradan ayrıldım. Ayrılana kadar yüzümdeki gülümsemeyi gizlemeyi başarmıştım. Yüz kaslarım bir Jane Fonda egzersizi yapmışım gibi acıyordu.

Öngörüldüğü gibi Gary küçük bir taş binaya bitişik garajındaydı. Yukarı doğru kaldırılarak açılan kapı açık duruyordu, içinde bir Cadillac vardı. Kaportası açıktı ve Gary Adams olduğunu sandığım bir adam motora doğru eğilmişti. Yaklaşırken adamın, feci görünüşlü kocaman bir bijon anahtarıyla bir şeyler yaptığını gör-

düm. Boğazımı temizledim ve yüz kaslarıma tekrar gülümseme emri verdim. Kaslar isteksizce de olsa boyun eğdi. Gary şaşırarak başını kaldırdı. Otuz beş yaşlarındaydı, asker tıraşı vardı.

"Gary siz misiniz?" diye sordum.

Adam doğruldu, anahtarı dikkatle motorun üstüne bıraktı ve kaşlarını çattı. "Benim. Siz kimsiniz?"

Yeni bir hikâye uydurmanın zamanı. "Adım Brannigan. Kate Brannigan. Mimarım. Bir arkadaşım Tom Harris'den arazi satın aldı ve yeni bir anlaşma için onu bulmak istiyor. Çiftçiler Kulübü'ndeki adamlar onu nerede bulacağımı sizin bilebileceğinizi söylediler."

Gary ellerini yağ içindeki tulumuna silerken bilgiçce gülümsedi. "Size borç taktı, değil mi?"

"Tam olarak değil" dedim. "Ama onunla konuşmam gerek. Neden? Size de borç mu taktı?"

Gary başını iki yana salladı. "Buna izin vermedim. Onun gibi adamlara güvenilmez. Bir iş yapmanı isterler, yaparsın, alacağın miktarı söylersin, seni duymazdan gelirler. Bu yüzden nakit para vermesini istedim. Yarısı işten önce, yarısı işten sonra. Arazileri sattıktan sonra iz bırakmadan ortadan kaybolduğuna bakılırsa böyle yaptığıma memnunum."

"Neden böyle düşündün?"

Gary omuzlarını silkti. "Onu hiç tanımıyordum, hepsi bu. Buralardan değil. Buraya yerleşmeyeceği de belliydi."

Adamın ağzından kerpetenle laf alıyordum sanki. Bazen psikoterapiye daha uygunum diye düşünüyorum. Kafası karışmış insanlar da pek konuşmak istemezler ama hiç değilse sıcak rahat bir ofiste otururlar. "Neden böyle diyorsunuz?"

"Bu işi yapıyor ve bir yere yerleşmeyi planlıyorsanız bölgedeki bir bankada hesabınız olur, değil mi? Mantık böyle gerektirir" dedi zafer kazanmış bir ifadeyle.

"Peki, Tom Harris'in hesabı yok muydu?"

"Çek defterini gördüm, işin öncesinde bana çek verecekti ama ben kabul etmedim, nakit istedim. Ama çek defterini, yerel bir banka tarafından verilmediğini anlayacak kadar yakından gördüm."

Nefesimi tuttum. "Hangi bankaydı?" diye sordum.

"Northshires Bank, Buxton'da. Lancashire'da bile değil. Hesap da onun adına değil. Bir işyeri falandı." Ağzımı açtım, Gary'nin ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "Hesabın üstündeki ada dikkat etmedim. Yalnızca Tom Harris olmadığını fark ettim."

"Teşekkürler, Gary" dedim. "Çok yardımcı oldun. Tom Harris'i nerede bulacağımı bilen birini tanıdığını sanmıyorum."

"Gerçekten önemli mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Araziyi ona çiftçi Harry Cartwright sattı. O bilebilir."

"Çiftliği nerede?" diye sordum.

Garry yüzünde kaçık bir kadınla uğraşan bir adamın yarım gülümsemesiyle başını iki yana salladı. "Dobermanlarla aran nasıldır? Onları geçsen bile Cartwright tüfeğiyle hazır bekler. Kolay bir adam değildir, Harry." Gözyaşlarına boğulacakmış gibi bakmış olmalıyım. Gary'nin bunların çaresizlik gözyaşları olduğunu sandığını düşünüyorum; aslında karmakarışık ruh halimin gözyaşlarıydı. "Bak ne diyeceğim" dedi. "Seninle geleceğim. Tulumumu çıkarmam ve yaşlı bunağa geleceğimizi haber vermem için bana bir dakika ver. Ateş etmeden önce konuşacak kadar iyi tanır beni."

Otomobilime dönüp ısıtıcıyı tam kapasite açtım. Kırsal yerlerden nefret ediyorum.

8

Gary'nin evinden ayrıldıktan on dakika sonra dikenli telle çevrelenmiş bir araziye geldik. Tahta bir kapının önünde durdum, Gary otomobilden atlayıp kapıyı açtı. Kapıyı arkamızdan hızla kapayıp arabaya attı kendini. Kapısını tam kapamıştı ki iki kocaman doberman otomobilin yolcu tarafından gelerek deli gibi havlamaya başladılar. Garry sırıttı, karşılaşabileceğim tehlikeleri uydurmadığına inanmıştım artık. "Bahse girerim beni yanında getirdiğine memnun oldun" dedi.

Otomobili vitese takıp yola devam ettim. Yarım mil sonra farlarım alçak taş bir binayı aydınlatıyordu. Binanın çatısı ortasından çökmüş gibiydi, pencere pervazları da o kadar çürümüştü ki ilk kış fırtınasının çiftlikteki camların yarısını kıracağını düşünmeden edemedim. Kokusundan buranın bir çiftlik avlusu olduğunu söyleyebilirdim. Kapıya yaklaşana kadar otomobili sürdüm ama motoru stop ettirmeden kapı ağzında yaşlı bir adam belirdi. Gary'nin öngördüğü gibi elinde Çift namlulu bir tüfek vardı. Tam o sırada köpekler de bize yetişmişlerdi, dolgularımı acıtan bir gürültüyle havlamaya başladılar. Kırsal yerleri gerçekten sevmiyorum.

Gary'ye, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

Yaşlı adam yaklaştı. Hayatına yeşil olarak başlamış olabilecek yakasız bir gömleğin üstüne yağlı bir kardigan giymişti. Dosdoğru otomobilin yanına geldi ve pencereden içeriye baktı, tüfeğinin namluları pencereden içeriye bakıyordu. Yolcumun gerçekten Gary olduğuna ikna olan Cartwright birkaç adım geri çekilerek köpeklere ıslık çaldı. Köpekler onun ayaklarının dibine kütük gibi yattılar. Gary, "Tamam, çıkabilirsin" dedi. Kapısını açıp otomobilden indi. Ben de ayağımı sürüyerek peşinden indim.

Yaşlı adamın kokusunu duyacak kadar yaklaştım. Konuşmamızı avluda yapmamız için dua etmeye başladım. Cartwright,

"Gary senin Tom Harris'in peşinde olduğunu söyledi. Ben onunla tamamen yasal bir iş yaptım."

"Bunu biliyorum, Bay Cartwright. Tom'la konuşmam gerek ve kimse onu nerede bulabileceğimi bilmiyor. Belki sizin bilebileceğinizi düşünmüştüm."

Adam silahını bir kolunun altına alıp pantolon cebinin dibine elini soktu, bir belge çıkararak burnumun dibine tuttu. "Bildiğim tek şey bu" dedi.

Kâğıda elimi uzattım ama Cartwright hemen geri çekti. "Bakabilirsin ama dokunamazsın" dedi, beş yaşındaki bir çocuk gibi. Soluğumu tutup kâğıdı okumak için yaklaştım. Stubbleystall Çiftliği'nden Henry George Cartwright ile 134 Bolton High Road, Ramsbottom adresinde mukim Thomas Richard Harris arasında yapılan bir anlaşmaydı. Geri kalanını okumam gerekmiyordu. Kafamın içinde Mayıs sabahında Oxford'da çalanlardan daha çok zil çalıyordu. Nazikçe gülümseyip Harry Cartwright'a teşekkür ettikten sonra otomobile geri döndüm. Şaşkın görünen Gary de yanıma oturdu, tekrar yola çıktım.

Thomas Richard Harris. Tom, Dick ve Harry. Thomas Richard Harris gerçek bir isimse ben de Romanya Kraliçesi Marie'ydim.

Cuma sabahı saat on birde çıldıracak noktadaydım. Shelley iki paralı işimizde, yani limonluklar ve PharmAce işinde çıkmaza girdiğime bozulmuştu ve Alexis'i dolandıran adamın peşine düşmeme izin vermiyordu. Kırtasiye işlerini yapmamı isteyen bir kadınla birlikte bir büroya tıkılmıştım, kurtulmak için tek bir bahanem bile yoktu. Saat onda bütün dosyalarım güncelleştirilmişti. Saat on birde bütün notlarım yazılmakla Çalmamış, yazar gruplarının toplanıp okuyabileceği biçimde süslenmişti. Saat on biri beş geçe isyan ettim. Ted Barlow'un dosyasını kaparak dış büroya geçtim ve Shelley'ye yeni bir ipucu peşinde olduğumu söyleyerek çıktım. Cornerhouse Kafede cappuccino'mu içerken dosyayı karıştırdım. Görüşme notlarını tekrar karıştırırken gördüm. Tapu Müdürlüğü'yle Pazartesi sabahı randevumu beklerken yapabileceğim bir şey vardı.

DKL Emlak, Diane Shipley'nin sözünü ettiği emlakçı, Chorlton Baths'in karşısındaydı. Şık ve iyi iş yapan bir yere benziyordu. Kiralık gayrimenkul ve kariyerlerinde hızla yükselmekte olan yuppie çiftlerin talep ettikleri küçük, modern, yeni site içi evlerin satışlarında uzmanlaşmışlardı. Sınıf merdivenini tırmanmaya fazla meraklı insanlar her zaman vardır, aşağı inenlerden hiç söz etmeyelim. Müşteriler açısından iyi durumda görünüyorlardı. Tam önümden bir kadın içeri girdi ama içeride başkaları da vardı. Satılık mülkleri inceleyen kişilerin arasına karıştım.

Arkasından içeriye girdiğim kadın odanın köşesinde duran masanın ardındaki genç adama doğru yaklaştı. Adam emlak danışmanından çok lise son sınıf öğrencisine benziyordu. Polisler genç görünmeye başladığı zaman kaygı duymanız gerektiğini söylediklerini biliyorum ama ya emlakçıda çalışanlar? Kadın kısık bir sesle iki ev birden görüp göremeyeceğini sordu. Şaşırmıştım; üzerinde üç yüz sterlinden daha aşağı olamayacak İtalyan triko bir takım vardı, ayakkabıları Bally ya da Ravel'den alınmışa benziyordu, çantası Tula'ydı ve pardesüsünün dört yüz poundluk bir Aquascutum olduğuna bahse girerdim. Diğer bir deyişle Whalley Range'de teras evlerde oturacak tipde biri gibi görünmüyordu. Belki iyi bir yatırım yapmak istiyordu.

Ben kadını incelerken masanın ardındaki adam randevuları ayarlamak için telefonda konuşuyordu. Kadını iyice inceledim: Ojeli tırnaklar, kuaförden çıkmış koyu kahverengi saçlar, koyu renk gözlerini belirginleştiren becerikli bir makyaj. Özendiğim bir tarz olmasa da görünümü hayranlık uyandırıyordu.

Kadına gereğinden uzun bir süre baktım. Kadın gözlerimi üzerinde hissetmiş olmalı ki, başını birden çevirdi ve bakışlarımız karşılaştı. Gözleri büyüdü sanki kaşları kalktı. Birden geri dönerek emlakçıdan çıktı. Şaşırmıştım. Onu tanıdığımı sanmıyordum ama belli ki o beni tanıyordu. Ya da kesinlikle kim olduğumu biliyordu demeliyim.

Genç adam başını kaldırınca müşterisinin kapıdan çıkmak üzere olduğunu gördü. "Bayan" diye seslendi. "Bayan, bana bir dakika verirseniz..." Kadın onu duymazdan gelerek arkasına bile bakmadan çıktı.

Masaya yaklaşarak, "Ne kadar tuhaf dedim. "Kadınlar üzerinde her zaman böyle bir etkiniz var mıdır?"

Adam kendisinden on yaş büyük birinin olgunluğuyla, "Her türlüsü gelir" dedi. "Hiç değilse evlerle ilgili bilgileri yanında götürdü. Evleri görmek isterse telefon edebilir. Belki bir randevusunu hatırladı."

Belki de, dedim. İçimden üstünde son çalıştığım işleri gözden geçirerek şık sarışını nerede gördüğümü çıkarmaya çalıştım. Birkaç saniye sonra adam bana nasıl yardım edebileceğini sorunca vazgeçtim. "Bir yetkiliyle görüşmek istiyorum" dedim.

Adam gülümsedi. "Neyle ilgili olduğunu söyleyebilir misiniz? Belki ben yardım edebilirim?"

Cüzdanımdan bir kartvizit çıkardım; kartın üzerinde Mortensen ve Brannigan: Güvenlik Danışmanları yazıyordu. "Kaba görünmek istemem ama özel bir konu" dedim.

Adam biraz şaşırmışa benziyordu. İskemlesini geri iterek, «gir dakika bekler misiniz?" dedi ve odanın gerisindeki bir kapıdan içeriye girdi. Biraz sarsılmış bir görüntüyle hemen dışarı çıktı. "Buradan girerseniz Bayan Lieberman sizi kabul edecek" dedi.

Genç adama gülümseyerek kapıyı açtım. Arka tarafa geçerken ellisine merdiven dayamış bir kadın L biçimli masasının ardındaki iskemleden ayağa kalktı. Masanın üzerinde bir Apple Mac duruyor, ekranında evlerle ilgili ayrıntılar görünüyordu. Bayan Lieberman birkaç yüz sterlin değerinde altın safir ve elmas yüzüklü manikürlü elini uzattı. "Bayan Brannigan. Ben Rachel Lieberman. Buyrun. Size nasıl yardım edebilirim?" Hemen içerideki genç adama tarzını kimin öğrettiğini anladım.

Rahat bir iskemleye otururken Bayan Lieberman'ı hızla inceledim. İpek buluz üzerine keten takım. Beyazlamaya başlamış kahverengi saçları keskin hatlı yüzünü çevreliyordu. Kahverengi gözleri akıllı bakıyordu. "Bir müşteri adına çalışıyorum. Randevusuz geldiğim için özür dilerim ama buralardayken şansımı denemeyi düşündüm" diye başladım konuşmaya. Kadın tek bir sözüme bile inanmamış gibi duruyordu, ağzının kenarında hafif bir gülümseme vardı. "Bir konuyu aydınlatmanızı rica ediyorum. Ana büro-

nuzun Warrington'da olduğunu biliyorum ama siz DKL'nin sahibi misiniz, yoksa bu şubeyi mi yönetiyorsunuz?"

"Şirketin sahibiyim, Bayan Brannigan." Kadının sesinde hafif bir kuzey aksanı vardı. "Kocam üç yıl önce öldükten sonra Şirketin başına geçtim. Daniel Kohn Lieberman, şirketin adı buradan geliyor. Bunun müşterinizle bir ilgisi var mı?"

"Yok, Bayan Lieberman, bir müdürün bana istediğim bilgileri verebileceğini sanmıyordum, hepsi bu. Emin olun, sıradan bir çalışan da önemini kavrayamaz." Pohpohlanmakta hoşlanan bir kadın olduğunu umut ettim. Değilse geriye terletmekten başka seçenek kalmıyordu ve gün içinde birilerini tehdit etmekten nefret ediyorum. Enerjimi o kadar tüketiyordu ki.

Öne doğru eğilip altın bir kalemle oynayarak, "Ne tür bir bilgi istiyorsunuz?" diye sordu kadın.

"Size karşı açık olmaya çalışacağım. Şirketimin uzmanla alanı ticari suçlar ve şu anda ciddi bir dolandırıcılığı araştırıyorum. Altı haneli bir dolandırıcılık söz konusu, hatta bir milyon da olabilir. Dolandırıcıların bir plan dâhilinde kısa dönemli kiralık evleri kullandıklarından şüpheleniyorum." Bayan Lieberman dinliyordu, başını bir yana doğru eğmişti, Şimdiye kadar tepki göstermemişti. Konuşmaya devam ettim.

"Baktığım adreslerden biri sizin büronuz aracılığıyla kiraya verilmiş. Ortak bir faktör var mı diye bakıyorum. Olay şu, evlerin kiraya verilmesinin dolandırıcılığın organizasyonunda kilit bir öğe olduğunu düşünmeye başlıyorum ve işin içinde olduğundan kuşkulandığım diğer evlerin adreslerini verirsem kayıtlarınızda olup olmadığına bakacağınızı umuyorum." Sustum. Biraz desteğe ihtiyacım vardı. Politikacı olmak için doğmamışım.

Bayan Lieberman iskemlesinde doğruldu ve alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Bütün öğrenmek istediğiniz bu kadar mı? Kayıtlarımızda olup olmadıkları?"

"Tam olarak değil korkarım. Kayıtlarınızda bulunup bulunmaması işin bir yönü. Kayıtlarınızda olduğunu tespit ettikten sonra ev sahiplerinin adlarını da öğrenmek isterim.

Bayan Lieberman başını salladı. "Söz konusu bile değil' Bunu anlayacağınızdan eminim. Burada gizlilik esasına göre çalışırız. Bu bölgede kiralık mülklerde uzmanlaşmış birkaç emlakçı var ve biz de en büyüğüyüz. Neredeyse üç yüz kiralık mülke aracılık yapıyorum ve bunların çoğu kısa dönemli kiracıdır. Yani müşterilerimin bana güvenebileceklerini bilmeleri çok önemli. Size adlarını veremem. Siz de bunu gerçekten istiyor olamazsınız. Müşterileriniz hakkında bu tür bilgileri vermediğinizden eminim."

"Touche. Ama verdiğim adreslerin kayıtlarda olup olmadığını söylersiniz herhalde. Belki ekranda ayrıntıları gördüğünüz zaman bir modelin şekillendiğine dikkat edebilirsiniz."

"Kafanızda ne tür bir model var, Bayan Brannigan?"

İçimi çektim. "İşte bunu bilmiyorum, Bayan Lieberman. Şimdiye kadar elimdeki tek bilgi bu dolandırıcılığa karışan adreslerin, büyük kısmının kiralık olduğu. Hatta bir tanesinde evi kiralayan çiftin ev sahibiyle aynı soyadını taşıdığını biliyorum."

Rachel Lieberman arkasına yaslandı ve her şeyi baştan anlattırdı. Kendimi yeni keşfedilmiş bir bitki türü gibi hissettim. Tuhaf, egzotik ve büyük olasılıkla zehirli. Bana çok uzun gelen bir süreden sonra kadın tatmin olmuşçasına başını salladı.

"Size ne yapacağımı söyleyeyim, Bayan Brannigan. Bana ilgilendiğiniz adresleri verirseniz kayıtlara bakıp size sonucu söylerim. Dürüst olmam gerekirse bunun zaman kaybı olduğunu söyleyeceğim ama zaten bu akşamüstü yapacak işim yoktu. Sizi arar ve haber veririm. Pazartesi sabahı olur mu, yoksa haftasonu sizi evden aramamı mı tercih edersiniz?"

Sırıttım. İçimden Bayan Lieberman'ın kalbimi kazandığını hissediyordum.

Öğleden sonrayı Ted Barlow'la geçirdim. Bütün kayıtları denetlemek, işten attığı satış elemanlarını not etmek ve bir limonluğun nasıl takıldığını öğrenmek gibi sıkıcı bir iş yaptık. Nova'mın direksiyonuna oturduğumda gösterge panelindeki saate baktım. Yediyi biraz geçiyordu. Eve kent merkezinden geçen yol yerine otoyoldan

gidersem daha çabuk varacağımı düşündüm. Birkaç dakika sonra orta şeritte hızla gidiyordum Pet Shop Boys dört hoparlörden birden bağırıyordu. Barton Köprüsü'nün görüntüsü Manchester Kanalı'nın üzerinde koyu bir kurdele gibiydi. Köprüye yaklaşırken sağ şeride geçerek çıkışta otoyoldan ayrılmaya hazırlandım. Orta şeritten beyaz bir Ford Transit'in yaklaştığını gördüğümde "Where the streets have no name" şarkına eşlik ediyordum.

Van'a fazla dikkat etmedim. Ama birden burnu bana doğru döndü. Beynim yavaş çekime geçmiş gibiydi. Her şey sonsuza kadar sürüyormuş gibi geldi. Otomobilimin kenarından görebildiğim tek şey hızla üstüme gelen beyaz bir van'ın yan tarafıydı. Bir logonun alt tarafını görebiliyordum ama harfleri çıkarabilmem mümkün değildi. Çığlık sesi duydum, sonra bu çığlığın benden geldiğini farkettim.

Kâbusum gerçekleşiyordu. Van üstüme gelerek sağ taraftan otomobilimin kapısına vurdu. Aynı zamanda otomobil bariyere doğru kaydı. Metalin metale sürttüğünü duydum, sürtünmeden dolayı oluşan ısıyı hissettim, bariyeri hissettim, "Kırılma, Allahın cezası şey,'sakın kırılma" diye hıçkırdığımı duydum.

Otomobilin ön kısmı bariyerler arasında sandviç gibi ezilmişe benziyordu. Öne doğru eğilmiştim. Aşağıda Ship Kanal'ın siyah sularında parlayan ışıkları görebiliyordum. Müzik susmuştu. Motor da. Duyabildiğim tek ses bariyere sürten metal sesiydi. Sürücü kapısını açmaya çalıştım ama sağ kolum ezilmiş kapının altında sıkışıp kalmıştı. Sol kolumla açmaya çalıştım ama işe yaramadı. Kımıldayamıyordum. Boşlukta, kanalın derinliklerinden üç yüz metre yukarıda sallanıyordum. Ford Transit ise çekip gitmişti.

9

Manchester Royal Infirmary'nin acil servisinde otururken çok önemli bir karara vardım. Yuppie telefonu alma zamanı gelmişti. Demek istiyorum ki, son günlerde hiç acil servise gittiniz mi? Bir trafik kazası geçirdiğim için tekerlekli sedyeyle doğrudan bekleme salonuna getirilmiş ve bir bölmenin içine konulmuştum. Çok yakında yanıma biri gelecekmiş gibi de görünmüyordu. Çok geçmeden burayı kişisel bekleme salonum olarak görmem gerektiğini anladım. Üstelik özel bir hasta bile değildim!

On dakika sonra başımı perdenin arasından çıkarıp geçmekte olan bir hemşireye nerede telefon bulabileceğimi sordum. "Olduğun yerde kal, doktor en kısa zamanda yanına gelecek" diye bağırdı havlar gibi. Bazen insanların işittiği sözlerin benim ağzımdan çıkan sözler olup olmadığından emin olamıyorum.

Birkaç dakika sonra tekrar denedim. Farklı bir hemşireyle. "Affedersiniz, bu kazadan önce bir randevuya yetişmem gerekiyordu, kaygılanmışlardır." Pek de değil diye düşündüm. Aynı takvim ayındaysak değil. "Gerçekten telefon etmem gerek" diye yalvardım. Sempati falan istemiyordum. Yalnızca yarım mil eve yürüyecek ya da taksi arayacak gibi hissetmiyordum kendimi. Evet, tamam, kabul ediyorum, aşırı etkilenmiştim. Sıkı özel detektif imajının Allah belasını versin. Titriyordum, her yanım yara bere içindeydi ve yorganı başıma çekmekten başka bir şey istemiyordum.

Bu hemşire de kesinlikle aynı zarafet okulundan mezun olmuştu. "Doktor çok meşgul. Telefondan dönmen için seni bekleyecek zamanı yok."

"Ama doktor burada değil" dedim. "Doktorun hastanede olduğuna bile emin değilim."

Hızla uzaklaşırken, "Lütfen bölmede bekleyin" diye emretti. Ancak o zaman cep telefonuna karşı direncimin klasik bir aptallık örneği olduğunu anladım. En uygunsuz zamanlarda Çalmasını boş

verin. En hafiflerinin bile çantada bir saldırı silahı gibi duracak kadar ağır olmasını ve ceketin astarını yırtmasını da boş verin. Hiç değilse beyaz atlı şövalyeyi çağırabilirsiniz onunla. Bu cümleyi tekrar kuracağım. Hiç değilse şeker pembesi Volkswagen Beetle'ı olan rock gazetecilerini çağırabilirsiniz.

Bir buçuk saat sonra telefon etmeme izin verdiler. Data önce beni muayene ettiler, röntgen çektiler ve her tarafım, elleyerek canımı acıttılar. Doktor omurga, kaburga, sağ kol ve sağ bacakta büyük çürükler, sağ elimde patlayan camın neden olduğu birkaç yüzeysel kesik olduğunu söyledi. Bana ağrı kesiciler verip birkaç gün içinde iyileşeceğimi söyledi.

Bekleme odasına geçtim, Richard'ın gelmesinin uzun sürmeyeceğini umuyordum. Üniformalı bir memur yaklaşarak yanıma oturdu. "Bayan Brannigan siz misiniz?" diye sordu.

"Evet." Şaşıracak halde değildim. Ağrı kesiciler etkisini hissettirmeye başlamıştı.

"Kazayla ilgili. Korkarım birkaç soru sormak zorundayım."

Gözlerimi kapayıp derin bir soluk aldım. İlk hatam bu oldu. Kaburgalarım görev yapmayı reddetti ve öksürük nöbetine tutuldum. Elbette Richard tam o anda gelmeyi seçmişti. Hemen, "Hey sen, onu rahat bırak! Allahım, bu gece yeterince şey yaşadığını görmüyor musun?" diye bağırmaya başladı. Sonra önümde diz çöktü, yüzünde samimi bir korku ve kaygı vardı. "Brannigan" diye mırıldandı, "seni tek başına bırakmamak gerek, bunu biliyorsun değil mi?"

Kaburgalarımın beni öldüreceğinden korkmasam gülerdim. Köşedeki markete gidip ne alacağını unutan adam mı bunları söylüyor? Birden kendimi çok duygusal hissettim. Şokla ilaçların etkisi olmalı. Burnumun kenarından bir gözyaşının süzüldüğünü hissettim. "Geldiğin için teşekkür ederim" dedim titrek bir sesle.

Richard hafifçe omzuma vurduktan sonra doğruldu. Yanıbaşımızda duran gence "Ne halde olduğunu görmüyor musun?" dedi. Polise bakmak için başımı çevirdim, delikanlı utançtan kıpkırmızı olmuştu. Bekleme salonundaki insanlar da acılarını bir an unutup yaşanan dramı heyecanla seyrediyordu.

Polis, "Affedersiniz, efendim" diye mırıldandı. "Ama Bayan Brannigan'dan kazanın ayrıntılarını öğrenmem gerekiyor. O zaman gerekenleri yapabileceğiz."

Richard biraz rahatlamış gibi duruyordu. Eyvah dedim içimden. "Peki, yarın sabaha kadar bekleyemez misiniz? Masum bir kadını rahatsız etmeniz mi gerekiyor? Senin sorunun nedir evlat? Bu gece şehirde gerçek suçluları yakalayamadın mı?"

Polis çok kötü olmuş gibiydi. Gözleri umarsızca odada dolaştı. Ona acıdım. "Richard, vazgeç. Lütfen beni eve götür. Polis memuru ayrıntıları öğrenmek istiyorsa peşimizden gelebilir."

Richard omuzlarını silkti. "Tamam, Brannigan. Haydi gidelim."

Kapıdan çıkmak üzereyken polis memuru bize yetişti. "Şey, affedersiniz, adresinizi bilmiyorum."

Richard, "Dört" dedi, ben "İki" dedim, sonra hep birlikte "Coverley Close" dedik. Polis tam anlamıyla afallamışa benziyordu.

"Şey, beni de yanınıza alır mısınız, efendim? Korkarım oraya gidecek bir araç bulamam." Zavallı genç dehşete düşmüş gibiydi. Şapkasını dizlerine koyarak Richard'ın Beetle'ına bindiğinde daha da dehşete düşmüş görünüyordu.

Yorgun bedenimi bahçeden zorlukla sürüklerken cep telefonu almanın yanı sıra bir jakuzi yaptırmayı da düşünüyordum. Kesinlikle polisle görüşecek durumda değildim. Ama işi de bir an önce bitirmek istiyordum.

Richard kahve yaparken ad, adres, doğum yeri ve iş (güvenlik danışmanı) faslını geçtik. Richard sehpanın üzerine tepsiyi bırakırken evde süt kalmadığını söyleyerek limonluğa doğru gittiği zaman polis tam anlamıyla afallamış görünüyordu, Richard yarım şişe sütle geri dönünce genç polisi zavallı durumundan kurtardım.

"Limonluk her iki evin arka tarafı boyunca uzanıyor" dedim. "Böylece birbirimizin ayağına dolanmıyoruz."

Richard yanımdaki koltuğa otururken, "Yani bulaşıklarımla çoraplarımı yıkamaktan kurtuluyor" dedi. Bana doğru abanınca acıyla yüzümü buruşturdum, hemen geri çekildi. Sağlam koluma vurarak, "Affedersin, Brannigan" diye ekledi.

Barton Köprüsü'nde olanları kısaca anlattım. Ayrıntıları anlatırken Richard ile polisin yüzünün solduğunu görmekten memnun olduğumu itiraf etmem gerek. "Sonra itfaiye geldi ve kapıyı keserek beni kurtardı" sözleriyle hikâyemi bağladım.

Polis boğazını temizledi. "Van'ın sürücüsünü gördünüz mü?"

"Hayır. Üstüme gelene kadar dikkat etmemiştim. Yalnızca bir van'ın üstüme doğru geldiğini gördüm.

"Van'da tarif edebileceğiniz bir şey var mıydı?"

"Bir yazı vardı ama ne olduğunu göremedim. Penceremden daha yüksekteydi. Yalnızca alt çizgilerini görebildim. Plakasını da alamadım. Kanal'a düşme düşüncesiyle fazla meşguldüm. Orada suyun ne durumda olduğunu biliyor musunuz?"

Polisin rengi yemyeşil oldu. Derin bir soluk aldı. "Kasten sizi yoldan çıkarmaya mı çalıştı sizce?"

Bir milyon dolarlık bir soru. Masum görünmeye çalıştım. Kahramanlık yapmak istediğimden falan değil. Yalnızca uzun bir sorguya dayanamayacaktım. Kaldı ki hayatımızla korumamız gereken gizli müşteri bilgilerini ona açıklamak zorunda kalmam olurdu bu ve bunu da Bill'e danışmadan yapamazdım. "Memur bey, bunu yapacak kimseyi düşünemiyorum" dedim. "Burası Manchester, Los Angeles değil ki. Sanırım adamın kör ortasındaydım. Yorgunsa ya da işten eve giderken bir iki tek attırmışsa beni görmemiştir bile belki. Sonra bana vurunca panikledi, özellikle de içki içmişse. Bundan daha fazla bir şey olduğunu sanmıyorum."

Polis bana inandı. "Tamam." Defterini kapayıp ayağa kalktı, şapkasını giydi. "Böyle bir durumda sizi rahatsız ettiğim için gerçekten özür dilerim. Ama bu adamı yakalamak istiyoruz ve bize söylediklerinizin işe yarayıp yaramayacağını bilmek orundaydık."

"Önemli değil, memur bey. Hepimiz işimizi yapmak zorundayız'" dedim tatlı tatlı. Richard kusacakmış gibi duruyordu. "Memur beye yolu gösterir misin, Richard?"

Richard geri döndü. "Hepimiz işimizi yapmak zorundayız" diye beni taklit etti. "Güzel Allahım, Brannigan, bu saçmalıkları da

nereden bulursun böyle? Tamam, şerifi kandırdın ama Yalnız Kovboy'u kandıramazsın. Bu gece tam olarak neler oldu?"

"Harika" diye mırıldandım. "Federallerin Tonto'yu sorgulamaya hakkı yoktur. Ama sen istediğim her şeyi sorabilirsin, ha?"

Richard gülümseyip omuzlarını silkti. "Seni seviyorum. Buna hakkım var."

"Beni gerçekten sevseydin bir banyo hazırlardın" dedim. "Sonra sana her şeyi anlatırım."

On dakika sonra Van Cleef & Arpel'in First banyo Şampuanının bol köpükleri arasındaydım. Bol derken gerçekten bol demek istiyorum. Richard banyo köpüğünü koyarken cimrilik etmemişti. Çevremde en az yarım şişelik Köpük olduğunu tahmin ettim. Kırkların şık Hollywood filmlerinde başrol oynuyormuşum gibi hissettim kendimi.

Richard kapalı klozetin üstüne oturarak kalın bir sigara yaktı. Gözlüğünü, buharlandığı için başının üstüne itmişti, büyük gözleri miyop miyop bana bakıyordu. "Peki, Brannigan. Bu gece tam olarak neler oldu?" diye sordu, başımın üstündeki aynaya.

"Biri beni ya korkutmaya ya da aşağı atmaya çalıştı." Gizlemeye çalışmanın yararı yoktu.

Richard, "Allah kahretsin" diye söylendi. "Kim olduğunu biliyor musun?"

"Tanık iskemlesinde yemin edemem ama bir fikrim var. Bir ilaç şirketinde yüz bin pound civarında bir dolandırıcılığı yeni ortaya çıkardım. Bu şirketin sahip olduğu, yan tarafında logosu basılı olan beyaz bir Ford Transit var. Herhalde onlardan biridir, sence de öyle değil mi?" Gerindim ama keşke yapmasaydım. Önümdeki birkaç gün fazla eğlenceli geçmeyecekti.

"Peki, ne yapacaksın?" diye sordu Richard. Hakkını vermeliyim: İşim söz konusu olduğu zaman kesinlikle maço bir erkek gibi davranmaz. Risklere atılmak zorunda kalmamdan hoşlanmaz ama genellikle çenesini kapalı tutar.

"Yarın oraya bu işler için kullandığımız adamlardan birini yollayacağım. Gerekli olan fotoğrafları çekebilene kadar laboratuvarı gözaltında tutturacağım. Sen de canım sevgilim, beni yarın Buxton'a götüreceksin."

"Buxton mı? Buxton'da ne var?"

"Birçok güzel şey. Hoşuna gidecek. Ama şimdi su soğuyana kadar bu banyonun keyfini çıkaracağım, sonra dosdoğru yatağa gideceğim."

"Çok iyi. Yemeği yatağına ister misin? İstersen Çin yemeği ısmarlarım."

Bu sözler kulağıma şiir gibi geldi. Yemek çubuklarını kullanacağımdan emin değildim ama beni yalnızca Richard görecekti. Başkalarına söylemekle beni tehdit edecek olursa sessiz kalması için şantaj yapacak bir şeyler bulabilirdim. Ne de olsa bir Barry Manilow CD'si olduğunu biliyordum.

Nasıl yattıysam aynı biçimde uyandım. Hareket etmeye alışınca bunun nedenini anladım. Acı içinde santim santim sürünerek yataktan kalktım. Banyoya kadar yürümek bile çok zor geldi. Koridorun başında bir an durdum. Richard öbür taraftan saçları darmadağınık, arkasından havlusunu sallayarak ortaya çıktı. Uykulu gözlerini ovuşturdu, "iyi misin?" diye mırıldanarak gözlüğüne uzandı. Gözlüğünü takıp bana baktığı zaman gülmekten kendini alamadı. "Affedersin" dedi. "Gerçekten üzgünüm. Ama Yarı İnsan Yarı Bisküvite benziyorsun. Bir tarafın et renginde, diğer tarafın ise kahverengi ve mor. Müthiş!"

Kendime baktım. Richard haklıydı. Hiç değilse işin komik bir yanını bulmuştu. "Bir kadına kendisini nasıl özel hissettireceğini gerçekten biliyorsun" diye mırıldandım. Kendi evine gitmek yerine kanepemde uyuması büyük bir zariflikti. Tek bir Çin yemeğiyle mutfakta yarattığı karışıklığı görmesem ona teşekkür edecektim. Mutfak bütün bir Halk Ordusu üstünden geçmiş gibi görünüyordu. Bu konuda bir şey yapacak enerjim ya da hareket gücüm olmadığından görmezden gelmeyi tercih ettim. Dünden kalma kahveden bir fincan alıp mucize yaratması için mikrodalgaya koydum.

İlk fincanımı bitirdiğim sırada Richard duş yapmış ve tıraş olmuş halde yanıma geldi. Geçirdiğim kazanın onu ne kadar korkuttuğunu anlamaya başlamıştım. Yaygaradan ne kadar nefret ettiğimi bilir. Bu yüzden anaç tavuk gibi çevremde koşuşturmasını umarsızca gizlemeye çalışıyordu. Bunun imajımı zedelediğini biliyorum ama itiraf edeyim, etkilenmiştim..

"Bugün için planın ne?" diye sordu. "Hâlâ Buxton'a gitmek istiyor musun?"

"Senin planların ne?" diye sordum.

"Serbestim. Yalnızca birkaç telefon etmem gerekiyor."

"Beni Hamam'a götürür müsün. Bir saat sonra da alırsın."

Türk Hamamı harika bir yerdir. Hathersage Road Hall Banyoları'nın bir parçası, olan hamam evimden yürüyerek on dakika uzakta muhteşem bir Viktorya stili binadadır. Tabii yürüyebiliyorsanız. Sahibi belediye olduğu için renove edecek para hiç olamadı, bu yüzden hâlâ Viktorya döneminin parıltısını taşıyor. Orijinal yeşil, sarı ve mavi karolu duvarları ve eski tip duşları duruyor: Tepenizden akan suyun yanı sıra üç tarafınızdan sizi çevreleyen borulardan da sıcak su akar Yirminci yüzyılın son on yılına verilen tek taviz buhar odasındaki orijinal mermer sıraların yerine plastiklerinin konulmasıdır. Dediğim gibi her zaman harikadır. Ama o Cumartesi sabahı benim için daha da harikaydı.

Bir saat sonra kendimi neredeyse yeniden bir insan gibi hissederek ayrıldım oradan. Richard beni almak için yalnızca beş dakika gecikmişti, bu da bir rekor sayılırdı. Eve dönünce Nova'mın parçalarını toplayan garaja ve sigorta şirketine telefon ettim. Daha sonra bürodaki telesekretere Pazartesi ilk iş bana bir cep telefonu alması için Shelley'ye not bıraktım.

Son olarak da PharmAce'den Brian Chalmers's telefon ettim. "Seni evinden rahatsız ettiğim için özür dilerim, Brian ama son yirmi dört saatte Van'larından kaza yapan var mı?"

"Sanmıyorum. Neden sordun?"

"Dün gece otoyolda bir kazaya karıştığını sanıyorum. Belki tanığa ihtiyacın olabilir diye düşündüm. Bir bakar mısın?"

Neden bu kadar ilgilendiğimi elbette merak ediyordu ama ona servete mal olan bir kaçağı yakalamak üzereydim bu yüzden bakmaya karar verdi.

On dakika sonra beni aradı. "Van'larımızdan hiçbiri dün gece kaza yapmamış" dedi. "Ama Transit Van'larımızdan biri Perşembe gecesi depodan çalınmış. Bu yüzden senin gördüğün van'ın o olduğunu tahmin ediyorum."

Perşembe gecesi. Ben PharmAce'de Chalmers'la konuştuktan hemen sonra. Şimdi ihtiyaç duyduğum tek şey kanıttı.

Neyseki laboratuvar teknisyenini enseledikten sonra onu itiraf etmeye zorlayabilirdik. O zaman belki adamın böbreklerinin benimki gibi ağrımasına neden olacak kadar iyileşmiş olurdum.

Tam çıkmak üzereyken telefon tekrar çaldı. Richard kapıdan çıkarken, "Açma" diye bağırdı. Ama kendimi tutamamıştım. Telesekreterin devreye girmesini bekledim.

"Ben Rachel Lieberman, Cumartesi günü, Kate Brannigan'ı arıyorum..." derken telefonu kaptım.

"Bayan Lieberman" dedim. "Affedersiniz, tam kapıdan çıkmak üzereydim. Ayrıntılara bakabildiniz mi?"

"Bir model var, Bayan Brannigan. Biri dışında bütün evler ya şu anda kayıtlarımızda ya da daha önceden kayıtlarımızdaymış. Hepsi üç ile altı ay arasında kısa sürelerle kiraya verilmiş. Ve hepsinde kiracılar gerçek sahiplerle aynı soyadını taşıyor."

Bugünkü işimin bu olmadığını hatırlamadan önce rahatlamak için derin bir soluk alıyordum neredeyse. "Çok teşekkürler, Bayan Lieberman" dedim. "Ne kadar memnun olduğumu anlatamam."

"Önemli değil. Değişik konularla ilgilenmekten hoşlanırım" diye cevapladı. Sesinde daha önce duymadığım bir sıcaklık vardı. "Ancak fazla bir anlam ifade etmeyebilir. Sıradan adlar bunlar: Smith, Johnson, Brown; büyük bir rastlantı değil. Bu arada ilgilenir misiniz bilmiyorum ama bu ayrıntıları ortaya çıkardıktan sonra yeni kiracılarımıza baktım. Aynı modelin tekrarlanacağı üç ev da-

ha var. Biri üç ay önce kiraya verilmiş, öbürü iki ay önce, üçüncüsü de üç hafta önce."

Gözlerimi kapayıp bir teşekkür duası ettim. "Hem de çok ilgileniyorum, Bayan Lieberman. Acaba..."

Kadın sözümü kesti. "Bayan Brannigan, iyi bir değerlendirme gücüm olduğunu düşünmekten hoşlanırım. Dün gece adresleri büronuza faksladım. İşyerimin ne kadar masumca olsa bir dolandırıcılıkta kullanılması fikrinden pek değilim. Beni bilgilendirin, olur mu?"

Bilgilendirmek mi? Hem de en küçük ayrıntıya bilgilendirecektim!

10

Rachel Lieberman'ın bana söylediklerini düşünme şansım olmadı. Dolgularımı titreten bir sesle Edward the Second ve Red Hot Polkas çalarken düşüncelerimi toplamakta zorluk çekerim. Bunun kendi yetersizliğimin bir ölçüsü olduğunu biliyorum ama hepimiz küçük zayıflıklarımızla birlikte yaşamak zorundayız. Ayrıca özel şoförünü de mutlu etmek zorundaydım. Yeni bilgileri beynimin "bekleyenler" bölümüne atmaya karar verdim. Kaldı ki Tapu Müdürlüğü'ne gidene ve oradan, Ted'in kayıtlarından ve Josh'ın Julia'sının dün öğleden sonra bana faksladığı malzemeden bilgi alana kadar yargı gücümü zedeleyebilecek hiçbir teori geliştirmek istemiyordum.

Yalnızca birkaç yanlış dönüşten sonra öğle saatinden önce Buxton'a vardık. Ne beklediğimi tam olarak bilmiyordum ama bu kadarını da beklemiyordum. Ted Barlow'unkilerin atası olabilecek bir limonluğu bulunan heybetli bir opera binası var orada. Satış elemanlarının konuşmasını duymak isterdim. "Şimdi Bay ve Bayan Komisyon üyeleri, çok ucuza opera binanınızın turistik değerini artırmak isterseniz, size çok memnun kalacağınız bir şey göstereceğim." Ayrıca muhteşem bir mimarisi var ama sherry'i fazla kaçıran alkolik bir düşes gibi tohuma bırakılmış. Doğrusunu söylemek gerekirse ne için bu kadar yaygara koparıldığını anlayamadım. Peak District'in tacındaki mücevher buyduysa koltuk altını görmeye meraklı değildim. Sanırım Oxford'da büyümek beni ihtişamlı mimari konusunda şımartmış.

Hem Oxford gibi Buxton da kendi popülerliğinin kurbanı. Herkes Oxford'u üniversitesinden dolayı bilir; ama aslında Detroit'e çok benzediğinin farkında değiller. Oxford'un mağaza sahiplerinin cebine para koyan otomobildir, kolejlerin ayrıcalıklı sakinleri değil. Buxton'da yürürken buradaki ticaretin tekerleklerini döndürenin kültür ya da kaplıca olmadığını anlamam uzun sürmedi. Tekerlekleri kireçtaşı döndürüyordu.

Richard oradan en az benim kadar hoşlanmamıştı. Kasvetli ana caddede yürürken homurdanmaya başlamıştı bile. "Beni buraya niye sürüklediğini bilmiyorum" dedi. "Şuraya bir baksana. Tam bir mezbele. Üstelik yağmur da yağıyor."

"Sanırım yağmur sadece Buxton'a yağmıyor" dedim.

"Bu beni hiç ilgilendirmez" dedi. "Manchester'da olduğundan daha kasvetli bir görüntüsü var." Durup bir mağazanın buharlanmış vitrin camına düşmanca baktı. "Buraya ne cehenneme geldik Brannigan?"

Tatlı tatlı, "Bana söylediğini yapıyorum ya işte" dedim.

"Ben sana ne söylemiş olabilirim? Bunu da nereden çıkardın? Ben sana Kuzeybatıdaki en korkunç turizm bölgesine gidelim ve bütün günü yağmur altında gezinerek geçirelim mi dedim?" Öfkeliyken çok güzel cümle kurar, Richard. Hızını alamayıp bütün İngiltere'ye sövüp saymadan araya girdim.

Dayanışma göstermekten çok destek almak için koluna girdim. "Alexis ile Chris'i dolandıran adamın Buxton'la bir bağlantısı var" diye açıkladım. "Parayı almak için sahte bir ad kullanmış ve elimdeki tek ipucu Buxton'da bir banka hesabının olması." Richard konuşmak için ağzını açtı ama ben fırsat vermedim. "Bu adam güya bir müteahhit ve söz konusu hesap da ticari bir hesap olmalı."

"Peki, ne yapacağız? Buxton'da dolanıp insanlara arkadaşlarımızı soyan bir müteahhiti tanıyıp tanımadıklarını mı soracağız? Ha, büyük bir ipucumuz var. Hangi hesabı olduğunu biliyoruz! Adamın neye benzediğini bile bilmiyoruz!"

"Alexis onun otuzuna merdiven dayamış ya da biraz geçmiş olduğunu söylüyor. Dalgalı kahverengi saç, orta boy düzgün yüz hatları. Başka bir tanığa göre kahverengi saç, geniş kaslar, kendine hayran, beyaz bir Transit kullanıyor" dedim.

"Beyaz bir Transit mi?" diye sözümü kesti Richard "Allahım! Dün gece seni öldürmeye çalışan adam olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

"Kendine gel" dedim. "Dünyada ticaretle uğraşanların yarısı Transit kullanıyor ve bunların yarısı da beyaz. Manchester'da her su tesisatçısını ya da camcıyı şüpheli listesine alamayız. Bu adam her kimse, bırak dolandırıcılıktan peşinde olduğumu, benim onunla ilgilendiğimi hiç mi hiç bilmiyor."

Richard, "Affedersin" dedi. "Peki, şimdi ne yapacağız?"

"İlk olarak yerel bir gazete alacak, sonra yemek yemek için güzel bir yer bulacağız. Sen karnını doyururken ben de gazeteyi inceleyecek ve yerel müteahhitlerin adını öğreneceğim. Yemekten sonra da turist gibi davranıp Buxton'da bir tur atacağız. Bir farkla, manzaraya bakmak yerine müteahhitlerin işyerlerini arayacağız."

"Ama Cumartesi öğleden sonra kimse olmaz ki" diye karşı çıktı Richard.

"Bunu biliyorum" dedim dişlerimi sıkarak. "Ama komşular var. Bilirsin. İnsanların hangi otomobili kullandıklarını, neye benzediklerini ve 'T. R. Harris, İnşaatçı' yazılı bir van'ları olup olmadığını bilen mahalle muhtarları."

Richard homurdandı. "Ben de bunun için Mancishter United-Arsenal maçını kaçıracağım."

"Öğle yemeğini ben ısmarlarım" diye söz verdim. Yüzünü astı. "Akşam yemeğini de" dedim. Yüzü aydınlandı.

Tek başına Laura Ashley'in geçen yılki kârının sorumlusuymuş gibi duran, opera binasının yakınlarındaki bir binaya gittik. İskemleler duvar kâğıdına uygun bir kumaşla kaplanmıştı ve maun mobilyalar büyük salonun ortasındaki büyük oval barla uyum içindeydi. Ancak dekora rağmen yerel müşteriler dışında pek kimse yok gibiydi. Richard acı acı şikâyet etti, çünkü burada iyi bira kavramı kahverengi ale şişesiydi. Sonunda bir lager aldı ve tanıdığı biri içeri girerse benim votka ve greyfurt suyuyla değiştirebilsin diye kapıyı görecek bir yerde oturmakta ısrar etti. Onunla dalga geçerek salonun geri kalanını görebileceğim bir masa seçtim. Neyse ki yemekler güzeldi. Harika sandviçler, şaşırtıcı cipsler. Büyükannem Brannigan'ın kullanılmaktan kapkara olmuş eski tavasında yaptığı gibi kocaman iyi kızarmış patatesler. Richard da

tatlı menüsünde Sticky Toffee Pudding olduğunu keşfedince mutlu oldu.

İkinci tatlısını yedikten sonra gitmeye hazırlandık. Ben ikinci kattaki kadınlar tuvaletine giderken Richard da tabağını iyice sıyırmaya çalışıyordu. Geri dönerken birden şok geçirir gibi oldum. Şaşkınlıktan neredeyse dengemi kaybediyordum. Neyse ki bir gece önceki kazadan dolayı tırabzana sıkıca tutunmuştum.

Son birkaç basamağı dikkatle inerek avımı belli etmeden inceleyebileceğim oval barın arkasına geçtim. Merdivenin ortasında oturmak daha iyi olabilirdi ama fazla göz önünde bir yerdi. Barmenin tuhaf bakışları altında barın kenarına tünedim, böylece aynadan onları rahatça görebiliyordum.

Pencere kenarındaki küçük bir masada Martin Gheetham daha önce gördüğüm biriyle derin bir sohbete dalmıştı. Cheetham'la görüştükten sonra Mısır Borsası'nın dışında gördüğüm iriyarı adam. Bugün ikisi de iş giysilerini çıkarmışlardı. Cheetham jean ve süveter giymişti, arkadaşı ise Levi's jean'inin içine sokulmuş mavi rugby gömleğiyle daha da iri yarı duruyordu. İskemlesinin arkasında siyah deri ceket vardı. Her neden söz ediyorlarsa Cheetham mutlu görünmüyordu. Öne doğru eğiliyor, bira bardağını sıkıca tutuyordu. Vücudu gerginliğini gösteren bir ders kitabı gibiydi.

Tam tersine arkadaşı tatile çıkmış kadar rahat görünüyordu. Arkasına yaslanarak sigara içiyordu. Cheetham'a sırıtıp duruyordu sürekli ama Cheetham bunlarla yatışmış gibi değildi. Karşısındaki ben olsam kesinlikle yatışırdım. Hayli seksi bir adamdı.

Ne yazık ki hayli haydut gibi de gözükmeye başlamıştı Alexis ile Chris'e araziyi öneren Martin Cheetham, müteahhit olduğunu sandığım bir adamla Buxton'da oturmuş içki içip konuşuyordu. Alexis ile Chris, aynı Martin Cheetham ve Buxton bağlantıları olan müteahhit T. R. Harris tarafından kandırılmıştı. Mısır Borsası'nın önüne park eden van'ın adını hatırlamaya çalıştım ama bilgiyi depolamış olan beyin hücrelerim Barton Köprüsü'nde ölmüşe benziyordu.

İki adamı izlemenin beni bir yere götürmeyeceğini düşündüm. Konuştuklarını duyabilmem gerekiyordu. Salonun planını dikkatle

inceledim. Tabii ki Cheetham'ın beni görmesini istemiyordum. Dolandırıcılıkla bir ilgisi yoksa beni görmekten rahatsız olmazdı kuşkusuz. Ama onun bu işteki rolüyle ilgili ciddi şüpheler beslediğim için işi şansa bırakmak istemedim.

Salonu Cheetham'ın arkasından dolanarak geçersem arkasında durana kadar boş banket boyunca gizlice ilerleyebilirim diye düşündüm. Oradan konuşmalarını biraz da olsa duyabilirdim. Salonu, boydan boya kat ettim ama banketin kenarına doğru giderken iri kıyım adam beni gördü. Birden irkildi ve iskemlede dikleşerek Cheetham'a bir şeyler söylemek için öne eğildi. Avukat aniden arkasına döndü. Fena yakalanmıştım.

Kaçınılmaza boyun eğerek (doğuştan gelen bir özelliğim değildir bu) ayağa kalktım ve onlara doğru yürüdüm. Cheetnam'ın yüzünde anlık bir panik okudum, omzunun üzerinden arkadaşına baktı, adam da bana şöyle bir bakarak Cheetham'a duyamayacağım bir şeyler söyledi. Cheetham elini sinirli bir tavırla koyu renk saçlarında gezdirdi, sonra bana doğru bir adım attı. "Bayan Brannigan, bu ne sürpriz, size bir içki ısmarlayayım" dedi soluk almadan. Sola doğru bir adım atarak geçişimi engelledi.

Tam bir şaşkınlıkla arkadaşının bardan hızla ayrıldığını gördüm. Cheetham'a sert sert baktım. Avukatın alnında ter damlacıkları vardı ve rengi uçmuştu, birden siroza yakalanmış gibiydi. Kötü bir işten iyi bir şey çıkarmaya çalışarak, "Arkadaşınızı bana tanıştıracağınızı umuyordum" dedim.

Gülümser gibi yaptı ama pek başaramadı, gözleri ise hiç gülümsemiyordu. "Şey, hayır, üzgünüm, hemen gitmesi gerekiyordu." Bardağını kaldırıp kocaman bir yudum aldı. "Size bir içki ısmarlayayım, Bayan Brannigan" dedi.

"Hayır, teşekkürler. Ben de tam çıkıyordum. İnşaat işinde çok arkadaşınız var mıdır, Bay Cheetham."

Gözyaşlarına boğulacakmış gibi duruyordu adam. "İnşaat işi mi? Affedersiniz, ne demek istediğinizi anlayamadım."

"Arkadaşınız. Biraz önce çıkan kişi. İnşaatçı, öyle değil mi?"

Sinirli sinirli güldü Cheetham. Boğazına tüy takılmış bir köpek gibi çıkmıştı sesi. Bunun gerçekten işe yaramadığını o da anladı. Vites değiştirip başka bir yaklaşım denedi. "Yanılıyorsunuz. John kamyon şoförüdür. Taş ocağı şirketlerinden birinde çalışır."

"Bundan emin misiniz?" diye sordum.

Kendini toplayarak, "Eh," dedi, "onu ve ailesini yıllardır tanırım, eğer kamyon şoförü değilse çoğumuzu iyi aldatmış. Kızkardeşiyle aynı üniversiteye gitmiştim." Büyük bir performanstı.

Hiçbir kanıtım yoktu. Yalnızca bir dolu şüphe ve bir de rastlantı vardı. Bir baro mensubunu durduk yerde suçlayamazdım. "Görüşürüz" diyerek sesime tehditkâr bir ton vermeye çalıştım. Dik yürümeye çalıştım ama topallamam havamı bozmuştu.

Richard'ı pub'ın dışındaki kaldırımda beni beklerken buldum. "Sonunda!" diye iç geçirdi. "Müshil almak için eczaneye gitmen gerekir mi, yoksa Buxton Adviser'a zamanı fark etmeyecek kadar mı gömülmüştün? Burada ağaç oldum."

"Birkaç dakika önce pub'tan telaşla çıkan bir adam gördün mü? Siyah deri ceket, kahverengi saçlar, sinirli bir görüntü."

"James Dean görüntüsü için fazla yaşlı değil mi? Anlattığın kişi yani."

"Doğru. Ne tarafa gittiğine dikkat etmiş olamazsın herhalde."

Richard elini Pavilion Gardens'a doğru sallayarak "Parka girdi" dedi. "Neden? Parasını ödemeden mi kaçtı?"

"Onun bizim adam olduğunu sanıyorum. T. R. Harris. Allah kahretsin! Keşke van'ın üzerinde ne yazdığını hatırlayabilseydim."

Richard boş boş baktı. "Ama van kullanmıyordu."

"Onu son gördüğümde kullanıyordu. Tuhaf bir adı vardı" diye mırıldanarak gazeteyi açıp ilanları taradım.

Sonra gözüme bir ilan takıldı. "Evinizi yaptırmak mı istiyorsunuz? Bizi arayana kadar tek bir şeye bile dokunmayın. Cliff Scott & Oğulları." Sonra büyük harflerle "Renovasyonlar uzmanlık alanımızdır." Mutlulukla iç geçirdim. Zafer kazanmış gibi "Renew-Vations" dedim.

Richard normal olarak deliliğin son aşamasındakilere ayrılan rahatsız bir bakışla, "Evet, doğru" dedi.

Pub'a geri dönüp telefon rehberini isteyene kadar bu bakışı değişmedi. Rehberi beklerken Cheetham'ın yanına şık ve çekici kumral bir kadının gelmiş olduğunu gördüm. Kadının yanındaki torbaların logolarına bakılırsa dondurulmuş tavuk almak için Safeway'e gitmemişti. Kadın Cheetham'ın uyluklarını sahibiymiş gibi bir rahatlıkla hafifçe sıvazlarken Cheetham da torbaları inceliyor gibi görünüyordu. Sonra rehber gelince dikkatimi onlardan uzaklaştırmak zorunda kaldım. Sürpriz, sürpriz. Rehberde Renew-Vations yoktu. Plan A'ya geri dönüş.

Çok şaşırtıcı ama pub'tan ikinci kez çıktığımda Richard hâlâ kaldırımda duruyordu. Mutluluğa giden yolun uyumluluk olduğuna karar vermiş bir adam görüntüsü vardı üzerinde. Beni kollarına almaya çalışırken Shirley Bassey'nin kötü bir taklidiyle "What now, my love" şarkısını söylüyordu. Suratımı ekşitince hemen durdu. "Affedersin, Brannigan, senin yaralı olduğunu hep unutuyorum."

Hatırlatılmasına ihtiyacım yoktu. Yorgunluk hissetmeye başlamıştım. Doğrusunu söylemek gerekirse işaretlediğim müteahhit işyerlerini dolaşırken Richard'ın otomobilinde oturduğum için memnundum. Gene elime bir şey geçmedi. Üzerinde Renew-Vations yazan bir van yoktu. Tabii T. R. Harris de. Bölge sakinleriyle konuşunca dokuz inşaatçıdan altısının beyaz Transit kullandığı ortaya çıktı. Dördü Tom Harris'in genel tarifini verdi. Nerede olduğunu sorunca çok tuhaf bir biçimde bana bakıp fazla yardımcı olmadılar.

Saat dörtte artık çok yorulmuştum. Ama Richard'ın eve dönme zamanının geldiğine dair imalarına rağmen vazgeçmeye hazır değildim.

Kent merkezine geri dönerken "Bir fikrim var" dedim. "Neden kendimize küçük güzel bir otel bulup gece burada kalmıyoruz. Böylece yarın beni tekrar Buxton'a getirmen gerekmez."

"Ne!" diye parladı. "Bu mezbelede bir gece geçirmek mi? Dalga geçiyor olmalısın, Brannigan. Richard Clayderman konserine gitmeyi tercih ederim."

"Bunu ayarlayabiliriz" diye mırıldandım. "Bak, bu adamla ilgili içimde bir his var. Adını ve nerede yaşadığını bulmam gerek. Bunu da Manchester'da yapamam."

Richard, "Öyleyse hafta başına kadar bekle, o zaman inşaatçılar işyerine döner" dedi mantık yürüterek.

"Tek sorun şu ki bu işi Alexis'e iyilik olsun diye yapıyorum. Bili, Pazartesi sabahı Channel Adaları'ndan dönüyor ve para aldığımız işler yerine parasız bir iş peşinde olmamdan pek hoşlanmayacak. Bu işi yarın çözmek istiyorum. Kaldı ki Pazartesi günü Tapu Müdürlüğü'ne gitmem gerek."

Richard homurdandı. "Tamam, Brannigan, sen kazandın."

Kazanmayacağımı mı düşünmüştü?

11

Buxton'da Richard'ın kabul edebileceği bir otel odası bulmak yepyeni ve acılı bir serüven oldu. Richard'ın ilk koşulu yatak odasında renkli televizyon ve telefon olmasıydı. Doğru dürüst bir barı olmalıydı, salonun bir köşesinde dartçılarla kumarbazların oyun oynadığı kokteyl bar değil. Ayrıca yirminci yüzyılın bir parçası gibi durmalıydı ki buradaki otellerin çoğunda bu özellik yoktu. Son ısrarı ben yaralı olduğum için bir asansörü olmasıydı, yaralı olduğumu görmüyorlar mıydı? Turizm Danışma'daki kadına özürlülerin haklarıyla ilgili bir dini nutuk attıktan sonra en nihayet parka bakan çok hoş bir yer bulabildik. Hiç değilse biz kayıt yaptırırken hoş görünüyordu. Ayrılırken ilişkilerin çok daha gergin olacağı gibi korkunç bir duygu vardı içimde. Richard bir parmağına dolarsa, Buckingham Sarayı'nın personeli bile onun isteklerini karşılamakta güçlük çeker.

Eklem ağrılarımı gidermek için doğruca banyoya gittim, Richard ise televizyonu açtı, yatağa uzandı ve a) uzaktan kumanda ve b) uydu televizyonu olmamasından şikâyet etmeye başladı. Buna üzülmediğimi itiraf etmeliyim. Başım çatlıyordu ve onun her zamanki zapçılığına ya da MTV'nin sesini sonuna kadar açmasına katlanabilecek halde değildim. Futbol maçıyla ilgili yorumlarını dinlemek zorunda kalmamak için banyo kapısını kapadım ve sıcak suyun içine uzanarak kafamı toplamaya çalıştım.

İlk olarak limonluklar. Rachel Lieberman sayesinde limonlukları kaybolan evlerin hepsinin kiralık olduğunu biliyordum artık. Öyle görünüyor ki bu evleri kiralayan kişilerin soyadları ev sahipleriyle aynıydı. Hepsinin DKL aracılığıyla kiraya verilmiş olmasının bir önemi var mıydı? Yoksa DKL uzmanlık alanı yalnızca kiralık evler olan birkaç emlakçıdan biri miydi? Anlamadığım şey, limonlukların nereye gittiği ya da ipotek tekrarlarıyla ilgili dolandırıcılığın nasıl yapıldığıydı. Kaldı ki bugünlerde finans kurumlan kredi verme konusunda eskiye oranla daha titiz. Diğer bir sorun

da dolandırıcılığın arkasında kimin olduğu konusunda en küçük bir fikrimin olmamasıydı. Belki anlayamadığım bir şey vardı ama ne kadar çok şey öğrenirsem Ted Barlow ile suçlular arasında bir bağlantı olmasının gerekmediği o kadar açıklığa kavuşuyordu. Ancak işin nasıl olduğunu öğrenene kadar arkasında kimin olduğunu bulmanın bir yolunu göremiyordum. Tam anlamıyla moral bozucu bir durumdu. Belki Tapu Müdürlüğü'ne gidip Julia'nın bulduklarını inceledikten sonra her şey açığa kavuşurdu.

İkinci olarak PharmAce. Gece işine koştuğum serbest detektif Paul Kingsley'nin fotoğrafları çekeceğinden emindim. Ama dün gece köprüde olanlardan sonra bu olaya daha kişisel bir ilgi duymaya başlamıştım. Umut vaat eden kariyerimi kısa kesmeye çalışan bir PharmAce van'ıysa, bunu yapan kişiyi bularak, benim gibi sarsılmasını istiyordum.

Son olarak da dolandırıcı müteahhit işi. "John" hakkında içimde bir duygu var. Çok fazla rastlantı bir araya gelmişti Kaldı ki burada mesleki onurum tehlikedeydi. Alexis'i herzaman becerilerimle etkilediğimi hatırladım ama çoğunlukla bunun nedeni Alexis'in yalnızca başarılı sonuçları görmesiydi. Onun çamura battığımı görmesini istemiyordum.

Ne var ki ele avuca sığmaz "John," nam-ı diğer "T. R, Harris" ile ilgili parlak fikirlerim yoktu ve banyo soğumaya başlamıştı. Küvetin kenarına tüneyene kadar kendimi yavaş yavaş yukarıya çektim, sonra bacaklarımı kenardan sarkıtarak yere bastım. Kocaman bir banyo havlusuna sarılarak anlamsız bir maça küfürler yağdırmakta olan sevgilimin yanına gittim.

Ona sokulunca küfürlerine, "Buxton'da bir Çin lokantası var mıdır?" diye soracak kadar ara verdi.

"Gazeteye bak. Ya da rehbere. Resepsiyona da sorabilirsin."

Son öneri açık ki en az çaba gerektirendi. Richard resepsiyon görevlisinin canına okuyup gününü gösterirken ben de banyoya dönüp giysilerimi giymeye çalıştım. Keşke yedek giysi getirseydim diye hayıflanıyordum. Neyse ki kol çantamda her zaman küçük bir şişe fondöten, far, allık, rimel ve ruj vardır. Gözlerimin altındaki koyu gölgeleri ve çenemdeki çürüğü makyajla gizleyebildim.

İşim bittiğinde Richard gitmeye can atıyordu. Akşam yemeği için saatin biraz erken olduğunu düşünmeden edemedim ve bunu da Richard'a söyledim. Richard, "Benim karnım aç" dedi. Kaşlarımı kaldırdım. Richard masum masum gülümsedi. "Resepsiyonist Cumartesi geceleri canlı müzik bulunan bir pub olduğunu söyledi. Yerel gruplar falan. Sen herhalde erken yatmak istersin diye düşünerek gidip dinlemeye değer mi bir bakayım diyorum."

Bu şöyle çevrilebilirdi: "Bu yolculuk bir felaket, içimizden biri bundan bir yarar sağlayabilirse hiç değilse tam bir zaman kaybı olmaz." Richard gibi rock gazetecilerinin yazı malzemesi elde etmelerinin bir yolu da müzik şirketlerinin A&R adamlarıyla iyi ilişkiler kurmaktır. Bunlar yeni gruplarla anlaşmalar imzalayan ve yeni U2'lar yaratan adamlardır. Bu yüzden Richard rakiplerini geçebilmek için her zaman bir U3 arayışı içindedir.

"Önemli değil" diye iç geçirdim. "Haydi gidip yiyelim." Teslim olmak daha kolaydı, özellikle de beklemenin iştahımı artıracağını sanmadığım için. Kazanın etkisi kendini göstermeye başlıyordu ve Richard'ı eğlendirmeyi hiç düşünmeden erken yatma düşüncesine gizlice minnet duyuyordum.

Çin lokantası ana caddede, bir seyahat acentesinin üstündeydi. Cumartesi gecesi altı buçuk olduğunu düşünürsek lokanta şaşırtıcı derecede kalabalıktı. En az bir düzine masa doluydu. Her ikimiz de bunu yemeklerin iyi olduğunun bir göstergesi olarak yorumladık. Böyle olmadığını anlamalıydım. Bütün diğer belirtiler aksini söylüyordu. Akvaryumda koi carp yerine normal balıklar vardı, masalara çatal ve kaşık konmuştu ve tatlı, ekşi ve chop suey'e ağırlık verilmiş menüde Çince yazı yoktu. Chop suey'den hiçbir zaman fazla hoşlanmamışımdır, biri bana bunun Çinliler'in "ne olduğu bilinmez" bir yemeği olduğunu söylediğinden beri sevmem. Kaldı ki doğru dürüst bir Çin yemeği de değildir, birileri Yanki'leri mutlu etmek için icat etmiştir bunu.

Richard menüyü okurken öfkeyle homurdandı. Garson iki yarım lagerle gelince Richard cüzdanını açtı, içinden hayli buruşmuş bir kâğıt parçası çıkarıp garsonun burnunun dibinde salladı. Garson Çin harflerini ciddi bir suratla inceledi. Hiç değilse Richard'ın en sevdiği Dim Sum yemeğini tanıdı. Bir süre önce, acil durumlar

için, Richard her zaman gittiği Çin lokantasının yöneticisini bu yemeği bir kâğıda Çince yazmaya ikna etmişti. Bu da kesinlikle acil bir durumdu. Garson boğazını temizledi, kâğıdı dikkatle katladı ve Richard'a geri verdi.

"Yok Dim Sum" dedi.

"Neden? Sana ne istediğimi gösterdim" diye karşı çıktı Richard.

Garson, "Yok Dim Sum. Bambu değil hijyenik" diye homurdandı. Richard bir şey diyemeden garson uzaklaştı.

Richard şaşkınlığını yenip, "Bambu değil hijyenik" diye tekrarladı. "Artık bunu da duydum ya. Allahım, Brannigan sen beni nerelere getirdin?"

Onu sipariş verecek kadar yatıştırmayı başardım ama bu da bir sonraki hatam oldu. Tuzlu ve biberli pirzola yoktu ama barbekü pirzola menüde görünüyordu. Pirzolalar turuncuydu, Kızıl kahve demek istemiyorum. Mandalinadaki turuncu gibi demek istiyorum. Tadını tarif etmek mümkün değildi. Richard bile susacak kadar afallamıştı. Bu tadı ağzından silmek için çayından bir yudum aldı ve kusmasına ramak kaldı. Çaydan dikkatle bir yudum aldıktan sonra nedenini anladım. Burada Çin çayı isteyen insanlara alışık değillerdi belli ki, çok açık poşet çay içiriyorlardı bize.

Daha da kötüsü olacağını düşünemedim ama oldu. Ana yemek geldiği zaman Richard'ın bir damarının çatlayacağını sandım. Buxton nüfusunun yarısını hiperaktif hale getirmeye yetecek kadar çok katkı malzemesi içeren tatsız bir kırmızı sosla birlikte mükemmel yuvarlıkta toplardan oluşmuş domuz eti. Fasulye soslu tavuk örülmüş gibi duruyordu ve biftek Cantonese'de ise et tadı hiç yoktu, hatta hiçbir tat yoktu. Garson yemek çubuğu ve kâse istediğimizi anlamayı reddetti. Son aşağılanmayı kızarmış pirinç kabının kapağını kaldırdığım zaman yaşadık. Pirinç pembeydi. Yemin ediyorum pembeydi. Richard yemeğe bakakaldı, kötü bir şaka olduğunu, gerçek yemeğin hemen geleceğini düşünüyordu herhalde.

Derin bir soluk alarak, "Bunu sevgi adına yaptığınız şeylerden biri olarak düşünmeye çalış" dedim.

"Yani yemeği garsonun suratına atarsam seni artık sevmediğimi mi düşüneceksin?" diye homurdandı Richard.

"Tam olarak değil. Ama yemeğin düzeleceğini sanmıyorum ve sırf öç almak için garsonu parçalamakta sana yardımcı olacak kadar güçlü değilim. Yiyebildiğimiz kadar yiyip gidelim."

Normal olarak ilk şikâyet eden ben olurdum ama bunun için enerjim yoktu. Kaldı ki doğru dürüst yemek yiyecek bir yer bulmak için Buxton'ı dolaşma fikrine hiç katlanamazdım.

Sanırım Richard yüzümdeki tükenmişliği gördü, çünkü ilk kez hiç karşı çıkmadan boyun eğdi. Her ikimiz de birkaç dakika yemekleri didikledikten, sonra hesabı istedik. Richard hesaptan yüzde onluk garsoniyeyi düşene kadar garson memnuniyetsizliğime aldırmaz havadaydı. Açık ki böyle bir şey daha önce başına gelmemişti.

Daha fazla katlanamadım ve Richard servisin karşılığında tek bir kuruş bile ödemek niyetinde olmadığını tane tane açıklarken alt kata inip sokağa çıktım. Kapı pervazına yaslanıp bir insan görmek için ne kadar beklemek zorunda olduğumu düşünürken hafiyelik azizleri bana yardım etmeye karar verdi.

Yan sokaktan beyaz bir Transit van çıkarak ana caddeye döndü. Takıntım nedeniyle vanın yan tarafına takılmış paneldeki adı aklıma yazdım. "B. Lomax, İnşaatçı" diye yazıyordu van'da. Bu öğleden sonra ziyaret ettiğim işyerlerinden biriydi. Van kaldırıma park etti, sürücü kapısının açılıp kapandığını gördüm ama van'ın öbür tarafında olduğu için adamı göremedim. Sürücünün sokağın karşısında gördüğüm pizzacıya gittiğini tahmin ettim.

Tam o sırada Richard yüzünde acı bir gülümsemeyle içeriden çıktı. "Hallettin mi?" diye sordum.

"Pirzolalar alerjini azdırdığı ve seni astım krizine soktuğu için hesaptan da biraz düşürdüm."

Astımım yoktur. Bildiğim kadarıyla da saçmalık dışında hiçbir şeye alerjim yok. Otomobile doğru yürürken bunu Richard'a söyledim.

Richard, "Ne olmuş yani?" cevabını verdi. "Onlar bunu bilmiyorlar, değil mi? Kaldı ki..."

Bundan sonra ne söyleyeceğini tahmin ederek, "Kes sesini!" diyerek sözünü kestim. "Astım krizi tutacak kadar kötü göründüğümü duymaya ihtiyacım yok."

"Nasıl istersen" dedi Richard.

Otomobile tam binmiştim ki heyecanla bağırdım. "Bu o Richard, bu o!" diyerek Richard'ın kaburgalarına şiddetli bir dirsek attım.

Richard, "Kim?" diye haykırdı.

"Aradığım adam" dedim. Gözlerimi, elinde taşıdığı üç paket pizzayı beyaz Transit'in yolcu koltuğuna dikkatle yerleştiren adamdan alamıyordum. Cheetham'la birlikte gördüğüm adamdı bu, Renew-Vations yazılı van'da gördüğüm adam, T. R. Harris olduğundan kuşkulandığım adam.

Richard her zamanki uyanıklığıyla, "Bu öğle pub'tan kaçarcasına çıkan adam" dedi.

"Biliyorum. Alexis ile Chris'i dolandıran adam bu sanırım."

Richard, "Öyleyse bakalım nereye gidiyor" dedi. Dikkat çekici Beetle motorunu, adam direksiyona geçene kadar çalıştırmadı. Şeker pembesi VW, birini takip ederken seçeceğim araba değildi ama ne yazık ki seçme şansım yoktu.

"Olabildiğince geride kal" diye uyardım onu.

Van yavaşça küçük bir kavşaktan dönüş yapana kadar hareket etmedik. Adam sağa dönerken Richard ayağını debriyajdan kaldırarak takibe koyuldu. Köşeyi döndüğümüzde ilerideki kavşaktan dönen van'ın arka ışıklarını gördük. Birkaç dakika sonra kavşağı dönünce van'ın trafik lambasında geçtiğini fark ettik. Işık sarı olurken Richard'a, "Hemen geç diye bağırdım.

Richard gaza bastı ve direksiyonu tam kırarak bir lastik gıcırtısıyla köşeyi döndü. Düşük profilli lastiklerden ve özel sipariş Beetle'lardan Allah razı olsun. Van'ı hâlâ görebiliyorduk, bir trafik ışığından daha geçerek tepeye doğru izlemeye devam ettik. Sonra

otomobil bir bahçeye girdi. Rahat bir soluk aldım. Bir aracı izlemek birçok insanın sandığından daha zordur. Yüzde otuz kaybetme ihtimali vardır.

"Çok iyi. Ama sakın yavaşlama" dedim Richard'a. "Bir sonraki köşede dur."

Richard birkaç saniye sonra otomobili park etti. O motoru stop ettirmeden ben otomobilden inmiştim bile. İzlemenin heyecanıyla unuttuğum ağrı ve acılar birden kendilerini hissettirdiler. Doğrulup yolda yürümeye çalışırken yüzümü ekşittim, bu da Richard'ın bana yetişmesine fırsat verdi.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu. "Buxton'ın arka sokaklarında dolaşmak yerine, senin yatakta olman gerek."

"Yalnızca eve bakmak istiyorum."

Richard, "Bir gece için yeterince şey yaptın" dedi. "Haydi, Kate, aptal olma. Kendini zorlamaman gerekir. Alexis de bunu istemezdi."

Kırk dakika sonra "Hazledene"in bahçe yolunda rahat bir tavırla yürüyordum. Bu detektifliğin ilk günlerinde öğrendiğim bir şeydir. Rahatça gidebildiğin bir yere asla sürünerek, gizlenerek ya da yan yan gitme. Nereye gideceklerini bilirmiş ve gitmeye yüzde yüz hakkı varmış gibi görünen bir kişi en az dikkati çeker. Neyse ki araba yolu asfalttı, yani evdekilerin Çakıl taşlarının ayağımın altında çıkardığı sesleri duyma ihtimali yoktu.

İnşaatçı B. Lomax'ın evini geçtikten sonra Richard beni otele bırakmıştı. Ona televizyonun karşısına kurularak erkenden yatacağımı söyledim. Ama ne kadar erken yatacağımı ve başka neler planladığımı söylemedim. Richard da mutlu biçimde yerel grupları dinlemeye çıktı. Bu arada belki iyi bir şeyler de bulabileceğini ümit ettiğinden arabayı almamaya karar verdi ve anahtarları şans eseri odada bıraktı. Ona on beş dakika tanıdıktan sonra otomobile atladım, Lomax'ın mahallesine döndüm ve evinin yan sokağına park ettim.

Ev sağlam betonarme bir binaydı. Buxton kışlarına dayanmak için böyle olması gerekiyor sanırım. Bunu Viktorya dönemi müteahhitleri için de söyleyebilirim; onlar binaları nasıl kalıcı olacak biçimde inşa edeceklerini biliyorlardı. Bahse girerim mimarlar her sabah dizüstü çöküp bu geleneğin yok olduğuna dua ediyordur. Araba yolu, evin gri taşlarıyla aynı zamanda dikilmiş gibi duran yüksek ağaçlarla birlikte evin bir yanı boyunca uzanıyordu. Eve yaklaşırken çitin dibinden yürüyerek fazla farkedilmemeye çalıştım.

Evin önünde siyah bir BMW 3 duruyordu. Van yan taraftaydı, büyük tahta bir garajın kapısının önüne park edilmişti. Evin ön tarafında sağlam ön kapının üstündeki buzlu cam fener dışında hiç ışık yoktu. Berelerimin izin verdiği ölçüde dikkatle yaklaştım, van'ı evle aramda tutuyordum. Van'ın arka tarafına geçince, evin arkasındaki bahçeye ışık düştüğünü gördüm.

Hemen hiç ses çıkarmıyordum. Trafiğin uğultusu o kadar uzaktan geliyordu ki duyabilmek için özel bir çaba sarfetmem gerekiyordu. Van'ın yanına geçtim ve çantamdan el fenerimi çıkarıp van'ın yan tarafına tuttum. Kontrplak panelin ardında ne olduğunu söylemek zordu. Ama ben İzci Kız'dım. Richard'ın bagajındaki alet kutusuna bakmayı akıl etmiştim neyse ki. Seçtiğim küçük İngiliz anahtarının bu iş için mükemmel olduğunu düşünüyordum.

Ne yazık ki değildi. Somunlar benim için fazla yukarıdaydı. Van'ın üstüne çıkmak da olacak iş değildi. Bu yüzden kötü bir işten en çok yarar sağlama yolunu seçip panelin altındaki dört somunu açtım. Somunlar rahatça çıktı. Paslanmamış olmaları çok şüphe çekiciydi.

Panelin kenarının altına bir tornavida sokup kanırttım. Arka panelin altına doğru sokup feneri tutunca vanın kenarındaki "Renew-Vations" logosunu gördüm. Tam isabet!

Telefon numarasını not ettim, sonra cıvataları yerine taktım.

Bu küçük çaba bile beni ter içinde bırakmıştı. Otele dönüp atağa uzanmak istiyordum ama hazır adam içerde, misafirleriyle pizzaya yumulmuşken burnumu iyice sokma fırsatını kaçırmak da istemiyordum.

Van'ın ön tarafına doğru kayarak garajı inceledim. Van çift kapının yarım metre kadar ötesine park edilmişti. Kapılar asma kilitle kapatılmıştı. Hırsız arkadaşım Dennis'in uzman öğretmenliğine rağmen kilitler konusunda hiçbir zaman iyi olmamışımdır ve iyi olmayı da hiç istemedim zaten. Sonra van'ın çamurluğuna çıkacak olursam kapıların üstündeki pencereden içerisini görebileceğimi düşündüm. Hiç değilse bu kadar çabamın bir şeye değip değmediğini öğrenmiş olacaktım.

Kendimi yukarı doğru kaldırdım, kapılara abandım, bunu yaparken çıkan sesle neredeyse kalp krizi geçirecektim. Nefesimi tuttum ama yaprak bile kımıldamadı. Dişlerimi sıkıp feneri başımın üstüne kaldırdım. Böylece camdan garajın içerisi aydınlandı.

Garajla ilgili önsezilerim doğruydu. İçeri girip ihtiyaç duyduğum kanıtı görmeme gerek yoktu.

12

Ona iyi haberleri vermeden önce, Richard ikinci kahvesinin yarısına gelene kadar bekledim. "İstersen Manchester'a dönebilirsin" dedim, kayıtsız bir ifadeyle ekmeğe yağ sürerken.

"Ne yapabilirim?" diye sordu şaşkınlıkla.

"İstersen Manchester'a dönebilirsin." Saatime baktım "Aslında yarım saat içinde yola çıkarsan futbol maçın yetişebilirsin belki" diye de ekledim, tatlı tatlı gülümseyeni Richard'ın her Pazar sabahı fazla büyümüş oğlanlarla birlikte çamurlu bir tarlada dönüp durma ihtiyacını neden hissettiğini hiç anlayamamışımdır. Ona Pazar öğle saatinde pub'a gitmek için bir bahane uydurmasına gerek olmadığını söyleyip duruyorum ama Richard bu ritüelin hayatının yaşamsal bir parçası olduğunda ısrarlı. Onu Buxton'da tuttuğum süre boyunca maçını kaçıracağından homurdandı durdu.

"Ama ya o adam? Lomax, Harris ya da adı her neyse. O işi yarım mı bırakıyorsun?"

"Bu Alexis'in işi olduğu için onun gelip bana yardım edebileceğine karar verdim. Buxton'da Alexis'le bir Pazar günü geçirmenin senin için iyi bir fikir olduğunu da sanmam."

Garson Richard'ın mükellef İngiliz kahvaltısını, benim de yağda yumurtamı getirdiği için sustuk. Bu arada Richard yumurtalarından birini kokladı. Kuşkuyla, "Peki, Alexis benim yapamayacağım ne yapacak?" diye sordu. "İkinizi başbaşa bırakmanın iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Alexis'i soyup soğana çeviren bu adamsa Alexis onu gördüğü zaman üstüne atlamaz mı? Sen de şu an kimseyi alt edecek durumda değilsin."

Etkilenmiştim. Kaygı verici. Bir yıl önce kendime mukayyet olamayacağımı öne süren her erkeğin kafasını koparırdım. Şimdi ise etkilenmiştim. Kesinlikle kaygı vericiydi bu. "Beni merak etme" dedim. "Dün gece şansımın yaver gitmesinden sonra Alexis adamı kesin olarak teşhis edene kadar yapacak bir şeyim yok." Richard'a

küçük seferimi anlatmamıştım. Sağlığımla ilgili kaygılarına bakılacak olursa böyle yaptığım iyi olmuştu.

Richard şüphelenmiş görünüyordu. Bir yandan yemeğini yerken, "Bilmiyorum" dedi. "Beni Allah'ın unuttuğu bu deliğe getirdin, hayatımda yediğim en kötü Çin yemeğini yedirdin, Billy Joel'in son albümünden beri dinlediğim en kötü müziğe katlanmama neden oldun, şimdi de beni bir gazeteci parçasına tercih ettiğini söylüyorsun! İnsanın aklına neler gelmez ki?"

"Pazar öğle yemeğinde burada kalmanı istemediğim için minnettar ol, yeter" dedim sırıtarak. "Bak, beni merak etme. Riske atılmayacağıma söz veriyorum." Bu sözü elimi yüreğime koyarak vermiştim. Kaldı ki T. R. Harris'le ilgili olarak gereken bütün risklere zaten atılmıştım.

Richard, "Tamam" dedi. "Bir konuda söz verirsen." Kaşlarımı soru sorar gibi kaldırdım. "Alexis'i riske atılmaya zorlayacağına söz ver. Tercihen potansiyel olarak ölümcül olanlara." Size birbirlerinden nefret ederlermiş gibi davrandıklarını söylemiştim.

Yumuşak bir sesle, "Domuz" dedim. "Alexis bunu duyacak olursa seni keser."

"Ne dediğini duyacak olursam?" Alexis bir iskemle çekip üstüne yığılırken tehditkâr bir ifadeyle bakıyordu. "Günaydın, çocuklar" diye selam verdi. Garsona, "Tam İngiliz kahvaltısı" dedi.

"Kate hiçbir şekilde tehlikeli..."

Alexis, Richard'ın sözünü keserek "Şanslı Kate!" dedi ve başını eğerek göz kırptı.

Richard kibirli bir havayla, "Yani birinin fiziksel riske girmesi gerekiyorsa bu kişinin sen olması daha iyi olur dedim" diye sözünü tamamladı.

Alexis, "Eee, tabii, çok mantıklı" cevabını verdi. "İlk tehlike işaretinde sen kirişi kırıp biz kadınları fiziksel risklerle uğraşmaya bırakıyorsun."

Richard'ın bir an nefes alamadığını sandım. Masanın altından Alexis'in ayağına basarak, "Maça yetişmek istiyorsan harekete geçsen iyi olur" dedim.

Richard saatine baktı ve "Allah kahretsin!" diyerek, kahvaltısını rekor sürede tamamladı. Sonra iskemlesini geri itti, ayağa kalktı, bir yudumda çayını kafasına dikti ve ağzını bir kenarına yağlı bir öpücük kondurdu. "Bu gece görüşüp Brannigan" dedikten sonra kapıya doğru yöneldi.

Alexis onun arkasından seslendi. "Tipik bir erkek tavrı. İşler ne zaman sertleşse, sertler yola düzülür."

Richard da ona bağırdı. "İşleri senin eline bırakmada artık bir sakınca olmamasının tek nedeni gerçek işin zaten olması."

Bu arada BSkyB kanalından daha çok izleyici çekmiş durumdaydık. Kahvaltı eden herkes bize bakıyordu. Dişlerimi sıkarak Alexis'e, "Kessene şu sesini" dedim. Richard'a el salladım, o da gülümsedi, göz kırparak dışarıya çıktı. "Doğrusunu söylemek gerekirse" diye yakındım, "nedir bu böyle? Bana onun başlattığını söyleme sakın, çünkü sen de onun kadar kötüsün. Allah'a şükür ki gizli bir iş yapmaya çalışmıyoruz!"

Alexis pişman bir havayla, "Özür dilerim" dedi. "Her neyse, şimdi basın polisinden kurtulduğumuza göre bana her şeyi anlatabilirsin. Telefonda yalnızca özet olarak anlatmıştın." Bir sigara yakıp dumanın arkasından gözlerini kısarak bana baktı.

T. R. Harris'i nasıl bulduğumu anlatmaya başladım ama Alexis sabırsızca sözümü kesti. "Boş ver bunu" dedi. "Sen! Sen nasılsın onu anlat. Kendini daha kötü hissetmene neden olmak istemem ama birtakım şüpheli şahısları kovalayacak halde görünmüyorsun. Tanrım, Kate, dün Harris'in peşine düşmemeliydin! Yatakta olmalıydın şimdi."

Başımı iki yana salladım. "Richard her ihtiyacımı karşılarken mi? Mutfağımda Richard! Yirmi dört saat serbest bıraksan ortalığın ne hal alacağını biliyor musun?" Titredim. "Hayır, teşekkürler. Kaldı ki olanları kafamdan silmek için kendimi meşgul ettiğime memnunum. Seni öldürmek isteyen adamın öldürme riskini alacak kadar şiddetle uyarmak isteyen biri olduğunu bilmek pek rahatlatıcı bir duygu değil."

Alexis, "Bu işin arkasında kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu. Kendini tutamamıştı. Sevecen bir arkadaş olduğunu kanıtladıktan sonra gazetecilik ruhuna geri dönebilirdi.

"Üzerinde çalıştığım bir işle bağlantılı olduğunu anlıyorum. Bir iki gün içinde daha iyi bir fikir edinirim. Merak etme. gazetede yayınlayacak hale gelince ilk duyan sen olursun."

Alexis, "Benim sorduğum bu değil" dedi. "Bir kere daha denemelerinden endişelenmiyor musun?"

"Olabilir. Ama dün bizi takip eden olmadı. Söz konusu işe yeni birini koştum, yarın bu işi temizleyeceğimi sanıyorum. Riski en aza indirmek için her şeyi yaptım herhalde."

Garson geldi ve Alexis'in önüne dumanı tüten bir tabak koydu. Bu sabah, bir hafta boyunca bir yetim yurdunu doyurmaya yetecek kadar çok kızarmış yiyeceğe ikinci kez bakmak zorunda kalmıştım, bu yüzden biraz midem bulandı. Alexis sigarasını söndürürken, "Peki, bana T. R. Harris'i anlat bakalım" dedi.

Ona kayıp müteahhitle ilgili bildiklerimi anlattım. "Garajına fenerimi tuttuğumda orada gördüm" dedim.

"Diğer paneli mi?" diye sordu Alexis.

"Evet. 'T. R. Harris, İnşaatçı' yazanı. Elbette adamı teşhis etmeni istiyorum ama sanırım bu yalnızca bir formalite."

Alexis, "Peki, her şeyi Cheetham mı düzenlemiş?" diye sordu. "Onu ele geçirdiğim zaman bok herifi öldüreceğim."

"Cheetham'ın bu işteki rolünden hâlâ emin değilim" dedim. "Açık ki boğazına kadar bu işe batmış durumda ama kimin kimi zorladığını bilmiyorum."

"Önemli mi? Her ikisi de aynı bokun soyu! Sana bir şey söyleyeyim mi, her ikisi de benimle Chris'in yoluna çıktıklarına pişman olacaklar!" Elini öfkeyle saçlarında gezdirdikten sonra bir sigara yakıp ciğerlerine derin bir nefes çekti.

"O noktaya geldiğimizde ayarlarız" diye yatıştırdım onu "İlk olarak öncelikle yapılması gerekenleri yapalım. Doğru adamı bul-

duğumuzdan emin olmamız gerek, gördüklerimin masum bir açıklaması olmadığından emin olalım."

Alexis dudak büktü. "Ha, öyle mi? Ne gibi yani? Cheetham'ın gizlice Sahtecilik Masası için çalıştığı gibi mi?"

"Hayır, B. Lomax'ın garajını T. R. Harris'e kiraya vermesi gibi. B. Lomax'ın, Martin Cheetham'ın eski bir arkadaşı olması ve Cheetham'ın ikisini birbiriyle tanıştırması, masum bir adam olması gibi." Bu, Alexis'i susturmuştu. Ben de bu arada otelden çıkışımı yapmak üzere onu yalnız bıraktım.

Üst kata çıkınca Paul Kingsley'nin ev numarasını çevirdim. Daha sonra da rahatlıkla edebileceğim bir telefondu bu ama gözetimin nasıl gittiğini öğrenmeye can atıyordum. Paul üçüncü çalışta telefonu açtı. Neyse ki uykudan yeni kalkmış gibi çıkmıyordu sesi. Görgü kurallarının gerektirdiği sözleri söyledikten sonra, "Nasıl gitti?" diye sordum.

Sesindeki hayal kırıklığını saklayamadan, "Tıpkı senin öngördüğün gibi" dedi. "Adamımız saat dokuz sularında ortaya çıktı, bagajını kutularla doldurdu ve geceye karıştı."

"Şüphelenmiş görünüyor muydu?" diye sordum.

"Yükleme yerine gelmeden önce bütün park yerini dolaştı. Sonra bir de yaya dolaştı" dedi.

"Bundan seni görmediği anlamını çıkarıyorum." Bu konuda bahse girebilirdim. Paul işini iyi yapar. Bizim için tuhaf işler yapmayı çok eğlenceli bulan ticari bir fotoğrafçıdır. Bu işler onun kendini James Bond gibi hissetmesini sağlıyor ve herhalde hayatını kazanmak için bütün gün bu işi yapan bizlerden daha büyük bir mesleki gurur duyuyor.

Paul kıkırdadı. "Hayır. Orada şu sanayi tarzı çöp kutuları var. Ben kutulardan birinin içindeydim."

Ne demek istediğimi anladınız mı? Benim bütün bir akşamı kurtçuklarla birlikte geçirmemin hiç yolu yoktur. Richard'ın beni sürüklediği gazeteci saçmalıkları dışında tabii. "Peki, resimleri çekebildin mi?"

Paul, "Çektim. Karanlık odaya gittim ve bastım. Harika pozlar yakalamıştın. Adam malları yüklerken, sonra Knutsford'da isimsiz bir Renault van'a malzemeyi aktarırken" dedi gururla.

"Onu izledin mi?" Etkilenmiştim. Bu beklediğimden fazlaydı.

"Şansım yaver gitti" diye itiraf etti. "Çöp kutusundan çıkıp yandaki deponun arkasında duran otomobilime gitmeden önce gözden kaybolmasını beklemek zorundaydım tabii. Ama adam benimle aynı yönde gidiyormuş. Trafik ışıkları da benden yanaydı, Stretford'daki bir kavşakta durdum ve bir baktım ki adam tam yanımda. Böylece onu izledim ve değiş-tokuşun resmini çektim. Van'ın plakasını da aldım, yani öbür tarafta işi halledenleri de bulabilirsin."

"Harika bir iş çıkarmışsın" dedim samimiyetle. "Bana bir iyilik yapar mısın? Yarın sabah resimleri büroya götürüp Shelley'e ne olduklarını anlatır mısın? Sabah erkenden büroya gidemeyeceğim, ama gün içinde resimleri alırım."

"Olur tabii. Ha, Kate?"

"Evet?"

"Beni düşündüğün için teşekkür ederim" dedi. Sesi samimi çıkıyordu. Bu erkekleri asla anlayamayacağım. Onları saatler boyu bir çöp kutusunda oturt, sonra da böyle harika bir Cumartesi akşamı için böyle teşekkür etsinler.

Alexis holü arşınlayıp duruyor, ancak nikotinin yatıştırabileceği sıkıntılı tiryakilerin yaptığı gibi sigara üstüne sigara içiyordu. Beni gördüğü zaman arşınlamayı bıraktı ve otomobil anahtarlarıyla oynamaya başladı. Hesabımı almaya çalışan zavallı resepsiyonistin sinirlerini geriyordu.

İsteksizce de olsa Alexis'in otomobiline bindim. Gazeteciler nereye gitseler bütün dehşetiyle gazetedeki bürolarını da yanlarında götürüyorlar sanki. Alexis'in Peugeot'sunda ortalama bir bayinin bir haftada satabileceğinden daha çok eski gazete vardı. Kül tablası geçen sene arabayı satın aldığından beri boşaltılmamış gibiydi. Açık torpido gözünde eski defterler her köşe dönüşte ya arkaya kayıyor ya da öne düşüyorlardı ve yolcu koltuğunun altın-

da, Alexis ne zaman fren yapsa insanın topuklarına çarpan taşınabilir bir bilgisayar vardı. Otomobilim böyle olsa birini içine sokmaya utanırdım ama gazeteciler her zaman bu mobil çöp kutularından tuhaf bir gurur duyuyormus gibi görünürler.

Önce bölgedeki bir karakola giderek seçmen listelerini kontrol ettik. O adreste iki kişi oturuyordu, Brian ve Eleanor Lomax. Karısı diye düşündüm. Sonra yavaşça evin önünden geçtik. Siyah BMW orada yoktu ama van hâlâ duruyordu. Alexis'e otomobili park etmesini söyledim, Alexis de yandaki bir sokaktan dönerek Lomax'ın evine geri döndü. Eve yüz metre kala durdu. Evin ön kapısını ve otomobil yolunu görebiliyor ama van'ı göremiyorduk.

Gözetlemeye benim kadar alışık olan Alexis çantasından bir kitap çıkarıp koltuğuna yaslanarak okumaya koyuldu. Evdeki herhangi bir hareketi gözünün ucuyla hemen göreceğinden emindi. Ben de çiklet çiğneyip radyo dinledim.

Evde hayat belirtileri görülmesi için birkaç saat geçmesi gerekti. Her ikimiz de adamı aynı anda fark ettik. Alexis koltuğunda dik oturarak kitabını arka koltuğa attı. Brian Lomax evin yan tarafından ortaya çıkmış, otomobil yolunda yürüyordu. Her zamanki gibi siyah deri ceket ve jean giymişti ama bu kez krem rengi, polo yakalı bir kazak vardı üzerinde. Otomobil yolunun sonunda sağa döndü, trafik ışıklarına doğru yürümeye başladı.

"Bu o mu?" diye sordum. Cevabı en açık soruyu sormakta üstüme yoktur.

Alexis Karanlık bir suratla başını salladı. "T. R. Harris. Orospu çocuğunu nerede görsem tanırım." Kontak anahtarını çevirdi. Peugeot hayata döndü.

"Bir dakika!" diye bağırdım. "Nereye gidiyorsun?"

Alexis sert bir sesle, "Onu izleyeceğim" dedi. "Sonra da adamın önüne çıkacağım." Otomobili vitese taktı.

"Hayır, çıkmayacaksın" dedim.

Alexis, "Yok çıkmayacakmışım!" diye parladı. "Orospu çocuğu beş bin papelimizle yürüyüp gidiyor, ben de bu parayı geri istiyorum."

"Bak, serinkanlı düşün" diye emreder bir tarzda konuştum. Alexis belli ki bunu anladı, çünkü motora düzensiz aralıklarla devir vererek yumuşadı. "Şimdi onun adını ve nerede oturduğunu biliyorsun, ne zaman istesen enseleyebilirsin. Polisler de enseleyebilir."

Alexis başını iki yana salladı. "Polis yok. Ben paramı geri istiyorum ve adam gözaltına alınırsa para kazanamaz. Tek istediğim önüne çıkıp paramı geri almak."

"Önüne çıkmak paranı geri getirmez. Sana gülüp geçer. Senden daha az sempatik olan arkadaşlarını yardıma çağırsan bile, parayı verecek kadar korkutulabilecek bir herif olduğunu sanmam."

"Peki, ne öneriyorsun? Yalnızca yatıp öleyim mi?"

"Hayır. Bunun biraz radikal olduğunu biliyorum ama neden onu mahkemeye vermiyorsun?" dedim. Biraz neşelendirmek için de, "Avukat olarak Cheetham'ı kullanmadığın sürece tabii" diye de ekledim.

Alexis, "Çünkü mahkeme çok uzun sürer" diye inledi.

"Sürmesi gerekmez. Avukatına ödemeyi geri isteyen bir mektup yazdırırsın, adam ödemezse resmi bir yazı yazdırırsın. Yani Lomax parayı belli bir süre içinde ödemek ya da iflas ettiğini belgelemek zorunda kalır. Yaptıkları yasadışı olduğu için de sen hukuki gürültüler koparmaya başlar başlamaz paran hemen ödemekten başka bir çıkar yol bulamaz."

Alexis içini çekti. "Tamam, sen kazandın. Ama bir koşulla."

"Nedir?"

"Onu bir iki gün daha gözaltında tutacaksan. Nerede çalıştığını, kiminle çalıştığını bilmek istiyorum, birden ortadan kaybolursa elimizde bir şeyler olsun. Elbette sana bunun parasını ödeyeceğim. İşi resmiyete dökebiliriz."

İç çekme sırası bana gelmişti. "Olabilecek en kötü haftayı seçtin" dedim. "Kaybolan limonluklar ve çalınan ilaçlarla ilgili boğazıma kadar işe batmış vaziyetteyim."

Alexis, "Evde olmazsa onu nerede bulacağımı öğrenene kadar işlemleri başlatmayacağım" dedi inatçı bir tavırla.

Bir önceki gün kendimi zorlamam sonunda etkisini göstermeye başlamıştı. Tartışacak enerjim yoktu, bu yüzden boyun eğdim. "Tamam. Otomobili vitese tak. En kısa sürede halledeceğim."

13

Birkenhead Tapu Müdürlüğü'nün adresi Old Market House, Hamilton Alanı'dır. Çok romantik geliyor kulağa değil mi? Ben Kral George dönemi, belki sütunlu bir girişi olan, taş bir bina hayal ettim. Ahşap kaplama, belki. Hiç şansım yoktu. Tek yönlü yol, beni modern, koyu kırmızı tuğla bir binanın önüne getirdi. Soluk kesici manzarasıyla Mersey tünelinin girişine bakan bol pencereli yedi katlı bir bina.

Enkaz halindeki Nova'mın yerine kiraladığım Fiesta için arka yerinde bir boşluk buldum ve binaya girmekte olan bir grup kadının arasına karıştım. Kadınlar birbirleriyle haftasonuyla ilgili sohbet ediyorlardı. Belli ki birbirlerini iyi tanıyorlardı. En öndeki ikili binanın girişinde durdu ve biri güvenlik kilidine bir numara tuşladı. Kadınlar binanın içine girdi. İçlerinden biri benim için kapıyı açık tuttu. O zaman halka açık girişin binanın ön tarafında olduğunu belirten tabelayı fark ettim. Bizim işimizin en büyük doğrularından biri de bir binada ne kadar çok güvenlik varsa içeri girmenin o kadar kolay olacağıdır. Kapıyı tuttum ve bir an tereddütle durdum. Arka kapıdan girip içerisini iyice dolaşmak çok cazip geliyordu. Ama sağduyu serüven duyguma galip geldi, istemeye istemeye kapının kapanmasına izin verdim. Tapu Müdürlüğü'nün bilgisayar ağına neden yasadışı girdiğimi açıklamak için karakolda bir gün geçiremeyecek kadar meşguldüm.

Binanın ön tarafına geçtim, buranın arkadan tek farkı çift kanatlı kapısıydı. Bir güvenlik kulübesi ve paslanmaz çelik asansör kapıları olan kasvetli bir hole girdim. Scouse güvenlik görevlileri özeller kadar etkiliydi. Ad ve ziyaret nedeni, kimin ziyaret edildiği, otomobilin nereye park edildiği, otomobilin plaka numarası. Sonra geliş saatini yazarak bir ziyaretçi kartı veriyorlar. Ben müptela bir korsan olsaydım terminallerinden birini ele geçirmenin en az yarım düzine yolunu bulabilirdim.

Gene korsanlık içgüdülerimi bastırdım ve holden tapu işlemleri odasına geçtim. Bir dişçinin bekleme odasına benziyordu burası; alçak bir sehpada bir yıllık dergiler bile vardı. İskemleler Sosyal Sigorta Kurumu'nda bulunan turuncu plastiklerden iki derece daha kaliteli, kumaş kaplamaydı. Her §ey son kez Thatcher iktidara gelmeden önce dekore edilmiş gibiydi. Odanın bir köşesindeki yüksek tezgâhın yanına gittim. Tezgâhta kasa ve bilgisayar monitörüyle klavye dışında hiçbir şey yoktu. Siyah ekranda sarı harflerle "Tapu Müdürlüğü Bilgisayar Sistemi'ne Hoşgeldiniz" yazısını okumak için boynumu uzattım.

Masanın üzerindeki levhada "Lütfen zili çalın" yazıyordu. Belli ki bu levhayı eski binadan getirmişlerdi, çünkü herhalde burada ahşaptan yapılmış tek şey bu zildi. Zili çaldım ve kapıdan içeriye yaşlı bir adamın girmesini bekledim.

Önyargılı olmamam gerektiğiyle ilgili bir ders daha aldım. Doğrusunu söylemek gerekirse devlet memuru kavramına çok aykırı genç bir kadının gelmesi bir dakika bile sürmedi. Genç kadın şık kazağı ve jean'iyle Richard'ın gittiği kulüplerde hiç aykırı durmazdı herhalde. Üstelik işinden gerçekten zevk alıyormuş gibi görünüyordu. Halkla ilgilenmek büyük bir baş belasıymış gibi davranmadı. Çok ilginç.

"Bana yardım edebilir misiniz acaba" dedim. "Adım Brannigan, Kate Brannigan. Geçen hafta kayıt için almam gereken bir adres listesi için sizi aramıştım."

Kadın gülümsedi. "Doğru. Benimle konuşmuştunuz. Adresleri hazırladım, bir dakika bekler misiniz?"

"Tamam" dedim. Kadın kapıdan arka tarafa geçerken hafifçe gülümsedim. Herhalde uzun bekleyiş şimdi başlayacaktı. Eski dergilerden birini alıp oturdum. Bir pembe dizi yıldızının otoyolda kaza yaparak ölmesiyle ilgili ilginç bir yazıyı ancak bir paragraf okumuştum ki kadın elinde kalın bir belge yığınıyla geri döndü.

"Buyrun" dedi. "Yedi adet belge dosyası. Çoğunlukla bu kadar çok istemezler, temlik uzmanları dışında tabii. Yerler de o kadar birbirinden farklı ki." Belli ki olta atıyordu.

Dergiyi bırakıp tezgâha gittim. "İsteyen herkese kayıtlan gösterme zorunluluğu getirilmesi sizin hayatınızı çok zorlaştırdı herhalde" dedim.

"Çok da zorlaştırdığını söyleyemem" dedi kadın. "Ama çok daha eğlendirici yaptığı kesin. Yalnızca avukatlar, onların sekreterleri, zaman zaman da kendi tapularının kopyalarını isteyen kişilerle görüşürdüm eskiden. Şimdi her türlü insan geliyor. Çoğunlukla komşularının tapu kayıtlarını kontrol etmek istiyorlar, çünkü karavan konulmaması ya da bahçede gazete yakılmaması gibi bir boşluk bulabileceklerini düşünüyorlar. Tatlı başbelaları komşular yani" dedi kıkırdayarak.

Kasaya yöneldi. Şirketin nakit kartını yanıma almıştım, yani bir tapu kaydı karşılığında isteyeceği parayı vermeye hazırdım. Shelley'ye Ted Barlow'un hesabını çıkarmasını ve bize avans olarak verdiği bin sterlinin üstüne çıkar çıkmaz fatura hazırlamasını söylemeyi kafamın bir kenarına yazdım. Bu dolandırıcılığı, o iflas etmeden çözemezsem, boş yere çalışmış olmak istemiyordum.

Tapu kayıtlarını aldım ve çantamın arka gözüne koydum. Sonra aklıma bir fikir geldi. "Bir şeyi aydınlatmanızı rica ediyorum" dedim.

"Yapabilirsem mutlu olurum" dedi kadın. Bana çok doğal gelen bir biçimde gülümsedi. Belli ki devlet memurluğunda uzun süre kalmayacaktı.

"Burada işlemler nasıl yapılıyor? Yani bilgilerin size gönderilmesiyle kayda geçmesi arasında ne kadar süre var? Özellikle ilk kez kayda giren ve parsellere ayrılmış bir araziyi düşünüyorum." Bu çifte dolandırıcılıkta Martin Cheetham'ın rolünü aydınlatmama yardımcı olacak biri varsa, o da Tapu Müdürlüğü'nde çalışan bu kadındı.

Kadın sözcükleri yaya yaya, "Tamam" dedi. "Şöyle çalışıyoruz. Her sabah bilgisayara bir Günlük Liste girilir. Bu listede değişiklik, araştırma, kayıt gereken tapu numaraları bulunur. Günlük Liste'ye giren tapu numarası tam kayıt yapılana kadar listede kalır. Listede yaklaşık 140.000 mülk bulunur, yani bilgisayara girmek biraz zaman alır."

Birden Tapu Müdürlüğü'nün neden valium almış bir kaplumbağa kadar yavaş çalışmakla ünlü olduğunu anlamaya başladım. Bilgisayara geçmeden önce bir kâbus olmalıydı. "Peki, ne kadar sürer?" diye sordum.

"İşine göre değişir. Bilgisayarda yaklaşık yarım milyon kayıt var, bu da işleri hayli hızlandırıyor, tabii bilgisayar arızalanmazsa."

"Peki, buna da zaman ayırırsak kayıtlardaki değişiklikler yapmak ne kadar zaman alıyor?"

"Sahip değişikliğinde aşağı yukarı dört hafta sürüyor. Bir tapu kaydı yaklaşık on bir hafta, bir bölümünün transferi ise yaklaşık on beş hafta sürüyor" dedi.

Belli belirsiz de olsa bir ışık parlamaya başlamıştı. "Yani bir kişi araziyi ilk kez tescil ettiriyor, sonra da parsellere bölüyor ve bu parselleri satıyorsa, bütün işlem altı ay sürebilir mi?"

Kadın biraz rahatsız olmuş gibi görünerek, "Teorik olarak evet" dedi.

"Peki, aynı parsel iki kez satılmak istenirse bunu yapmaları mümkün mü?"

Kadın başını iki yana salladı. "Kesinlikle hayır. Unutmayın, tapu numarası Günlük Liste'de yer alır. İkinci alıcının avukatı araştırma yapınca dosyanın zaten aktif olduğunu anlar, bu da alarm zillerini çaldırır ve işlem yapılmaz."

Teşekkür mahiyetinde gülümseyerek, "Anladım" dedim. "Çok yardımcı oldunuz."

"Bir şey değil. Daima yardıma hazırız." Kadın da bana gülümsedi.

Otomobilime düşünceli düşünceli geri döndüm. Şimdi Alexis ile Chris'in nasıl dolandırıldığını anladığıma emin gibiydim. Dolandırıcılığın kaynağı kayda giren araziyle kayda girmemiş arazi arasındaki farkta yatıyordu. Arazi hukukuyla ilgili olarak öğrendiklerimi hatırlamaya çalıştım ama fazla bir şey bilmiyordum, çünkü tapuyla ilgili bilgiler hukuk fakültesinin son yılında verilir, ikinci yıldan sonra okulu bırakma nedenlerimden birinin de bu

olduğundan şüpheleniyorum. Ama bazen, tıpkı şimdi olduğu gibi, son yılı okusaydım iyi olurdu da diyorum.

İngiltere'nin kuzeybatısındaki arazinin yaklaşık üçte birinin mülkiyeti hiçbir zaman tescil edilmedi. Bir düşünsenize, konut ihtiyacının ortaya çıkması o kadar yeni ki, akademisyenlerin dediği gibi ancak hepimiz ekonomik ve toplumsal olarak hareketli hale gelince bu ihtiyaç ortaya çıktı. İkinci Dünya Savaşı'ndan önceki günlerde bir arazi ya da ev satın alıyorsanız, büyük ihtimalle satan kişiyi de tanıyordunuz. Belki de işvereninizdi ya da hayatınız boyunca kilisede gördüğünüz bir kişiydi. Bağımsız tapu tescili, yabancıdan bir şey satın aldığınız ve onlarla ilgili hiçbir kanıtınız olmadığı zaman ortaya çıktı ancak; Londra Köprüsü'nün sahibi olmayabilirlerdi, değil mi? Tapu Müdürlüğü otuzlu yıllarda tam olarak işlerlik kazandığından, birçok işlem yavaş ama emin bir süreçle yapılıyordu. Ho, ho.

Pratikte altmışlı ve yetmişli yıllardaki tescil zorunluluğu getirilmeden önce birçok mülk hâlâ tokalaşarak el değiştiriyordu. Bu mülkler o zamandan beri hâlâ el değiştirmemiş olduğundan tescilli değiller. Bu durum yalnızca kuşaklar boyu ailelere ait çiftlikleri kapsamaz; Manchester'da otuz kırk yıldır sahibi değişmemiş bir dolu kiralık ev var. Tapu Müdürlüğü açısından bu evler mevcut değil. Doğrusunu söylemek gerekirse gerçeklikte de var olmasalar şehir mimarisinde muazzam bir düzelme olurdu diye düşünüyorum.

Her neyse, Brian Lomax gibi biri Harry Cartwright gibi bir çiftçiyi büyük bir arazi satmaya ikna ettiği zaman, bütün belgeler Tapu Müdürlüğü'ne gönderilir. Yalnızca eski formları ve bilgisayarlı sözleşmeleri kastetmiyorum. Kopya kâğıdıyla yazılan ve balmumuyla mühürlenen pis kâğıt parçalarını kastediyorum. Bu kâğıtlar Tapu Müdürlüğü'ne geldiği zaman, artık biliyordum ki Günlük Liste'ye girecek ve bunlara geçici bir tapu numarası verilecekti. Lomax araziyi parsellere ayırıp sattığı zaman alıcıların avukatları Tapu Müdürlüğü'nde bu arazinin sahibinin gerçekten Lomax olup olmadığını ve parsellere numara verilip verilmediğini araştıracaktı. Buraya kadar her şey çok düzgündü.

Asıl bundan sonra olanlar önemliydi. Lomax kısaca araziyi kesinlikle iki kez satmıştı. Ama bu planın yürümesi için arazinin ikinci satılışı sırasında işlemleri yürütecek düzenbaz bir avukat olması gerekiyordu: Tapu Müdürlüğü'nün Günlük Listesi'ne bakmayacak, müşterilerine arazinin sahibi konusunda yalan söyleyecek bir avukat. Bu avukat da Martin Cheetham'dı.

Gördüğüm kadarıyla sorun, bu kadar küçük bir kâr için neden bu kadar büyük riski göze aldıklarıydı. Dolandırılanlar insanlar neler olduğunu anlar anlamaz Baro'ya bir mermiden daha hızlı gidip şikâyet ederlerdi. Bu da Martin Cheetham'ın avukatlık kariyerinin sonu demekti ve sırf elli bin papelin yarısı uğruna. İş ki... korkunç bir şey geldi aklıma. Ya araziyi iki kez değil, üç dört kez satmışlarsa? Dolandırıldıklarını henüz anlamamış olan bir dolu insan varsa? Kaldı ki Chris'in topografları görmesi yalnızca rastlantıyla olmuştu. Adamlar orada olmasalardı Chris, Alexis ve bütün diğer insanlar paranın geri kalan kısmını da vereceklerdi. Aklım durdu nerdeyse! Alexis'in parasını bu kadar kolay alabilecek miyiz diye merak ettim. Lomax ile Cheetham en ufak bir şey sezerlerse her şey ortaya çıkmadan hemen kaçabilirlerdi.

Ve bu konuda yapabileceğim pek birşey yoktu. Hepsinden önemlisi de, Ted Barlow'un sorununu adam iflas etmeden önce çözmek zorundaydım. Bir Happy Eater'a girip patates, omlet ve bezelyeden oluşan brunch ısmarladım. Bir yandan yerken bir yandan da limonlukları kaybolan yedi evin tapu kayıtlarını inceledim. Josh'ın ve Rachel Lieberman'ın gönderdiği bilgileri almak için daha önceden büroya uğramıştım. Hepsi bir araya gelince ortaya ilginç bir resim çıkmaya başladı. Ne yazık ki bir David Hockney'den çok bir Jackson Pollock resmine benziyordu.

İlk olarak, söz konusu evlerin hepsi DKL aracılığıyla kiralanmıştı. Söz konusu kiracıların hepsinin soyadı ev sahibinin soyadıyla aynıydı. Bütün tapu kayıtları mülkün üzerinde ipotek olduğunu gösteriyordu. Ne yazık ki ipoteğin miktarı belirtilmemişti, gerçi bu ipoteklerin tarihleri kabaca limonlukların takıldığı günlere rastlıyordu ve bütün evlerde ipoteği Ted Barlow'un bankasının bir yan kuruluşu olan finans şirketi koymuştu. Sürpriz, sürpriz. İlginçtir, Josh'ın araştırmaları bütün ev sahiplerinin mükemmel kredi not-

ları olduğunu gösteriyordu. Bu da Ted'in bankasına bağlı finans şirketinin onlara ipotek yenilemeye neden bu kadar hazır olduğunu açıklıyordu. Ama bu ipotek yenilenmesinin nasıl bir mekanizmayla ev sahibine değil de başka birine yapıldığını açıklamıyordu.

Nedense anahtar ipotek yenilenmeleri gibi geliyordu bana. Bunların ne kadar büyük olduğunu çok çabuk öğrenmem gerekiyordu. Bunlar yüzde yüz ipotek yenilenmesiyse her şey yerine oturacaktı. Evlerin en az dört yıldır bugünkü sahiplerinin elinde olduğunu düşünürsek, evler şu andaki değerlerinden çok daha aza satın alınmıştı. Kredi borçlarının en az dört yıldır ödenmekte olduğunu dikkate alırsak, kalan borç evin bugünkü değerinden çok daha azdı. Telefon kulübesine girip Josh'u aradım. Neyse ki hemen bağladılar.

"Kısa bir soru yalnızca" dedim. "Bir ipotek üzerindeki borç bakiyesini nasıl bulurum?"

"Bulamazsın" dedi.

Birini fena halde tekmeleme isteği duydum.

"Allah kahretsin" diye homurdandım.

"Ama herhalde ben bulabilirim" diye ekledi, eğlenir bir ses tonuyla.

O zaman kimi tekmelemek istediğimi anladım, ne yazık ki menzilimin dışındaydı.

"Bir finans danışmanı olarak ipotek sahibini arayarak ikinci kez kredi vermek isteyen bir müşterim olduğunu, gayrimenkulünün değerini hesaplayabilmek için ilk kredinin borç bakiyesini söyleyip söyleyemeyeceklerini sorarım. Bunun limonluk sahtekârlığıyla bir ilgisi var mı?"

"Evet. Yavaş yavaş anlam kazanmaya başlıyor" dedim. "Julia'ya bu öğleden sonra yapmasını söylerim" dedi.

Onu tekmelememeye karar verdim. "Ad ve adresler zaten elinde, değil mi?"

Öğleden sonra konuşmak üzere sözleştik. İşin nasıl yürüdüğünü tam olarak anlamadığım için hâlâ kafam karışıp, Ama bir ko-

nuda şanslıydım. Rachel Lieberman limonluk takılan üç evin daha adresini göndermişti. Ortadan kaybolan limonlukların satış tarihlerine bakınca adamların bir üretim hattı sistemiyle çalıştıkları görülüyordu. Yaklaşık her ay bir limonluk için kredi alıyorlardı, yani finans şirketlerinden paranın üç ay içinde geldiğini düşünürsek herhangi bir zamanda, aynı anda üç ev üzerinde çalışıyor olmalıydılar. Allahım! Bunda gerçekten çok ciddilerdi!

Sonuncu iş yapılalı üç hafta olmuştu, bu yüzden her an harekete geçebileceklerini tahmin ettim. Nerede olduğu konusunda iyi bir fikrim, ne zaman olacağı konusunda ise kabaca bir fikrim vardı. Neler olduğunu tam olarak nasıl keşfedeceğim konusunda da eşsiz bir fikre sahiptim. Yapmam gereken tek şey bir telefon etmekti.

14

Parlak sarı van'ın arkasına oturdum, mikrofon kulağımdaydı. Arkadaşım Dennis yanımda oturuyor, bir Elmore Leonard'ın sayfaları arasında ilham arıyordu. Bu Stockport çıkmaz sokağında dolaşan herkes bir British Telecom van'ını görecekti. İçerisi ise onları çok şaşırtırdı. Aletler, yedek parçalar ve kabloların yerine birkaç deri otomobil koltuğu, üst sınıf Volvo ya da Mercedes'lere takılan koltuklardan yanı ve üstü sabitlenmiş bir masa vardı. Bir buzdolabının üstüne sabitlenmiş taşınabilir renkli bir televizyon ve bir de video bulunuyordu. Döşemede açılabilir bir kapak vardı. Van'ın sahibi, Dennis'in arkadaşlarından Sammy'ydi. Van'ı ne için kullandığını bilmek istemiyorum. Telekomünikasyonla ilgili bir şey olmadığından eminim.

Dennis O'Brien'la yıllardır arkadaşız. Onun suçlu olduğunu biliyorum, o da suçluları işlerinden ettiğimi biliyor. Ama buna rağmen ya da belki bu yüzden birbirimize büyük saygı duyuyoruz. Ben ona saygı duyuyorum, çünkü Dennis kendine özgü bir yolla kendi kural ve değerlerine sıkı sıkı bağlı, hayli becerikli bir zanaatkar. Bu değerler benimkilerle aynı olmayabilir ama kim benimkilerin daha iyi olduğunu söyleyebilir ki? Kaldı ki hırsızları demir parmaklıklar ardına koyan bu toplum, Robert Maxwell gibi büyük gangsterleri yaratan ve besleyen bir toplum.

Dennis'e çok şey borçluyum. Kendimi koruma sanatındaki becerilerim, kilit açmayla ilgili bilgilerim ve Mortensen ve Brannigan'ın gelirinin bir kısmı. Bir hırsız gibi düşünerek hiçbir hırsızın açamayacağı bir güvenlik sistemi kurabilirim onun sayesinde. Dennis yanında olmamdan hoşlanıyor, çünkü ergenlik çağındaki kızı için iyi bir örnek olduğumu düşünüyor. Zevkler ve renkler tartışılmaz.

Tapu Müdürlüğü'nden çıktıktan sonra Dennis'i cep telefonundan aramıştım. Büyüleyici bir şey, yani cep telefonu. Londra'da pub'ta çalmaya başlayınca, hattın diğer ucundaki büyük ihtimalle

rehberde kayıtlı biridir. Manchester'da ise yüzde doksan dokuz bir hırsızdır. Telefon şirketlerinin kredi denetimlerini nasıl geçtiklerini anlayamıyorum. Şimdi düşündüm de, herhalde kendi şirketlerini kurdular, sırf kötü Çocuklar için Suç iletişimi ya da Tuhaf Telefonlar Şirketi.

Her neyse, Dennis'i iyi bir zamanda yakaladım ve Sarnmy'yi bulup bana yardım etmelerini istedim. Dennis'in yardım etmesi için paradan söz etmeme bile gerek yoktu. Bu kadar zariftir, Dennis yani. Benim gibi değildir, yardım muhtaç bir arkadaşını başbelası gibi görmez. Bu yüzden Sammy, Brian ve Mary Wright'in DKL Emlak aracılığıyla kiraladıkları üç yatak odalı eve Mortensen ve Brannigan dinleme aygıtlarını yerleştirirken ben de sahte bir Telecom van'ında oturuyordum izleme aygıtları kullandığımızda normal olarak bunları bir yerleştiririz. Fazla sorun olmaz, çünkü çoğunlukla dinlediğiniz yerden sorumlu kişi bizi tutmuştur. Genellikle patron çalışanlarından birinin a) rakip şirkete bilgi sızdırdığı; b) şirketten para ya da mal çaldığı; c) kendisine öldürücü bir komplo hazırladığından kuşkulandığı için dinleme aygıtları yerleştiririz. Bu tür durumlarda kapanış saatinde içeride oyalanır ve istediğimiz her yere elektronik aygıt yerleştiririz Ama bazen biraz daha titiz olmamız gerekir. Bill'le ben açıkça yasadışı işler yapmayacağımıza karar vermemize rağmen kendimizi bilgi edinme konusunda teknik olarak hukukun yanlış tarafında bulduğumuz da olur. Bu tür durumlarda içimizden biri söz konusu binanın içine bir bahaneyle girer. Kişisel olarak en etkili bahanenin tuvaletlerdeki tampon kutularını değiştirmem gerektiği iddiası olduğunu düşünürüm. Güvenlik görevlilerinin büyük kısmı çantanızın içine fazla dikkatle bakmaz.

Ne var ki bu durumda her zamanki küçük oyunlarımızdan hiçbiri işe yaramazdı. Brian ya da Mary Wright'in beni görmesini de istemiyordum, çünkü dinleme kasetlerini sokakta denetleyen kişi ben olacaktım. Bu yüzden Sammy'nin van'ını istemiştim. Ona telefon sökellerinin nasıl ayrılıp içine küçük dinleme aygıtının nasıl yerleştirileceğini çabucak göstermiştim. Bu alet odanın içindeki konuşmayı alan ve sesle çalışan küçük bir mikrofon içerir. Dinleme uzaklığı yaklaşık yüz elli metredir, gerçi metal duvarlı van'ın

alım gücü, alıcıyı daha sonra arka camının içine yerleştireceğim kiralık Fiesta'nınki kadar güçlü değildi.

Sammy on dakika önce Telecom tulumuyla evin kapısını çaldı ve kapıyı açan kadın her zaman yanında taşıdığı sahteliğini bile sormadan onu içeriye aldı. Ben köşedeki telefon tuşundan onun telefonunu bozduktan sonraki beş dakika önce telefon etmeye çalışmış, arızalı olduğunu farketmiştir bile.

Bütün bunları bilmemin nedeni, bir zamanlar bir Telecom mühendisiyle tanışmış olmam. Mühendis bilgisayar modemim ve faks için evime ikinci bir hat çekmek için gelmiş, bir ay kalmıştı. Çok yetenekli parmakları vardı ve ikramiye olarak bana İngiliz telefon sistemi hakkında bilmem gereken her şeyi öğretti. Ne yazık ki beş kez tekrar etme ihtiyacı duydu. Fiber optik teknolojisindeki yeni gelişmeleri altıncı kez anlatmaya başladığı zaman bir an önce evden çıkmazsa bu işin sonunun cinayet olacağını düşünüyordum.

Şu anda kulaklıkta Sammy'nin sesini duymayı bekliyordum. Onun yüksek ve berrak sesini duyar duymaz telefon kutusuna gidecek, telefonu normal çalışır hale getirecek ve Richard'ın bir ses mühendisi arkadaşının benim için yaptığı çok gelişmiş kasetçalarıma bağlı olarak alıcıyı otomobilime koyacaktım. Bu kasetçalar, altı Walkman'in mekanizmasını sinyalle çalışan mikrofon/alıcıya bağlar. Dinleme aygıtının sinyali geldiği zaman birinci kaset dönmeye başlar. Belli bir süreden sonra ikincisi devreye girer ve birinci durur. Bu şekilde devam eder. Yani bizzat dinlemediğiniz zamanlar en az altı saatlik kayıt imkânı sağlar.

Beş dakika sonra kulaklarımda "İki şeker, lütfen" sözlerinin yankılandığını duydum. Sammy'nin yardımıyla her Şeyi dinlemeye hazırdım. Yarım saat sonra büroya geri dönmüş, Bill'e her şeyi anlatıyordum. Elbette Bill, Barton Köprüsü'ndeki kazadan dehşete düştü. Birlikte Paul'ün resimlerinin ve PharmAce'deki gözlem raporunun üzerinden geçtik. Bill gür sarı sakalına doğru, ortağıyla ters düşeceklerin aklına şaştığını mırıldanıyordu.

"Paul iyi iş yapmış. Onu oraya koymakla kesinlikle en doğru şeyi yapmışsın" diyerek resimleri güzelce topladı. "Bu öğleden sonra gidip onları göreceğim." Ayağa kalkarak "Shelley" diye ba-

ğırdı. "PharmAce'den Brian Chalmers'ı ara ve onu görmeye geleceğimi söyle."

"Bir dakika" diyerek karşı çıktım, Bill'in parsayı toplamasına kızmıştım. "Bu resimleri ben götürmeyi planlıyordum"

"Planladığına eminim" dedi Bill. "Benim de senin yöntemlerine bir itirazım yok. Ama Chalmers laboratuvar teknisyenini kıstırdığı zaman yanında birinin olmasını istiyorum. Bu sürüngene yalnızca bir kadınla karşı karşıya olmadığını göstermek için bile olsa benim gitmem iyi olur. Seni yoldan çıkaran bu adamsa, seni ortadan kaldırmaya çalışmasının bir anlamı olmadığını anlayacaktır, çünkü karşısında bir tek sen yoksun. Kaldı ki bu çalınan van'la ilgili daha fazla bilgiye ihtiyacımız var ve sen de kayıp limonluklar meselesiyle uğraşıyorsun."

Bill'e karşı çıkacak iyi bir neden bulamadım. Kişisel olarak onun boyu bende olsaydı, ona bunu ödetecek bir şey bulacağımı düşünebilirdim. Olmadığı için işi Bill'e bıraktım. Kapıdan çıkarken Bill'in aylık büro makinesi dağına Haziran katkısı olan küçük bilgisayar tarayıcısını aldım. Sonunda bunu kullanacak bir yer bulmuştum. Dış bürodan geçerken Shelley, "Ted Barlow buradaydı" dedi. "Bugün ikinci gelişi. Gerçekten umudunu yitirmeye başlıyor. Personelin bu haftalık ücretlerini ödeyebileceğini söylüyor ama önümüzdeki haftadan emin değil. Onları uyarması gerekip gerekmediğini bilmek istiyor, ayrıca o zamana kadar işleri çözmüş olur musun merak ediyor."

İçimi çektim. "Elimden geleni yapıyorum, Shelley" dedim.

"Biraz daha hızlı olamaz mısın, Kate? Ted işini kaybedeceğinden korkuyor,"

"Shelley, yapabildiğimce hızlı dans ediyorum, tamam mı?" diye parlayıp hızla büroma geçtim. Kapıyı çarptığımı itiraf etmekten utanıyorum. Ne yazık ki kazadan dolayı kaslarım o kadar sertti hâlâ; yani onurumu kaybetmekle birlikte canım da yandı. Kapının titreşiminin son üç kauçuk yaprağının titremesine neden olması da üstüne tüy dikti. Kauçuğu çöpe attım ve sabah çiçekçiye uğramayı not ettim. Bu kauçuk dokuz haftadır yaşıyordu, bu da benim ve klorofil krallığı için rekora yakın bir süreydi.

Telefonu kaldırıp Josh'ın numarasını çevirdim ve Julia'yı istedim. Onunla hiç şahsen tanışmadım ama sesinden düz saçlı, parlak gözlü bir sarışın olduğunu, Country Casuals giysileri giydiğini, kalçalarını Pony Club'da biçimlendirdiğini düşünüyorum. Benim böyle bir faaliyete en yaklaştığım nokta Buntley okumaktır.

Julia, "Merhaba, Kate" dedi neşeli bir sesle. "Çok uğraştırıcı, ilginç bir işti, sevgilim!" Yemin ederim, gerçekten "sevgilim" der.

Homurdanarak, "İyi bir sonuç var mı bari?" diye sordum. Nedense Julia her zaman içimdeki kabalığı uyandırır.

"Yalnızca üçünü denedim" dedi. "Aynı finans şirketinin müşterileri oldukları için biraz dikkatli olmam gerekiyordu. Ancak ilginç olan şu, ilgilendiğimiz her ev üzerinde yüzde yüz ipotek yenilenmesi var. Konuştuğum insanlar hep aynı şeyi söylediler. 'Kredi borçları ödendikten sonra potansiyel müşterinize tek bir kuruş bile kalmaz.' İşte böyle, Kate."

Onu öpebilirdim. Ama herhalde beni yanlış anlar ve adımı veritabanından çıkarırdı. Ona çok çok teşekkür ettikten sonra sevinçle "Eyo!" diye bağırdım. İşler böyle giderse Shelley'yi çok mutlu bir kadın yapacaktım.

Bilgisayarımı açıp notlarımı girdim. Sonra Tapu Müdürlüğü'ndeki evrakları el tarayıcısıyla tarayıp hepsini kaydettim. Sanıldığı kadar kolay bir iş değildi bu, çünkü ellerimi taş gibi düz tutmadığım sürece tarayıcının harfleri çorbaya çevirme eğilimi vardı. Bütün bunlardan sonra Richard'a telefon ederek O akşam bir sinemaya gitmeyi önerecek kadar enerji buldum kendimde. Richard, "Üzgünüm, Brannigan" dedi. "Çılgın bir partiye gidiyorum."

Richard benden dört yaş büyük olabilir ama bazen kendimi Büyükanne Brannigan gibi hissetmeme neden oluyor. Gerçi İrlandalı Büyükanne de herhalde bütün gece süren ve istediğin gibi dans edebileceğin partilere bayılırdı. İçtikleri uyuşturuculu kokteyllerin etkisini arttırmak için birbirlerine sürdükleri Vicks Vapor Rub'ın kokusundan hiç rahatsız olmazdı. "Neden?" diye sordum.

Onun omzunu silktiğini gözümün önünde canlandırabiliyordum. "Bağlantılarımı korumam gerek. Kaldı ki yeni bir DJ'leri var. Daha on üç yaşında ve ona bir bakmak istiyorum."

On üç. Allahım, Acid House'un Küçük Jimmy Osmond'ı.

Richard, "İstersen sen de gelebilirsin" diye ekledi.

"Sanırım gelmeyeceğim, Richard. Kişisel bir şey değil ama doğrusunu söylemek gerekirse sabaha kadar gözetleme işini tercih ederim." Hiç değilse müziği seçebilirdim. Hiç değilse müzik olarak dinlediğim şeyin ne olduğunu ayırt edebilirdim.

Saat dördü biraz geçe bürodan çıktım, yakınlardaki bir pizzacıdan pizza aldım ve Stockport'a gittim. Otomobilimi hedef seçtiğim evin köşesine park ettim, Fiesta'ya giderek teybi kontrol ettim. Üçüncü kaset çalışıyordu, kulaklıklarla şöyle bir dinledim. Sesten Blue Peter çaldığı belli oluyordu. Dinleme aygıtlarının sorunu budur. Seslerde hiçbir ayrım gözetmeden kaydederler. Blue Peter'ı daha fazla dinleme isteğine karşı koyup daha önceki iki kaseti aldım ve Fiesta'yı kilitledim.

Van'a geri dönünce pizzamı yiyip kasetleri dinledim. Birincisinde Sammy ile on dakikalık sıradan bir konuşma, kuaföre edilen telefon, yirmi dakika boyunca işinden şikâyet eden bir arkadaşa edilen telefon, eski eşine ve garaj sorumlusuna edilen telefonlar vardı. Sonra televizyon açtım, televizyonun kısık sesi dinlemekte olduğum canlı seslerle ilginç bir kontrast oluşturuyordu. Bir Avustralya pembe dizisi, sonra gençler için komedi dizisi, sonra çizgi filmler. Programları hızlı başa sarmayla geçtim, Micky Mouse'ın çığlıkları arasında gerçek konuşmaları ayırt etmeye çalıştım. Hiçbir şey yoktu.

Sıkılarak Fiesta'ya geri döndüm ve tekrar dinledim. Şimdi Granada Reports'a geçmiştik. Neden hedefim sürekli ses ihtiyacı duymayan şu sessiz, rafine insanlardan biri olamaz? Yeni kasetler koydum ve eve dönmeden önce bir saat daha dinlemeye karar verdim. Kendime de biraz zaman ayırmaya hakkım olduğunu hatırlattım. Kaldı ki üşümüştüm ve en yeni bilgisayar oyununa bakmak için can atıyordum. İnsanı taş devrinden uzay çağına kadar götüren Medeniyet, uzun zamandır oynadığım en ilginç strateji

oyunu olacak gibiydi. Şimdiye kadar barbarlar gelip bizi kesmeden, tekerleği yeni icat etmiş insanları ancak çadıra yerleştirebilmiştim.

Daha yararlı olacak bir yaklaşım düşünüyordum ki her şey değişti. Kulaklarımdaki gürültü birden toptan sustu. Kalbimi durduran birkaç saniye boyunca kadının aygıtı keşfettiğini sandım. Sonra telefonda çevir sesi ve tuşlanan numaraların elektronik seslerini duydum. Belki de kaseti detaylı inceleme şansı bulduğum zaman aranan numarayı da saptayabilirdim. Öbür tarafta telefon üç kez çaldıktan sonra açıldı. Telesekreter devreye girdi ve bir erkek sesi, "Üzgünüm, şu anda size cevap veremiyorum. Sinyal sesinden sonra mesaj bırakırsanız sizi ararız" dedi. Dudak bükmekten çok gülümsememe neden olan, hafif imalı, "cool" bir sesti bu.

Sinyal sesinden sonra kadın, "Merhaba, benim. Saat yediye geliyor. Anneme gidiyorum, sonra Colin ve Sandra'ya uğrayacağım. Orada görüşürüz. Seni seviyorum. Hoşçakal" dedi. Telefonu kaparken bir klik sesi duyuldu. Otomobilden kendimi zor atıp van'a doğru koştum. İstediğim en son şey adının Fiesta'dan şüphelenmesiydi.

Bayatlamış pizzama tam geri dönmüştüm ki hedef evimin otomobil yoluna ön kapıdan ışık süzüldü. Kadın kapıyı kapar ve açarken ışık da söndü. Kadının yüz hatlarına özellikle dikkat ettim. Saç rengi değişmiş olabilir, giysiler değişmiş olabilir, boy ayakkabılarla değişmiş olabilir ama yüz değişemez, özellikle de profil. Küçük, düzgün yüz hatları, keskin bir çene, göz çevresinde genişleyen surat fark ettim. Tıpkı Dja Shipley'nin çizgilerindeki gibi. Birkaç dakika sonra beyaz K-Metro ortaya çıkarak yanımdan geçip Hazel Grove'a doğru güneye yöneldi. Otomobilimi park ederken kadının bir yet gidecekse Manchester'a doğru gideceğine bahse girmiştim kendimle. Gene yanılmışım. Yapabildiğim kadar hızlı dönüş yaptım ama ne yazık ki yeterince hızlı değildim. Yolun sonuca vardığımda kadın ortada yoktu. Sıkışık bir trafik olduğundan uzaktaki otomobil ışıklarının o olup olmadığını tahmin etmek olanaksızdı.

Yapacak bir şey yoktu. Eve gidip barbar kabilelere benzersiz uygarlığımı getirsem iyi olacaktı. Belki bu kez cenaze töreni yerine önce harita yapmalarını öğretmeliyim...

Eve vardığımda telesekreterin ışığı yanıp sönüyordu. Dinleme düğmesine bastım. "Kate, ben Bill. PharmAce'den biraz önce döndüm. Konuşmamız gerek. Bu akşam yediden sonra bana ulaşabileceğin numarayı veriyorum."

Bir Didsburry numarası söyledi, numarayı bilmiyordum. Pek şaşırtıcı değil. Bill, Rod Stewart'ın bekâr günlerindeki kadar çok kız arkadaş değiştirir. Numarayı çevirince karşıma bir kadın çıktı. Bill'in telefona gelmesini beklerken sesinden kadının görüntüsünü hayal etmeye çalıştım."

"Yirmi beş, Home Counties, üniversite mezunu, sarışın, sigara içiyor" dedim telefona gelen Bill'e.

Bill, "Çok iyi, Sherlock. Ama iki yıl cömert davrandın" dedi.

"Konuşmamız gerek demişsin. Telefonda mı konusalımı yoksa oraya gelip sizinle bir içki içmemi ister misin?" dedim kıs kıs gülerek.

"Telefon yeterli olur. Önce iyi haber. Brian Chalmers yakalandı ve kıdemli teknisyeni de hemen oracıkta referanssız kovdu. Yarın Knutsford CID'den biriyle buluşarak ketin çalınan malları nasıl geri alabileceklerini konuşacağız"

"İyi" dedim. "Ya kötü haber?"

"Seni yoldan çıkaran PharmAce'in van'ı değilmiş. Bugün Devon polisinden bir telefon aldılar. PharmAce'den çalınan van, bir süpermarket soygununda kullanıldıktan sonra Cuma sabahı Dartmoor'daki bir köyde terkedilmiş olarak bulunmuş. Yani Cuma gecesi seni sıkıştırmış olamaz, Kate. Barton Köprüsü'nde seni sıkıştıran her kimse hâlâ ortalıklarda."

15

Kahvaltıda el pençe divan durulmaya alışabilirim. Tek beceremediğim çıtır ekmekler eşliğinde yapılan iş toplantılarının gerektirdiği erken kalkmalar. Ertesi sabah Josh'ın davetiyle Portland'ın yemek salonundaydım. Josh telefonda gizemli bir ifadeyle, "Seninle tanıştırmak istediğim biri var" demiş, başka bir şey söylemekten kaçınmıştı.

Dikkatle onlara yaklaştım, çünkü Josh'un yanındaki kişinin bir kadın olduğunu görmüştüm. Umarım Josh beni evlendiğini söylemek için yataktan ta buraya kadar sürüklememişti. Bu boş mideyle alamayacağım bir haberdi. Josh'un beni fark ettiğini ve arkadaşına bir şey söylediğini gördüm. Kadın da omzunun üzerinden bana baktı. Josh'un tipiymiş gibi durmuyordu. Öncelikle otuz beş yaşlarındaydı, yani Josh'dan, en az on yıl daha büyüktü. En çarpıcı yanı saçlarıydı. Kalın bir örgü halinde sırtına inen saçları parlak sarı rengindeydi.

Masalarına vardığımda Josh iskemlesinden yarı kalkarak "Kate! Buraya gelebildiğine sevindim. Delia, bu bayan sana anlattığım özel araştırmacı Kate Brannigan" dedi.

Öyleyse potansiyel bir müşteri diye düşündüm. Gülümsedim. Josh konuşmasını sürdürdü. "Kate, bu bayan da Başdetektif Delia Prentice. Bölge Güvenlik Şubesi'ne yeni tayin oldu. Cambridge'de birlikteydik, ikinizin tanışması gerektiğini düşündüm.

Hissettiğim kadar tavuk gagalamış gibi durmamaya çalıştım. Başdetektifliğe yükselebilen fazla kadın yok, hele güvenlik şubesinde. Delia Prentice gülümseyip elini uzattı "Tanıştığımıza sevindim, Kate" dedi. "Josh seni bana çok anlattı."

Kuru, sert elini sıkarak, "Keşke ben de senin için aynı şeyi söyleyebilsem" dedim. Biraz rahatsız olarak masaya oturdum. Bir polisle tanışmak için sabahın köründe yataktan çıkarılmış olmayı beklemiyordum. Özellikle de üst düzey bir kadın polis. Kadını şöy-

le bir inceledim. Derin yeşil gözler, güzel bir cilt, gençlerin iri yapılı görünmesine neden olan ama otuz yaşı geçtikten sonra her yıl daha da çekici bir hale gelen güçlü kemik yapısı.

Kadın da beni aynı biçimde süzerken, "Josh beni gizli tutmak ister, çünkü cesetlerin nerede gömülü olduğunu biliyorum" dedi.

Josh boğazını temizleyerek hemen, "Delia, ilgilendiğin limonluk olayındakine benzer dolandırıcılık vakalarında uzmandır" dedi. "Sana yardımcı olabileceğini düşünmüştüm."

Delia, "Batı Yorkshire Sahtecilik Masası'nda on sekiz ay çalıştım" dedi. "Şimdi RCS'ye transfer oldum ve dolandırıcılık bölümünün başına getirildim."

"Bölümü nasıl buldun?" diye sordum.

"Biraz zorlayıcı, yeni bir ekiple çalışmayı öğreniyorum' Elbette öyle olmalı. Diplomat bir yanı olmasa merdiveni bu kadar hızlı tırmanmış olamazdı.

"Kadın olduğun için beş kat daha zor olmalı" dedim. "Onun gibi bir şey."

"Anlayabiliyorum. Bol bol aptalca hakaretler, manasız pirlerin harfi harfine yerine getirilme mecburiyeti ve hakettiğine karar verilene kadar saygı hak getire."

Della'nın dudağını bükmesi her şeyi anlatıyordu. "Bankalarla ve diğer finans kurumlarıyla, Büyük Dolandırıcılık Bürosu'nun dikkatini çekmeyecek küçük dolandırıcılıklar üzerinde çalışıyoruz. Genellikle mal ya da nakit para elde etme amacıyla başkasının kimliğini kullanarak yapılan dolandırıcılıklar oluyor bunlar."

"Partilerde rastladığım meraklılar gibi görünme pahasına bunun çok ilginç olduğunu söyleyeceğim" dedim.

Delia gülümsedi. "Yapbozun parçalarını bir araya getirmek çok tatmin edici olabiliyor."

"Evet, soyguncular ve uyuşturucu satıcılarıyla ilgilenmek lorunda kalan meslektaşlarına oranla daha kaliteli bir iş yapıyorsun" dedim. "Benim için genelde yaptığım işlerden biraz daha

farklı bir iş bu. Ben dolandırıcıları enselemekten çok bilgisayarların belleklerini karıştırmaya alışkınım."

Delia arkasına yaslandı. "Bu gerçekten çok etkileyici olmalı. Hayır, gerçekten böyle düşünüyorum. Bilgisayarlar hakkında daha çok şey öğrenecek zamanım olsa keşke. Sigara içmemin bir sakıncası var mı?" Başımı iki yana salladım. Delia bir Silk Cut paketi ve Zippo çakmak çıkardı. Sigarasını yakarken, "Josh bana, ödenmeyen ipotek borçlarıyla ilgili bir olay üzerinde çalıştığını anlattı. Belki birbirimize biraz yardım edebiliriz" dedi. "Ben senin için bazı noktalan aydınlatabilirim ve doğrusunu söylemek gerekirse istersen apoletlerimi de kullanabilirim."

Delia Prentice'in havasından hoşlandım. Josh'un referansıyla geliyordu, bu da benim kitabımda onun profesyonelliğinin mührüydü. Bu yüzden derin bir soluk aldıktan sonra, "söyleyeceklerim kayda geçmeyecek. Anlaştık mı?" dedim. Ted'den işin içine polis sokma iznini almamıştım. Kaldı ki henüz bir suçun işlendiğine dair gerçek bir bulgum yok, yalnızca bir dolu ilginç rastlantı vardı.

Delia cevap veremeden bir garson gelip siparişlerimi aldı. Garson gidince Delia, "Kayda geçmeyecek" dedi.

Ben de Della'ya olayı özetleyerek anlattım. Delia beni sessizce dinledi. Daha sonra sorduğu birçok soru anlamlıydı ve tam beklediğim gibiydi. Sonunda, "Bankaların kendi araştırmacıları vardır, biliyorsun" dedi. "Bunu araştırmamış olmalarına şaşırdım."

"Araştırıp araştırmadıklarını bilmiyorum" dedim. "Ama araştırmışlarsa bile farklı bir açıdan bakıyorlar. Muhtemelen Ted Barlow'un kendilerini dolandırdığını kanıtlamaya çalışıyorlar, bense tam tersini kanıtlamaya çalışıyorum."

Delia başını salladı. "Sana işini öğretmek ister gibi görünmek istemem ama herhalde müşterinin bu işte bir parmağı olabileceğini de düşünmüşündür."

"İlk aklıma gelen bu oldu. Ama onu tanıyan insanlar düşgücünün ve eğiliminin eksik olduğunu söylüyorlar. Kaldı ki kayıp limonluklarla ilgili doğruyu söylüyor. Bu işin arkasında kendi olsaydı limonlukları takmaya zahmet etmezdi."

Delia bir sigara daha yakarken söylediklerimi düşündü. Sonra, "Her şey ortaya çıktığında suçsuzluğunu kanıtlamak için bir kılıf olarak bu limonlukları kullanıyor olabilir. Limonluklar için yeni bir ev bulmak onun için çok kolay. Ayrıca tekrar işlemden geçirebilir. Bankaya iyi görünmek için seni tutmuş olabilir, bankanın güvenlik elemanları tarafından haber verildiğinde bize de iyi görünmek için."

Başımı iki yana salladım. "Ted yapmaz. Onu işaret eden bir açıklama bulmanın mümkün olduğunu biliyorum. Ama içimdeki ses o evlerde geceyi geçiren erkeğin tanımına Ted'in uymadığını söylüyor."

"Çok sıradışı bir olay bu, Kate" dedi Delia. "Çok sıradışı. Bir dizi rastlantı değil de bir iki kişi tarafından yapılan gerçek bir dolandırıcılık ise şimdiye kadar parayla çoktan kaçmış olmalılar."

"Tahminlerime göre harcamalar çıktıktan sonra yarım milyondan fazla" dedim. "Herhalde şanslarına bir türlü inanamıyorlar. Ben onların yerinde olsaydım her şey ortaya çıkmadan önce kirişi kırmayı planlardım."

Delia, "Kırmadıklarını nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Kırmadıkları varsayımıyla hareket ediyorum. Böylece, yeni bir işe başladıklarında izleri hâlâ sıcakken kuyruklarına takılabiliriz." Della'dan ne kadar hoşlansam da ona bir sonraki hedefi saptadığımı söyleyemezdim. Beklemekte olduğumu düşünmesini tercih ediyordum. Dolandırıcılık Masası'nın ensemde boza pişirmesi işime gelmez doğrusu. Kaldı ki yasadışı telefon dinleme konusuna da girmek istemiyordum.

Üçgen ekmeğin üzerindeki son yumurtamı ağzıma atıp hazır Delia sigara içmiyorken keyfini çıkardım. Delia, "Gelişmeleri bana bildirirsen sevinirim. Bu olayla gerçekten ilgilendim. Eminim yardımcı olabiliriz" dedi. Gri takımının ceket cebinden bir kartvizit çıkardı. "Kaçmış gibi görünürlerse de ara. Bilemeyiz ki, belki de senin elindekilerle bazı bilgileri birleştirebiliriz."

"Teşekkür ederim. Somut bir şey bulur bulmaz seni arayacağım. Josh, bizi tanıştırdığın için teşekkürler. Gerçekten karşısında ağzını kapalı tuttuğun biriyle ilk kez karşılaşıyorum."

Josh üzüntüyle, "Sen beni hak etmiyorsun, Kate" dedi.

"Bunun için Allah'a şükrediyorum. Şimdi her ikiniz de beni mazur görürseniz hemen gitmem gerek" dedim. Ayağa kalkıp Delia Prentice'in elini sıktım. "Seni arayacağım. Ha, Josh. Julia'ya, yaptıkları için teşekkür et." Josh'ın yanağını sıktım.

Ted'in sorununu DCI Delia Prentice ile konuştuğum için duyduğum suçluluk, büroya girdiğimde limonluk inşaatçısı ile âşık sekreterimizin başbaşa vermiş konuştuklarını görüne doruğa çıktı. Ted Barlow, Shelley'nin masasının üstün tünemişti, Shelley ise bilgisayar ekranını boşverip Ted'in gözlerinin içine bakıyordu. Daha mantomu çıkarmadan Ted beni rahatsız ettiği için özür dilemeye başladı, Shelley ise raporlar ve cep telefonlarıyla ilgilenmeye başlamıştı bile. Ted'i büroma davet ettim ve ona kısmen bilgi verdim. Şimdiye kadar yaptığım her hareketi onaylayacak bir adama benzemiyordu Açıkçası, onun adına yasaları biraz eğip bükmemden hoşlanmayacak dürüst adamlardan biriydi.

Bu yüzden ona yalnızca ilerleme kaydettiğimi, işi çözmeye yaklaştığımı söyledim. Ted bundan tatmin olmuşa benziyordu. Belki de, yalnızca biraz güven arayışı içindeydi. Ted yanımdan ayrıldıktan birkaç dakika sonra büromdan çıktığımda onun Shelley'nin masasının etrafında oyalandığını gördüm. Buna dayanamayacaktım, mantomla o sabah gelen cep telefonumu alıp kapıdan çıktım.

İlk durağım alıcı konulmuş kiralık Fiesta'ydı. Kasetleri ilk dinlediğimde yüreğim duracaktı az kalsın. Bir önceki akşam ayrıldığımdan beri hiçbir şey kaydedilmemiş gibiydi. Herhalde kurarken bir yanlışlık yaptım diye düşündüm. Sonra ilk kasetin boş olmadığını fark ettim.

Kaseti çıkarıp otomobilin kasetçalarına taktım. Kesinlikle bir kapı çarpma sesi, sonra cevap verilmeyen bir telefon sesi vardı. Rahatlayarak iç geçirdim. Ne ben ne de aygıtta bir suç yoktu. Belli ki kadın eve dönmemişti. Kadın ya da komşularından biri fark eder endişesiyle Fiesta'yı blok çevresinde dolaştırıp farklı bir yere park ettim. Meraklı bir komşunun alıcıyı IRA'nın bir bombası ola-

rak düşünüp bomba uzmanlarını çağırması gibi bir utanç yaşamak istemiyordum. Böyle bir durum geçen yıl Bill'in başına gelmişti. Neyse ki o sırada alıcı kapalıydı. Neyse ki alıcıyı kullanmak suçtu, bulundurmak değil, yasa böyleydi.

Büroya geri dönmek iyi olmaz diye düşünüp Alexis'in küçük sorunuyla ilgilenmeye karar verdim. Cheetham'ın bürosuna gittiğimde kuşluk vakti olmuştu. Yardımsever sekreteri bana onun toplantıda olduğunu söyledi ama beklersem...

Hep çantamda taşıdığım bilgisayar dergisini çıkarıp ram'lerin artırılmasıyla ilgili bir yazıyı okumaya koyuldum. Ne zaman bu tip bir şeye ihtiyacımız olduğuna karar versem derginin ilgili sayfasını büroda açık bırakmam yeterli olurdu, Mortensen kendi fikriymiş gibi hemen alıp büroya getirirdi. Bu küçük oyun asla şaşmaz.

Şirket için gerekli olup olmadığına karar veremeden iç büronun kapısı açıldı ve Cheetham, Buxton'da gördüğüm kadınla birlikte odasından çıktı. Kolunu kadının omzuna, birlikte uyuduğunuz insanlara yaptığınız gibi rahat bir tarzda dolamıştı. Beni gördüğünde bir boğa boynuzu yemiş gibi irkilip hemen kolunu çekti. Sinirli bir tarzda "Bayan Brannigan" dedi.

Adımı duyan kadın o ana kadar yalnızca Cheetham'la ilgilenirken dikkatini bana yöneltti. Beni dalgalı kumral saçlarımdan kahverengi botlarımın uçlarına kadar süzdü. Herhalde beni yanlış değerlendirmiştir. Akşam altı haberlerine çıkmış gibi makyaj yapmamın nedeninin çenem ve yanaklarımdaki çürüklerin tuhaf bir yeşile dönüşmesi olduğunu bilmesinin hiç yolu yoktu.

Kadın büyük bir yapaylıkla ciddi bir iş görüşmesinden çıkıyormuş gibi yaptı. Ondan hiç hoşlanmadım. Karşılıklı olarak birbirimizi süzmemiz Cheetham'ın kekeleyen sesiyle bozuldu. "İçeri gelin Bayan Brannigan."

Her ikisine de başımla selam verip Cheetham'ın bürosuna geçtim. Ben geçtikten sonra kadının Cheetham'ın kulağına neler fısıldadığını duyamadım ama Cheetham'ın "Tamam, Nell. Bak, öğleden sonra görüşürüz, tamam mı?" dediğini duyabildim.

"İyi olur." Ayrılırken sekretere gülümsemeden çıktığını fark ettim. İnsanların büro elemanlarına tavırlarından çok şey öğrenebiliriz.

Cheetham'ın iskemlesine dönmesini bekledim. Hareketsiz durmak için çaba sarfettiğini görebiliyordum. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Geçerken uğrayıp size rapor vermek istedim" dedim "İnşaatçı dostumuz T. R. Harris mevcut değilmiş gibi görünüyor. Yazıştığınız avukat da öyle." Bunu kesinlikle biliyordum çünkü Baro Rehberi'nden kontrol etmiştim.

Cheetham oturup bana baktı, koyu renk gözleri kısılmıştı. "Anlayamıyorum" dedi ama bunu biraz geç söylemişti.

"Şey, öyle görünüyor ki Harris müvekkillerinizi dolandırmak için sahte bir ad kullanmış ve var olmayan bir avukat uydurmuş. Bayan Appleby'ın toprağın zaten satılmış olduğunu rastlantıyla öğrenmiş olması büyük şans, yoksa çok daha fazla para kaybedeceklerdi." Cheetham masumsa tek bir kuruş bile kaybetmeyeceklerini, çünkü onların avukatı olarak kendisinin söz konusu arazinin zaten satıldığını ya da hiç değilse başka araştırmalar yapıldığını Tapu Müdürlüğü'nden öğreneceğini açıklayacaktı.

Bunların hiçbirini söylemedi. Bütün bu olanlara ne kadar üzüldüğünü, ama artık ben her şeyi ortaya çıkardığıma göre onun da en az müşterileri kadar katakulliye geldiğinin besbelli olduğunu söylemekle yetindi.

Yumuşak bir sesle, "Ama sizin aksinize onların cebinden beş bin sterlin çıktı" dedim. Cheetham kızarmadı bile.

Ayağa kalktı ve, "Bana bunları anlattığınız için teşekkür ederim" dedi.

"Müşterilerim konuyu Baro'ya kadar götürmek zorunda kalabilirler. Bu tür bir ihmal ve karışıklığı telafi etmek için sigortanız var, değil mi?"

"Ama ben ihmalkârlık yapmadım" diye karşı çıktı

"Size daha önce de söylemiştim, araştırmalar temizdi. Harris'in avukatından gelen mektup da başka isteyenler olmasına

rağmen bu noktada kimsenin satın alma durucunda olmadığını gösteriyordu. Mektupların sahte olduğunu nasıl bilebilirdim?"

"Avukatların her zaman yazışmaları büyük talihsizlik" dedim. "Bay Graves'e bir telefon etmeniz bu işi hemen önlerdi."

Tereddüt ederek, "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Antetli kâğıttaki telefon numarası, Ramsbottom'daki bir pub'ın paralı telefonu. Ama bunu da bildiğinizi sanmıyorum."

Cheetham aceleyle yerine oturdu. "Elbette bilmiyordum" dedi. Hükümetin bakanı kadar ikna ediciydi.

"Bir şey daha var" dedim. Onun kafasını biraz sarsmaya niyetliydim. Artık blöf yapma zamanı gelmişti. "Geçen gün buradayken benden sonra büronuza birinin girdiğini gördüm. Binada başka işlerim vardı, çıkarken adamın van'ına girdiğini gördüm. Renovations adlı bir şirket, bunun gibi bir şey. Buxton'daki arkadaşınıza çok benziyordu, bu yüzden onun inşaatçı olduğunu düşündüm."

Cheetham'ın gözleri büyüdü, gerçi yüzünün geri kalan kısmını kontrol altında tutabildi. Belli ki gözleri ruhunun aynası olan insanlardandı. Sinirli bir biçimde "Ona ne olmuş?" diye sordu.

"Şey, erkek arkadaşımla birlikte Heaton Chapel'de eski bir ev satın aldık. Evde yapılacak çok iş var, van'ın yanında bir Stockport numarası olduğuna dikkat etmiştim. Bu tür bir işte uzmanlıkları var mı diye merak ettim, varsa belki bana numaralarını verebilirsiniz. Sarı Sayfalar'a baktım ama bulamadım" dedim.

Cheetham'ın ağzı açılıp kapandı. "Ben... eee... aradığı..nız... onlar olduğunu sanmam" diye kekeledi. "Hayır, size hiç uygun değil. Eski ahırlar, ahırlarla ilgilenir onlar. Ahırları eve dönüştürmeyle, bu tür şeyler. Üzgünüm, ben... eee... iş günüm."

Kediyi güvercinlerin arasına koymamın verdiği tatmine Cheetham'ın da suçundan tam olarak emin olduğum için uzatmadım, gülümseyerek, "Ha, evet, kendimize eski bir ahır satın alacağımız zaman bunu hatırlayacağım" dedim "Zamanınızı bana ayırabildiğiniz için teşekkür ederim, Bay Cheetham."

Bir saat sonra Stockport'daki kapalı pazar yerinin meyve ve sebze tezgâhlarının arkasında nöbete yattım. Parlak sonbahar ışığı

katedralden ticari yapıya yeni dönüştürülmüş bu binanın yüksek pencerelerinden içeriye giriyordu. Büyüleyici bir manzarayı aydınlatıyordu. Market kalabalığı arasından küçük bir kafede Martin Cheetham, Brian Lomax, nam-ı diğer T. R. Harris'le hummalı bir sohbete dalmıştı.

Şimdi bilmem gereken her şeyi biliyordum. Geriye bir tek kanıt bulmak kalmıştı.

16

Cheetham'la Lomax'ın konuşmasını izlerken ağzımı meşgul etmek için meyve ve sebze standından birkaç elma ve yarım kilo üzüm aldım. Cheetham hem kaygılı hem de öfkeli görünüyor, Lomax ise sinirliden çok sabırsız gibi duruyordu. Daha çok konuşan Cheetham'dı, Lomax cips yerken cevap olarak başını öne ya da iki yana sallıyordu. Sonunda Lomax ağzını elinin tersiyle sildi, masaya eğildi ve Cheetham a heyecanla bir şeyler söylemeye başladı.

Dudak okumayı öğrenmiş olmayı istediğim zamanlar oluyor. Ya da geleceği öngörmeyi. Böyle bir yeteneğim olsaydı masanın altına önceden bir dinleme aygıtı koyabilirdim. Ne yazık ki böyle bir gücüm yoktu. Yapabildiğim tek şey kafeden çıkan ve siyah BMWsini bıraktığı park yerine gitmek için insanları iteleyen Cheetham'ın peşine takılmaktı. Cumartesi gecesi Brian Lomax'ın evinin dışında gördüğüm siyah BMW'yi izleyecektim.

Onu izlemek zor değildi. Manchester'a, yol ve trafik koşullarından daha önemli düşünceleri olan bir adam gibi döndü. Dosdoğru bürosuna gitmesini beklediğim için şehir merkezine yaklaşırken biraz geride kaldım ve neredeyse onu kaybediyordum. Fennel Sokağı'nın ucunda o sabah otomobilini park ettiği Blackfriars park yerine doğru sola dönmek yerine sağa döndü. Üç araç arkasındaydım ve demiryolunun orada East Lanes yoluna doğru sola döndüğünü son anda görebildim. Gaza basıp dört şerit birden atlarken "Allah kahretsin" diye homurdandım. Little Rascal, bir otomobil kovalamacasında seçeceğim bir araç değildi aslında. Korna seslerinin Cheetham'ın kulağına kadar ulaşmayacağını ummaktan başka çarem yoktu.

Bir sonraki ışıklara vardığımda Cheetham görünürde yoktu. Dümdüz gittiği, Salford Katedrali'ni, üniversiteyi, müzeyi geçtiği konusunda kumar oynayabilirdim ancak. Parlak siyah otomobili görmek için dikkatle bakınarak orta şeritte gittim. Salford Tech'in kasvetli binasını geçerken terlemeye başlamıştım. Onu kaybetmi-

şim gibi görünüyordu. Ama moralimi bozmadım ve East Lancs'de iki mil gittikten sonra bir sonraki ışıklarda sola dönerken onu yakaladım.

Işıklara vardığımda tam kırmızıya dönmüştü. Kırmızı ışığı gözardı etmeye karar vererek köşeyi hızla dönerken yolunu kestiğim Volvo'daki kadın dehşete düştü. Ona neşeyle el sallayarak gaza bastım. Çeyrek mil sonra Cheetham'ı yakaladım. Önce sağa, sonra sola dönerek Tamarind Grove'a doğru iki savaş arasında yapılan evlerin bulunduğu sessiz bir sokakta ilerlemeye başladı. Bir süre sonra sol taraftaki küçük bir otomobil yoluna girdi.

Bir şey bırakacak ya da birini alacaktır düşüncesi motoru çalışır durumda bırakarak küçük kırmızı vanı durdurdum. Cheetham otomobilden indi, kapılan dikkati kilitledi ve alarmı kurduktan sonra ön kapıdan anahtarla içeriye girdi. Yavaşça evin önünden geçip park ettim. Ark kapıya giderek içeriyi göstermeyen camdan içeriye bakmaya çalıştım. Bunu neden yaptığımdan bile emin değildim. Bu da Cheetham ile Lomax'ın arkadaşlarıma yaptıklarının kanıtını bulma olarak başladı. Ama başka şeyler de döndüğünü düşünmeden edemiyordum. Cheetham'ın suç ortağıyla buluşmak için haşlanmış bir kedi gibi koşmasına neden olan Renew-Vations işi neydi? Şu anda ne oluyordu Peki? Son taşı kaldırana ve son sürüngen toprağın altına girene kadar teslim olmaktan nefret eden doğal bir merakım var. Her ne oluyorsa bunda Cheetham'ın kilit rol oynadığı düşüncesine geri dönmüştüm. Cheetham'ın suç ortağı da beyaz bir Transit van kullanıyordu. Haftasonu evinde gördüğüm van'da çarpma izleri olmadığını kabul ediyorum ama işinde birden fazla van kullanması ihtimalinin büyük olduğunu da biliyordum.

Kendi evinde keyif süren birini izlemek kadar sıkıcı bir iş yoktur, bunu öğrenecektim. Monotonluğu kırmak için yeni oyuncağımı kullanarak Merkez Referans Kütüphanesi'ni aradım ve bu adresin seçmen listesine bakmalarını istedim. Listedeki tek isim Cheetham'dı. Sonra yeni numaramı vermek için Richard'ı aradım. Bu hafta telesekreteri arka plandaki müziğin üzerine kaydedilmiş, "Merhaba, ben Richard, üzgünüm ama evde yokum, adınla telefonunu bırakırsan seni ararım" mesajı veriyordu. Hiç değilse bir ay

önceki genizden gelen seksi sesli mesaja oranla bir gelişmeydi. Demek istiyorum ki, telefon sapıklarından sonra şimdi de sizin açtığınız telefona sapık birisi cevap veriyor, bir tuhaflık yok mu bunda?

Sonra oturup Radyo 4'ü dinledim. Kaçınılmaz olarak sondan beş dakika önce işler ısınmaya başladı. Cheetham'ın evinin önüne beyaz, üstü açılabilir bir Golf GTi park etti.

Arka kapısından kahverengi şık bir ayakkabı ve güzel bir kadın indi. Cheetham'ın Nell dediği kadın bir Burberry mantoyla ortaya çıktı. Otomobil seçimi beni şaşırtmıştı, gerçi üstü açılır Golfun üst sınıftan olması gereken kadınları niye etkilediğini hiç anlayamamışımdır. Bana çocuk arabası gibi gelir, özellikle de üstü açıkken.

Nell bahçeden geçerek kapıya gitti ve anahtarıyla içeriye girdi. Yirmi dakika kadar sonra da beyaz bir Transit van sokağa girdi ve Cheetham'ın evinden birkaç kapı ötede park etti. Van'dan Lomax indi; garaj teknisyeni gibi tulum giymiş, dalgalı kahverengi saçlarını örgü bir bereyle örtmüştü. Cheetham'ın evinin ön kapısına gidip zile basarken benim van'a bakmadı bile. Kapının açılması için pek beklemesi gerekmedi. Park ettiğim yerden kapıyı açanın kim olduğunu göremedim ama Cheetham olduğunu varsaydım.

Ses duyar ya da bir şey görebilirim diye evin arka tarafına gitmeyi düşündüm ama bu çok riskli olurdu. Bu yüzden bekledim. Fesat yoğunlaşıyordu ve bir şey yapacak gücüm yoktu.

Bill'in sıkıcı bekleyişimi bırakmamı gerektirecek acil bir durum olduğunu söyleyeceği umuduyla büroya telefon ettim. Şansım yoktu. Bu yüzden Shelley'ye Ted Barlow konusunda takıldım. "Sana çıkma teklif etti mi Peki?"

Shelley burnundan soluyarak, "Ne demek istediğini hiç anlamıyorum" dedi. "O yalnızca bir müşteri. Neden bana çıkma teklif etsin?"

"İyi bir gözlemci değilsen asla detektif olamazsın" diye kışkırttım onu. "Peki, onu tekrar görecek misin? Masanın kenarından başka bir yerde demek istiyorum tabii."

"Bir limonlukla ilgili olarak bana gelecek" diye itirafta bulundu.

"Vay!" diye bağırdım. "Müthiş! Şimdi dikkatli olmalı! Shelley. Bu yaptığın yapacağın en pahalı buluşma olabilir, yani pek ucuz değil bu limonluklar. Onu yalnızca Pazar yemeği çağırabilirsin, biliyorsun, sana çift camlı bir kulübe satmasına izin vermek zorunda değilsin."

"Beni kızdırma çabalarının şirkete dakikada 25 sterline mal olduğunun farkında mısın? Söyleyecek yararlı bir şeyin yoksa telefonu kapa, Kate... Ha, bu arada garaj, Nova'nın kesinlikle işe yaramaz olduğunu bildirmek için aradı. Sigorta şirketine telefon ettim, yarın bir müfettiş gönderip baktıracaklar."

Nedense yeni bir otomobil düşüncesi beni beklediğim kadar heyecanlandırmadı. Shelley'ye teşekkür ettim, cep telefonundaki "kapama" tuşuna bastım ve sıkıntıyla Cheetham'ın evini gözlemeye devam ettim. Geldikten bir saat kadar sonra Lomax kapıda belirdi, dosyalar ve kâğıtlarla dolu olduğu belli olan büyük bir karton kutu taşıyordu. Kutuyu van'ına koyduktan sonra çekip gitti. Lomax'ı ve kâğıtları izlemenin evin dışını gözlemekten daha önemli, hiç değilse daha ilginç olduğuna karar verdim.

Önce Lomax'ın köşeyi dönmesini bekledim. Van'ın yüksek oluşu öğleden sonra trafiğinde onu gözden kaybetmememi kolaylaştırıyordu. Swinton'dan Eccles'e geçtik. Lomax teras evlerin bulunduğu bir sokağa girerek zemin kat pencereleri panjurlu bir evin önünde durdu. Kapısını açtı, sonra kutuyu aldı. Kapıyı arkasından kapayarak beni şimdi başka bir evin dışını gözlemeye bıraktı.

Ona yarım saat verdikten sonra hiçbir sonuca ulaşmayacağıma karar verdim. Bir hareket var mı diye Cheetham'ın evine uğramaya sonra kasetlerde ilginç bir şey olup olmadığına bakmaya karar verdim. Cheetham'ın sokağını kesen sokağa girerken fazla acelesi olan bir Peugeot ile çarpışmama ramak kaldı. Şaşırarak direksiyondakinin Alexis olduğunu fark ettim. Beni her zamanki otomobilim yerine van kullanırken görmeye alışkın olmadığı için belli ki neredeyse çarpacağı sürücünün ben olduğumu fark etme-

di. Cheetham'ın evinin çevresinde iğrenmediğini umut ettim. Şu anda hiç uğraşmak zorunda istemediğim bir karışıklık olurdu bu.

Okurlarını heyecanlandıracak bir olayın peşinde olma olasılığı daha büyüktü. Yoldaki tek kişiymiş gibi otomobil sürmesinde olağandışı bir yan yoktu. Birçok gazeteci gibi Alexis de yazdıkları tehlikeli kazaların ancak başkalarının başına geleceği ilkesiyle hareket eder.

Tamarind Grove'daki evin dışında duran Golf gitmişti. Cheetham'ın BMW'si hâlâ garajın dışında duruyordu ama sokak lambaları yanacak kadar karanlık basmasına rağmen evde hiç ışık yoktu.

Kesin emin olmak için Bilinmeyen Numaralar'dan telefon numarasını aldım. Telefon dört kez çaldı, sonra devreye telesekreter girdi. "Şu anda size cevap veremiyorum..." Ve her zamanki mesaj. Evde kimsenin olmadığının kesin bir kanıtı değildi bu ama Cheetham'ın şimdi telefonu açmamayı düşünmeyecek kadar gergin olduğunu tahmin ediyordum.

Dayanamadım. Birkaç dakika içinde iş giysilerimi değiştirerek Nova'dan aldığım çantada duran eşofman ve Reebok'larımı giydim. Belki işe yarar diye bir çift lateks eldiveni de yanıma aldım. Çantamdan çok amaçlı çakımı, güçlü el fenerimi, tarihi geçmiş bir kredi kartını, kilit açmak için kullanılan kuyumcu aletlerini ve minyatür bir fotoğraf makinesini aldım. Bir kadının mutlaka yanında bulundurması gereken teçhizat. Sokağın boş olup olmadığını kontrol ettikten sonra van'dan çıkıp Martin Cheetham'ın evinin yanındaki patikada yürüdüm. Neyse ki evin önündeki zil kutusunda hırsız alarmı olduğu belirtilmesine karşın Cheetham, Mortensen ve Brannigan'ın tavsiye ettiği gibi kızılötesi güvenlik ışıklarına yatırım yapmamıştı.

Arka bahçe yüksekçe bir çitle çevriliydi ve olmazsa olmaz tuğla barbekünün bulunduğu taş döşenmiş alana tuhaf gölge veren sık çalılıklar vardı. Bahçeye açılan iki kapıdan hiç ısı gelmediği için cep fenerimi dikkatle yaktım. Pencereden içeri baktığımda klasik döşenmiş bir yemek odası gördüm.

Feneri söndürdüm ve patikadan mutfak kapısına doğru geçtim. Güvenlik önlemlerini ciddiye alan bir kişinin takacağı ağır, sağlam kapılardandı. Mutfak penceresinin üst kısmının açık olduğunu görünce bu yüzden şaşırdım. Kapının yanından geçip pencereden içeriye baktım. Bir parmak kadar açıktı girilecek kadar açık olmamasına rağmen içeriyi görebiliyordum.

Fenerimi pencereye tuttum ve çam mutfak dolapları, dağınık mutfak aletleri, bir kâse meyve, sebzeler, yıkanmış tabakların dizildiği bir bulaşıklık, bir raf yemek kitabı, bir bıçak takımı ve kavanozlarla şişeler gördüm. Bir mutfaktan çok bir pazarındaki tezgâhlara benziyordu.

Mutfaktan salona açılan kapı aralıktı, fenerimin ışığını hafifçe salona doğru kaydırdım. Fenerimin ışığıyla önden gelen sokak lambası arasında bir kadın bedeninin yavaşça döndüğünü, döndüğünü, döndüğünü gördüm.

17

Bundan sonra kendimi patikaya çömelmiş buldum, sırtım duvara o kadar çok yaslanmıştı ki tuğlaların desenini sırtımda hissedebiliyordum. Buraya nasıl geldiğimi bilmiyordum. Fenerim sönmüştü ama cesedin görüntüsü hâlâ gözümün önündeydi. Gözlerimi kapadım ama havada asılı gibi duran cesedin görüntüsü kaybolmadı. Size duygusuzmuşum gibi gelebilir ama öfke hissettim. Benim cesetlerle işim yok. İşim sanayi casusluğu, dolandırıcılık ve bilgisayar korsanlığıyla ilgili. Top gibi büzülme isteğim çok büyüktü. Buradan çekip gitmem polis çağırmam gerektiğini biliyordum ama hiçbir yerimi kıpırdatamıyordum.

Açıldıktan sonra hemen kapatılabilecek bir vakaya benziyordu. Nell adlı kadın öğleden sonra oraya gelmişti; şimdi evde bir kadın cesedi vardı ve Nell'in otomobili orada değildi. Yani Cheetham dolandırıcılıktan değil de cinayetle yargılanacaktı. Her iki açıdan da bir daha avukatlık yapması kolay olmayacaktı. Ama Lomax gene dolandırıcılık yapmaya devam edecekti. Yapması gereken tek şey her şeyi inkâr edip suçu Cheetham'ın üstüne atmaktı.

Ayağa kalkmaya çalıştım. Keşke Richard yanımda olsaydı. Pratik bir yararı olacağı için değil, yapacağım şeyi yapmamam için beni ikna etmesi için. Çılgınca olduğunu biliyordum, Bill'in kesinlikle bana kızacağını, aptalca bir işe giriştiğimi biliyordum. Ama bu noktaya kadar gelmiştim, şimdi duramazdım. Neler olup bittiğine dair bir kanıt varsa, polis ortalığı dağıtmadan önce kendim bakmak istiyordum. Richard'ın birkaç kez belirttiği gibi dilin düzensiz fiil teorisine aboneyim; ben eğitimli bir araştırmacıyım, senin sağlıklı bir merakın var, o her şeye burnunu sokan bir kadın.

Derin bir soluk aldım ve salona giden kapıdan gözlerimi dikkatle uzak tutarak mutfak penceresini inceledim. Tırmanabilirsem açık pencerenin üstüne uzanabileceğimi ve yan taraftan elimi uzatıp pencere kolunu kaydırabileceğimi düşündüm. Ne yazık ki pervaz üzerinde durabileceğim kadar geniş değildi ve uygun bir yere

konulmuş merdiven de yoktu. Taşınabilir olmaya uzaktan da olsa ilişkili olan tek şey yuvarlak barbekünün dikkatle üst üste konulmuş tuğlalarıydı. Araları Çimentolanmamıştı, bir çocuk legoları gibi üst üste konulmuştu.

İçimi çekerek pencerenin altında yükselti oluşturmak için tuğlaları almaya başladım. Lateks eldivenlere minnet duyuyordum; onlar olmadan ellerim parça parça olurdu. Kolumu pencere aralığından sokacak kadar yükselmemi sağlayan bir basamak oluşturmam uzun sürmedi. Parmak uçlarım pencere koluna ancak değiyordu. Geri çekildim ve tek amacı atların toynaklarından katırtırnaklarını çıkarmakmış gibi görünen çok amaçlı bıçak setimin ucunu açtım. Setin bir parçası karınca gibiydi.

Kancanın ucuyla pencere kolunu yukarı kaldırmayı başardım. Kendime doğru çekince pencere açıldı. Mutfak lavabosuna ayağımı atıp her iki kanadı da arkamdan kapadım. İstediğim en son şey cinayetle suçlanmaktı. Aslında Nell'in havada sallanan cesedini görmek zorunda kalacağım anı kafamdan atmaya çalışıyordum. Nell merdiven tırabzanından sallanıyor olmalıydı. .

Salona dişlerimi sıkıp feneri yakarak girdim. Ceset hâlâ yavaş yavaş sallanıyordu. Kendimi zorlayarak bakışlarımı yerden yukarı doğru kaldırmaya başladım. Birkaç saat önce Golf'ten inerken gördüğüm kahverengi ayakkabı öylesine fırlatılıp atılmış gibi Berberi kiliminin üzerinde duruyordu. Diğer eşi cesetin sol ayağındaydı. Ayak bilekleri Liberty ipek eşarpla bağlanmıştı. Eşarp, bileklerinin üstündeki eti sıkacak kadar sıkı bağlanmıştı. Nell koyu kahverengi çoraplar giymişti. Çoraplar bana ipekmiş gibi geldi. Geniş eteğin altında bir an jartiyer görür gibi oldum. İç çamaşırlarını göremedim. Kokudan dolayı bunu yapmadığıma memnun oldum. Gözlerim yukarıya doğru yolculuğunu sürdürdü; belde şık örgü deri kemerle sıkıştırılan ipek bir tunik vardı. Biçimli bacaklar dizlerden bükülmüştü, kemere bağlı başka bir eşarpla birbirine bağlanmıştı.

El bilekleri cesedin önünde başka bir eşarpla birbirine bağlanmıştı, ellili yıllarda çekilmiş bir filmdeki masum Doris Day gibi parmaklarını kavuşturmuş duruyordu. Gene sıkı bir düğüm atılmıştı. Tuhaf bir cinsel fantezi, porno filmlerden fırlamış bir fantezi

gibi görünüyordu. Boyna yakından bakmaya çalıştım ama kadının ipek eşarplarla asıldığı açıktı. Feneri kapayıp, zorlukla yutkundum ve cesedin yüzüne bakmaya zorladım kendimi. Nell değildi.

Buxton'da, daha sonra da Cheetham'ın evinde gördüğüm bu şişmiş yüz hiçbir biçimde aynı kişi olamazdı. Alttan bakınca daha fazlasını söylemek zordu ama saçlar tuhaf bir biçimde asimetrik duruyordu. Görebildiğim kadarıyla bir kulağında uğursuz bir morartı vardı ve yüz tuhaf bir renkteydi. Dehşete düşmüş ama nedense büyülenmiş gibi daha iyi bir görüş açısı bulmak için basamakları çıktım. En üste beş basamak kala gözlerle hemen hemen aynı hizadaydım. Gözlerin beyazını kan bürümüştü. Bunu bir insan olarak değil, yalnızca bir kanıt olarak düşünmeye çalıştım. Yaklaşınca kahverengi saçın peruk olduğunu anladım. Açık olan bir başka şey de yüz hatlarının bozulmasına ve ağır makyaja rağmen cesedin kimliğiydi. İşte orada kendimi kaybettim.

Yüzüme soğuk su çarptım, derin derin soluk aldım. Tuvalet kâğıdıyla kurulandıktan sonra kâğıdı klozete atıp sifonu çektim. Öğle yemeğini çıkardığımdan beri bu, sifonu altıncı kez çekişimdi. Paranoyak davrandığımı biliyordum ama bu, adli tıp doktorlarının peşimde olmayacağı anlamına gelmezdi. Klozete son kez çıkardıktan sonra sifonu tekrar çektim. Martin Cheetham'ın kadın elbiseleriyle tırabzandan sarkmasına gösterdiğim tepkinin izlerinin silinmiş olması için dua ediyordum.

Klozet kapağını kapayıp üstüne oturdum. Şimdiye kadar gördüğüm ikinci cesetti bu, buna alışmak biraz zaman alacak gibi görünüyordu. Sağduyumun sesi buradan hemen çıkmamı ve iyice uzaklaşmadan polise haber vermemem gerektiğini söylüyordu. Beynimin öbür tarafındaki küstah ses ise işin bu noktaya nasıl geldiğini öğrenmek için elime bir daha böyle bir fırsat geçmeyeceğini söylüyordu. Arazi satışında dür olmadığını ortaya çıkardığımı düşünerek Cheetham'ın kerte) öldürdüğüne inanamazdım. Başka şeyler de olması gerekirdi Kendimi banyodan çıkmaya ve merdivene geri dönme zorladım. Kendimi ikna etmek istermiş gibi yüksek sesle, "g bir insan değil" deyip duruyordum sürekli. Cheetham'ı cesedinin ipek eşarplarla asılı olduğu tırabzanın üst tara-

fında durdum. Buradan o kadar korkunç görünmüyordu, pencerede durduğum yerden aşağıdan görülmeyen bir şeyi görebiliyordum. Cheetham ereksiyon halindeydi. Uzanıp yüzüne dokunmaya zorladım kendimi. Elimle ceset arasında fark edilebilir bir ısı farkı yoktu. Bunun önemini değerlendirecek kadar adli tıp bilgisine sahip değildim.

Sırtımı cesede dönüp araştırmama başladım. Girdiğim ilk odanın misafir odası olduğu belliydi. Sokak lambalarının ışığıyla hafifçe aydınlıktı oda. Temiz ve düzgündü ama ana-babasının evi gibi klasik tarz döşenmişti. Gardropta beyaz bir smokin, şık bir pantolon ve birkaç süslü gece gömleğinden başka bir şey yoktu. Çekmecelerde de alt taraftaki havlular dışında bir şey göremedim. Duvardaki Lake District'in suluboya resmini, arkasında belki bir şey vardır diye kaldırdım. Böyle çirkin bir resmi tutmak için arkasında kasa olması dışında bir neden göremiyordum. Ama yoktu.

Yandaki yatak odası daha umut vaat eder görünüyordu. Bu oda bahçeye bakıyordu, bu yüzden ağır, uzun perdeleri çekip ışığı açma riskini göze aldım. Karşıdaki duvar boyunca uzanan aynalı gardroplar odanın büyüklüğünü iki katma çıkarıyordu. Diğer duvarda ise battal boy bir yatak vardı. Yatağın üzerindeki düz yeşil yatak örtüsü, üstünde biri yatmış gibi kırışmıştı. Yatağın yanında, yerde bir dergi açık duruyordu. Çömelip dergiyi inceledim, sayfalan hızlı hızlı çevirdim, içimde Mary Whitehouse ve Moral Majority'ye katılma duygusu uyandıran sado-mazoşist bir pornografi dergisiydi bu. Anahtar sayfalar yerde açık durandan bir öncekilerdi. Kendini asarmış gibi haz duyan bir adamla ilgili resimli bir yazı vardı.

Orada çömelmiş porno resme bakıp kendimi kirlenmiş hissederken yatak çarşafının temiz koktuğunu fark ettim. Yastıklara dikkatle baktım, sonra yatağın bozulmamış tarafına geçerek örtüyü kaldırdım: ne dökülmüş saç, ne çarşafta bir kırışıklık, ne yastıklarda bozulma izi vardı. İntiharlara fazla alışkın olmayabilirim ama kendisini asmadan önce yatak çarşafım değiştiren birini düşünemiyorum. Bir içgüdüyle kirli sepetinin yanına gittim. Sepetin içinde iki gömlek, iki çift çorap, iki boxer şort ve bir banyo havlusu

vardı. Ama çarşaf, yastık kılıfı ya da yatak örtüsü yoktu. Tuhaf, çok tuhaf.

Gardropları incelemeye başladım. İlkinde yarım düzine takım elbise, birkaç düzine gömlek vardı, hepsi de Marks & Spencer'dan alınmıştı. Alttaki ayakkabı rafında hem şık hem de spor ayakkabılar duruyordu. Kravatlar kapının iç tarafına asılmıştı, egzotik bir zevkle alındıkları belliydi. Bir sonraki dolapta spor giysiler vardı - polo gömlekler, rugby gömlekler, kotlar. Hepsi düzgünce ütülenip asılmıştı. Sonraki dolabın içinde çekmeceler vardı. Tişörtler, iç çamaşırları, çoraplar, kazaklar, eşofman altları düzgünce katlanıp üst üste konulmuştu.

Son iki bölüm çift kanatlı gibi görünüyordu ve kilitliydi. Kilit diğer kapılardakilerden farklıydı ve onların anahtarı buna uymuyordu. Cheetham'ın anahtar destesinin nerede olduğunu merak ettim ve yatak başındaki komodine gittim. Komodinde bir cüzdan ve anahtarlar vardı ama gardrobun anahtarı yoktu. Aman ne hoş, tam bir çıkmaz. Yapacak bir şey yoktu. Kilidi kendi yöntemlerimle açmaya çalışmak ve biri açmış gibi görünmemesine dikkat etmek zorundaydım.

Küçük aletleri elime alarak kilidin içinde esnek metal parçasını aramaya başladım. Kilidi açma düşüncesi bile ince eldivenlerin içinde ellerimin terlemesine neden olmuştu. Arkadaşım Dennis'in bana öğrettiklerini uygulamaya başladım. Bana saatler gibi gelen birkaç dakika sonra elimdeki alet bir engelle karşılaştı. Kullandığım aletin yeterince güçlü olması için dualar ederek aleti kanırttım. Bir klik sesi duyuldu, sonra gardrobun kapıları açıldı.

Martin Cheetham'ın, meraklı turşucuların gardrobun bu kısmını açmasını neden istemediğini anlayabiliyordum. Bir temlik avukatının gardrobunda görmeyi bekleyeceğiniz en son şey vardı burada. Her birinin üstü şeffaf plastik kılıfla örtülmüş bir düzine şık kadın elbisesi duruyordu askılarda. Çok renkli ve süslü kokteyl giysilerinden dar etekli şık iş takımlarına kadar çeşit çeşitti. Devetüyünden bir pelerin bile vardı. Kanadın üstündeki askıda Hermes'den hippi tarzı Hint işine kadar egzotik bir ipek eşarp koleksiyonu vardı. Gardrobun alt yansında ise çekmeceler sıralanmıştı. Üst çekmecede şaşırtıcı ve lüks kadın iç çamaşırları koleksiyonu

vardı, hem ipek hem de deriydiler. İkinci çekmecede köpük ve silikon jel protezler vardı. Bunları üç kategoriye ayırmayı başardım: göğüsler, kalçalar ve popolar. Denemeye çok meraklı olduğum genç kızlık döneminde bile sahip olduğumdan daha çok makyaj malzemesi ve takma tırnaklar vardı.

Alt çekmecelerde kamçılar, kelepçeler ve ne olduğunu anlayamadığım tokalı deri parçaları vardı. Bunların Martin Cheetham'ın cinsel yaşamının tuhaf dünyasında nasıl bir rol oynadıklarını düşünmek bile istemiyordum. Birkaç vibratör de vardı, bir tanesi o kadar büyüktü ki bakarken bile gözlerim sulandı. Ama yatağın kenarındaki derginin benzerleri yoktu. Çekmeceleri kapayıp gardrobun içindeki daha az tehditkâr eşyalara yöneldim. En altta ayakkabılar ve onlara takım el çantaları vardı. Yalnızca bunlar birkaç bin papel tutardı.

İlk el çantasını elime aldım: Alexis'in bayılacağı yumuşak İtalyan derisinden siyah bir çanta. Bunu düşünmek birden beni irkiltti. Alexis! Onunla yolda karşılaştığımı tamamen unutmuştum! Alexis'in bununla bir ilgisi olamazdı. Olamayacağını biliyordum, gene de içimdeki bir ses, "Bunu bilmiyorsun. Cheetham'ı intihara sürüklemiş olabilir" diyordu. Nehirden cıkmış bir köpek gibi başımı iki yana silkeledim ve araştırmamı sürdürdüm.

Küçücük üçüncü oda bir büro gibi döşenmişti; eski bir dosya dolabı, tahta bir masa ve çok "ilkel bir PC vardı. Bilgisayar eve getirdiği işleri yapabilmesi için bürosundaki bilgisayarla uyumluydu. Yaptığım hızlı bir araştırma Lomax'ın buradaki belgeleri aldığını gösterdi. Dosya dolabındaki dört çekmeceden üçü boştu. Dördüncüsünde özel faturalar, kredi kartı faturaları ve her evde biriktirilen çeşitli makbuzlarla dolu birkaç kutu vardı yalnızca. Kutuları hızla karıştırdım ama ilginç bir şey bulamadım.

Masada daha da az şey vardı. Çekmecelerde yalnızca kâğıt, zarf ve her işyerinde en az bir çekmece dolduran her tür tuhaf büro malzemesi bulunuyordu. İlginç hiçbir şey yoktu. Ortalıkta tek bir disket bile görünmüyordu: Cheetham'ın evdeki bilgisayarında hard disk olmadığı için ciddi bir eksiklikti bu. Bilgisayarın kendisinin kalıcı bir hafızası yoktu. Yani bilgisayar ne zaman açılsa boş bir kâğıt gibiydi. Lomax disketleri temizlemişse, bunu Che-

etham'ın izni ya da işbirliği olmadan yapmış olduğundan şüphelendim, çünkü kendisini suçlayacak malzemelerden kurtulmaya çalışıyorduysa bilgisayarı çalıştırmak için gereken yazılım programlarını çöpe atma ihtiyacı hissetmesine tek bir neden bile yoktu.

Bunları düşünerek büroyu araştırmamı bitirdim ve cesede bakmamaya çalışarak alt kata indim. Oturma odasına girerken saatime baktım. Bu eve gireli neredeyse bir saat olmuştu. Daha fazla oyalanamazdım. Nell ya da Lomax geri dönüp beni burada bulabilirlerdi.

Araştırmamı tamamlamam uzun sürmedi. En son mutfağa geçtim, rastlantı bu ya ne çamaşır makinesinde ne de kurutucuda çarşaf yoktu. Bulduğum en yararlı şey çekmecedeki anahtarlardı. Arka kapıdan çıkarken muazzam bir duygu değişikliği hissettim. Beni ayakta tutan gerilim birden gevşedi, dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim. Nasılsa tuğlaları yerine koyacak gücü buldum, sonra sokağa çıktım ve dönmeden önce sokakta birinin olup olmadığını iyice ettim. Komşular Cheetham'ın öldüğünü öğrendiklerinde evinden biraz ötede park etmiş tuhaf bir van'ın ayrıntılarını umarım hatırlamazlardı.

İlk defa hız limitini aşmamaya özen göstererek eve döndüm. Çöküşüm trafikle oldu. Eve gitmek için Mısır Borsası'ndan geçmek zorundaydım. Cateaton Sokağı'ndan geçerken her şey birdenbire tam anlamıyla durdu. Shude Tepesi'nin eteklerindeki ışıklar söndü, ardından gelen u dönüşü kaosu şehir merkezini tam bir kördüğüm haline getirdi. Tanrıların gönderdiği bir işaret gibi göründü bana bu, bu yüzden ana kavşaktan Hanging Ditch'e döndüm ve van'ı park ettim.

Beş dakika sonra Martin Cheetham'ın bürosundaydım.

18

Kate Brannigan'ın Hırsızlık Notları No.3: Büroları her zaman gündüz saatlerinde soyun, insanlar gece bürolardaki ışıkları fark eder. Aydınlık olmaması gereken bürolardaki ışıkları fark eden insanlar da güvenlik kuvvetlerini aramak gibi pis bir alışkanlığa sahiptir. Ne var ki kurallar ihlal edilmek için yapılmıştır ve kaldı ki Martin Cheetham'ın bürosuna izinsiz giren ilk ziyaretçi de ben değildim.

Kasanın halinden bu kadarı belli oluyordu, ilk ziyaretimde kasanın üzerinde gördüğüm Monet'nin Nilüferler tablosunun reprodüksiyonu yerdeydi, kasanın kapağı da aralıktı, içimi çekerek kasaya baktım. Tam beklediğim gibiydi. Bomboştu. Çaresizliğe yakın bir duyguyla odaya bakındım. En hızlı detektifi bile aylarca meşgul edecek kadar çok kâğıt vardı burada. Kaldı ki aydınlatıcı bir şey bulacağımı sanmıyordum. Ama Cheetham'ın bilgisayar dosyalarına umut bağlamıştım, özellikle de her tür belgeyi doğrudan bilgisayarına geçmesini ağlayan tarayıcısı olduğu için. Masasını çabucak inceleyince evde de fark ettiğim gibi ortalıkta hiç disket yoktu. Ama burada bir fark vardı. Masanın üzerinde duran PC'de hard disk vardı. Diğer bir deyişle çalınan disketlerdeki malzemenin master kopyalarının önümdeki makinede olma şansı büyüktü.

Son şansım buydu, bu yüzden yapılacak en doğru şeyi yaptım. Bilgisayarı açtım. Otomatik olarak sistem dosyalarını yüklemeye başladı. Sonra komut talep eden bir mesaj belirdi. Bana başlıkları göstermesini istedim. Ardından ortaya çıkan üstede birkaç tanıdık yazılım adı saptadım; bir yazı programı, bir sayfa tasarım programı ve bir muhasebe programı. Listenin geri kalan kısmı herhalde veri dosyalarıydı. İlk olarak veri dosyalarına girmemi sağlayacak yazı programını yükledim, sonra WORK.C adlı dosya dizinini denedim. Bütün yazışmalar ve tapu işlemleriyle ilgili ayrıntılar burada kayıtlıya benziyordu. Dosyalar kendi içlerinde de Cheetham'ın

alıcı ya da satıcı olmasına ve hangi aşamada bulunduğuna göre ayrılmıştı, inanılmaz sıkıcıydı.

Bundan sonra denediğim dosya dizini WORK.L idi. Girmeye çalıştığım zaman ekranda hiçbir şey olmadı. Tekrar denedim, gene bir şey olmadı. Dizine girmek için bir iki yol denedim ama açık ki şifre gerektiriyordu. Umutsuzca Cheetham'ın çekmecelerini karıştırarak şifre olabilecek karalanmış bir sözcük aradım ama yoktu işte. Zaman olsa Bill'in ya da benim kilitli dosyalara girebileceğimizi biliyordum ama zaman sahip olduğuma inandığım bir şey değildi.

Ne yapacaktım? Şimdiye kadar şansımı yeterince zorlamıştım, bir daha zorlasam ne olurdu? Kapıyı kapayarak Cheetham'ın bürosundan çıktım ve van'a döndüm. Döşemeye kaynaklanmış güvenlik kutusunun kilidini açtım ve dizüstü bilgisayarı çıkardım. Bu taşınabilir bilgisayar, içerdiği büro özellikleriyle her çeşit bilgisayara, tanıdığım herhangi evli bir çiften daha uyumludur. Kocaman evrak çantasıyla kayıtsız görünmeye çalışarak Mısır Borsası'na döndüm ve mucize eseri dikkat çekmeden Cheetham'ın bürosuna girdim.

Taşınabilir hard diskimizdeki yazılımlar arasında bu tür durumlar için tasarlanmış bir program var. Taşınabilir bilgisayarlarla masaüstü bilgisayarlar arasında verileri büyük bir hızla aktarmak için kullanılan özel bir dosya aktarım kiti bulunuyor. İki makine arasında bağlantı kuracak kabloyu açtım ve bu makineye bağladım. Kendi makinemi açarak programa girdim

Bu program hayli karmaşık bir iletişim programını diğer makineye iletir, bu da hedef makinedeki dosyalan "çalmak" için kullanılır. Bu kitleri kullanmanın en büyük üstünlüğü, hırsızlık yaptığınız makinede hiçbir iz bırakmamasıdır. İşlemin bizzat kendisi hedef PC kullanıcısının taktığı her tür güvenlik paketini de bypass edebilir. En son üstünlüğü de çok hızlı olmasıdır. Cheetham'ın bürosuna döndükten on dakika sonra kapıdan kendi hard diskime WORK.C ve WORK.L dosyalarını almış olarak çıkmaya hazırdım.

Önce yapmam gereken bir iki şey vardı. Telefonu açıp en sevdiğim Çin lokantasını aradım. Sonra Büyükşehir Manchester Poli-

si'ni aradım. Telefonu açan operatöre sakin bir sesle Tamarind Grove, 27'de bir ceset olduğunu söyledikten sonra kapadım.

Trafik açılmaya başlamıştı, on beş dakika sonra Çin yemeğimi aldım. Van'ı evimin önüne tam park etmiştim ki kasetleri kontrol etmediğimi hatırladım. İki seçeneğim vardı. Ya içeri girerek tercihen Richard'la birlikte Çin yemeğini yiyecek, doyduktan ve rahatladıktan sonra Stockport'a giderek kaset dinleme işini yapacaktım. Ya da şu anda gidecek ve bütün gece orada kalmamı gerektirecek bir şey çıkmayacağını umut edecektim. Richard'ın tanımıyla sıkıcı bir vazifeşinas vatandaş olduğum için keyif çıkarmadan önce günlük işleri bitirmeye karar verdim. Kaldı ki berelerim acıyordu ve bir kez kanepenin hatlığına gömülünce sıcak bir banyo dışında tekrar bileceğimi biliyordum.

Stockport'a Çin yemeği kokuları arasında işkence çeker gibi gittim. Midenize kahvaltıdan beri hiçbir şey girmemişse ve gene de yiyemiyorsanız sıcak ve acı çorba ile tuzlu ve biberli pirzola kokusu kadar kötü bir şey yoktur. Daha da kötüsü küçük güzel evde kimsenin olmamasıydı. Dinleme aygıtıma göre daha önce de eve kimse gelmemişti. Telefon birkaç kez çalmıştı, yasadışı izleme faaliyetimin hepsi bu kadardı.

Sonunda eve vardığımda Çin yemeğini paylaşma önerim Richard'ın iş gereği dinlediği korsan radyo istasyonunu kapamasına neden oldu. Bazen benimkinden bile kötü bir iş yaptığını düşünüyorum onun. Serüvenlerimle onu bugüne getirdim, bu da Çinliler'in aklına bile gelmeyen bir tat kattı yemeğe.

"Demek kendini asmış. Yoksa cinsel haz almaya çalışırken kazara ölümlerden biri mi?" diye sordu Richard, char siu pirzolanın altındaki bezelyelere ulaşmaya çalışırken magazin gazetecisinin cisimleşmiş hali gibi duruyordu.

"Öyle görünüyor. Ama böyle yaptığını sanmam" dedim.

"Neden Süper Detektif?"

"Tek başına önem taşımayan ama bir araya gelince beni çok rahatsız eden küçük şeylerin toplamı yüzünden" cevabını verdim.

"Bana anlatmak ister misin? Bir bakalım, yalnızca düşgücünün ürünü mü?" Bunun aslında ne demek olduğunu biliyordum: Sen, ağzında lokma varken konuşmanın ayıp olduğu öğretilerek büyütüldüğün için, benim payıma daha çok Pirzola düşecektir. Nazikçe boyun eğdim, çünkü Richard çok Aklıydı, gerçekten de şüphelerimin temeli olup olmadığını sınamak istiyordum.

"Tamam" dedim. "Birinci nokta. İkisini birlikte gördüğüm zaman vücut dillerine bakarak Nell'in Martin Cheetham'ın kız arkadaşı olduğunu tahmin ediyorum. Nell eve girdikten yirmi dakika kadar, en fazla yarım saat sonra Lomax geldi. Nell ile Cheetham birlikte olmuşlarsa bu durum onun kadın kıyafetleri giymesini açıklayabilir. Ama sevişmekle meşgullerse Lomax ve dosyaları ne demek oluyor Peki?"

Richard, "Belki de gizlice içeri girip kendi başına halletti" diye bir tahminde bulundu.

"Hayır, anahtarı yoktu. Biri onu içeri soktu ama kim olduğunu göremedim. Lomax'ın dosyaları, Cheetham'ın işbirliği olmadan temizlediğine eminim."

Richard, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü Cheetham evinden suçluluğunu kanıtlayacak şeyleri çıkarmaya çalışmış olsaydı yalnızca bilgiler bulunan disketleri silerdi. Yazılım programları bulunan disketleri yok etmezdi, çünkü hiç disketi olmayan bir bilgisayarın yalnızca yazılımı olan, hiç veri bulunmayan bir bilgisayardan çok daha fazla şüphe çekeceğini bilecek kadar teknik bilgisi vardı" diye açıkladım. Richard başıyla onay verdi.

"Ayrıca yatak takımı da temizdi. Biri yatakta son kez uyuduktan sonra değiştirilmişti. Kirli sepetinde, çamaşır makinesinde ya da kurutucuda çarşaf yoktu. Peki, kirli çarşaflar nerede? Cheetham ile Nell mercimeği fırına vermişlerse ya da işte, travesti sadomazoşistler yatakta ne yaparlarsa onu yapmışlarsa, çarşafta izler olması gerekirdi. Bugünlerde televizyon izleyen herkes bu tür şeyleri biliyor. Yani Nell ile Lomax gerçekten Cheetham'ı öldürmüşler ve tuhaf bir cinsel fantezi sırasında kazayla ölüm süsü vermek is-

temişlerse, adamın o pis dergiyle yalnız olduğu izlenimini vermek zorunda kalmışlardır. Bulabildiğim tek açıklama bu."

Richard kendi fantezisini geliştirerek, "Belki de eve gelen temizlikçi çamaşırları alıp evinde yıkıyordur" diye önerdi.

"Belki ama sanmıyorum. Yatak odasındaki kirli sepetinde kiri çamaşırlar vardı. Sonra bilgisayarla ilgili bir şey daha var. Büronun kasasını açan ve diskleri oradan alan her kimse, Cheetham'ın kendisi değildi."

Richard, "Neden böyle diyorsun?" diye sordu. "Demek istiyorum ki, senin işin üzerine gitmenden biraz gerginleşmeye başlamışsa, suçluluğuna kanıt oluşturacak her şeyden kurtulmaya çalışmak istemiş olamaz mı?"

"Tabii önce insan böyle düşünüyor. Ama bu onun bilgisayarıydı. Kanıtları yok etme işini her kim yapmışsa, disketlerin hard diskte kopyaları olduğunu bilmeyen biriydi, hard disk hakkında hiç bilgisi yoktu, çünkü bilgileri bilgisayarda bırakmıştı."

Richard başını iki yana salladı. "Bilmiyorum, Brannigan. Tezin çok zayıf. Demek istiyorum ki, baharda Moira cinayetini çözdüğünden beri her yerde şüpheli ölümler görüp duruyorsun. Vasiyetini değiştirdikten sonra ölen o müşterini bir düşün, yıllardır kalp hastası olduğu ortaya çıktı. Tuhaf hiçbir durum yoktu."

"Ama bu şüphe uyandırıcı, sen bile bunu kabul etmek zorundasın" diye karşı çıktım.

Richard son wonton'ları alırken, "Sana her şeyi içeren bir açıklama yapabilirim" dedi.

Çarpık kafasının üreteceği her tür teoriyi çürüteceğime inanarak, "Anlat o halde" dedim.

Richard ağzındaki yuttu, arkasına yaslandı ve gözlüğünü televizyonda ukalalık eden akademisyenleri hicvederek sildi. "Tamam. Seninle o tatsız konuşmayı yaptıktan sonra koşa koşa Lomax'la buluşmaya gider. Bütün bunların sonucunda gerilmiştir ama iyi hallettiğini ve keyif sürmeye hak kazandığını düşünür. Bu yüzden, adı neydi, her neyse kız arkadaşıyla öğleden sonra biraz oynaşmaya karar verir. Şimdi, bana anlattığın o küçük giysi hazinesine ba-

kılırsa, ikisinin neler yaptığını kim bilebilir? Diyelim ki kadını kışkırtmak için bu oyunu oynuyorlardı, kadın giysileri giyip kendini bağlıyor ve kadın geldiğinde kendini asmış gibi yapıyor. Ama iş denetimden çıkıyor ve cızlamı çekiyor. Buraya kadar tamam mı?"

Gönülsüzce başımı salladım. Cheetham, bu senaryoya mantıklı kılacak kadar evde yalnız kalmıştı. "Tamam" diye iç geçirdim.

"Erkek arkadaşının evine geldiğinde onu tırabzandan sallanır bulduğunda tepkin ne olur? Özellikle de ortaya çıkmak üzere olan bir sahtekârlık işinde olduğunu biliyorsan. Unutma, bildiğin kadarıyla sevgili bayan da bu küçük oyunun içine boğazına kadar batmış olabilir. Sırtını sağlam tutmak isterdin, değil mi?" Richard o gülümsemelerinden biriyle baktı, daha tanıştığımız ilk gün beni etkileyen o gülümseyişiyle.

"Gerçekten de öyle yapardım" diye itiraf ettim.

"Böylece Lomax hızır gibi yetişir ve ikisi Cheetham'ın kendileriyle her tür bağlantısını ortaya çıkaracak her şeyi temizlerler. Lomax suçu kanıtlayabilecek belgeleri alır ve adı neydi...?" Richard sorar gibi bana baktı.

"Nell" dedim.

"Evet, Küçük Nell, nasıl unutabildim?"

"Pornografik rugby şarkılarının zamanı değil" dedim.

"Yanlış yoldasın, Brannigan. You'll Never Walk Alone bana daha uygun, The Ball of Kirriemuir değil. Her neyse, haklı olarak belirttiğin gibi bugünlerde bütün aptallar adli tıbbın Küçük Nell'in olay yerinde olduğunu hatta son çarşaf değişiminden sonra halleşmişlerse, yatakta yatmış olduğunu bile kanıtlayabileceğini biliyor. Dolayısıyla o ne yapıyor? Evde yıkamak üzere kirli çamaşırları yanına alıyor. Bu arada Lomax, Cheetham'ın bürosuna gider ve kasadaki her şeyi boşaltır, bürodaki disketleri alır. Hadi bakalım bu açıklamadaki boşlukları bul" dedi, zafer kazanmış bir ifadeyle.

Bir an düşünüp sonra ayağa fırladım. Çalışma ve bilgisayar odası işlevi gören misafir odasına giderken "Söyleyenlerini unutma" dedim. Richard'ın bana doğumgünümde şaka olsun diye aldığı piyasa işi adli tıp kitabını elime aldım, parmağımı dizinde gezdir-

dim, vücut sıcaklığı bölümünü açtım. "Buldum!" diye bağırdım. Richard kapı ağzında başı önünde duruyordu. "Patologların bir numaralı kuralı, ölmüş bir vücudun saatte iki ile beş derece arasında soğumasıdır" dedim. "Burada böyle yazıyor. Cheetham'a dokunduğumda ise benimle aynı sıcaklıktaydı, kahrolayım öyleydi, Benden dört ila on derece daha soğuk değildi, öne sürdüğün zaman ölmüş olsa soğuk olurdu."

Richard kitabı elimden alarak ilgili bölümü okudu. Her zamanki gibi içindeki gazeteci uyandı ve birçok ilginç şey buldu. Onu kitapla başbaşa bırakarak yemek artıklarını toplamaya gittim. Tam kapları çöpe atmıştım ki Richard kitabı zafer kazanmış gibi sallayarak ortaya çıktı.

"Okumaya devam etmeliydin" dedi. "Böylece bana yarım hikâye anlatmamış olurdun. Bak" diye ekleyerek bir sonraki sayfada bulunan paragrafı gösterdi.

"Boğularak ölen kişide vücut sıcaklığı artar. Ölüm zamanını tahmin ederken bu durum dikkate alınmalıdır, tarihi vakalarda kafa karışıklığı yarattığı bilinmektedir" diye okudum. Kahretsin! dedim, "tamam, sen kazandın." içimi çektim. "Düşgücümün beni etkisi altına aldığını kabul ediyorum."

Richard yüzünde inanmaz bir ifadeyle, "Demek kuramımı kabul ediyorsun" dedi.

"Sanırım öyle" diye itiraf ettim.

"Bunun bir iyi yanı var" dedi. "Demek istiyorum ki, bir katilin peşinden koşmanın heyecanından yoksun kaldığını biliyorum ama işin bir de iyi yanını düşün. Böylece Alexis temize çıkmış oluyor."

Hemen, "Alexis'in temize çıkamayacağını bir an bile düşünmedim" diye yalan söyledim.

Richard göz kırparak, "Elbette düşünmedin" dedi. "Her neyse, seni katil avı yükünden kurtarmamın karşılığında ödülüm ne olacak?"

Vücudumda bere ve kas sertliği denetimi yaptım. İyileşmeye başlamıştım, buna şüphe yoktu. Richard'ın sıcaklığına yaslanıp, "Senin evin mi, benimki mi?" diye sordum.

19

Yerinden fırlamış gözler dimdik bana bakıyordu, mor dudaklar ne duyabildiğim ne de okuyabildiğim bir mesaj verir gibiydi. Geri çekildim ama bu surat peşimden geldi. Bu surata bağırdım, kendi sesim damarlarda hızla adrenalin pompalayan bir tür şokla uyanmama neden oldu. Saat altıyı gösteriyordu, Richard yüzüstü yatıyordu, horlama denecek kadar yüksek sesle soluyordu. Beni suçlayan Martin Cheetham'ın yüzüyle gözlerim ardına kadar açılmıştı.

Cheetham öldürülmüş olmasa bile Nell ve Lomax gene de bağışlanmaz şekilde davranmışlardı, tabii onları bağışlamayı düşünen biri hâlâ ortalıkta kalmışsa. Özellikle Nell'in davranışları beni hasta ediyordu. Sevgilim olan birini salonda asılı görsem bu şekilde davranamayacağımı biliyordum. Nell ile Lomax'ın sinirleri izleri silecek kadar sağlam olmalıydı, mantığımın sesi bunun benim işim olmadığını söylese de sonuna kadar gitmek istiyordum.

Nasılsa uyandığım için yararlı bir şey yapmak istedim. Richard'ın yatağından sessizce çıkarak limonluktan kendi evime geçtim. Sıcak bir banyo, kaslarımdaki sabah yorgunluğunu yok etti, sert bir fincan kahve beynimi tekrar çalışır hale getirdi. Cam yeşili bir pantolon ve uygun bir süveterle Strangeways pazarında neredeyse bedava aldığım ipek buluzu

Alexis'in evinin önünde park ettiğimde saat yediye çeyrek vardı. Beklediğim gibi Alexis'in otomobili hâlâ oradaydı. Onun rutinini iyi bilirdim. Altıda kalkar, beş geçe bir fincan kahve, telefon ve not defteriyle banyo alırdı. Polislere sabah telefonlarını ettikten sonra yedi buçukta banyodan çıkardı. Sonra kızarmış ekmek ve tabloid gazeteler. Şu sıralar ikinci dilim kızarmış ekmeğini bitirmiş olacağını tahmin ettim. Ne yazık ki bu sabah yedide büroda olamayacaktı.

Kapıyı çalarken mutfak penceresinden içeri baktım. Alexis kapı sesiyle ekmeğini bıraktı. Ona el sallayıp sırıttım. Alexis teslim olmuş bir ifadeyle kapıyı açtı.

"Sana bir soru soracağım" dedim ciddi bir ifadeyle.

"Neden içeri girmiyorsun?" diyerek mutfağa geri dönüp elektrikli su ısıtıcısının düğmesini açtı.

"Dün öğleden sonra Tamarind Grove'dan ayrılırken Martin Cheetham'ın öldüğünü biliyor muydun?" diye sordum sohbet eder bir tonla. Bir yandan da kupama kahve koyuyordum.

Alexis'in yüzü bir an dondu kaldı. Zaten soluk olan teni bembeyaz oldu. "Sen ne cehenneme bunu biliyorsun?" diye sordu şiddetle. Bu ses tonunu mesleğinde de kullanıyorsa aramadığı kadar itiraf duyuyordun

"Neredeyse çarpmak üzere olduğun kırmızı Little Rascal'ı hatırlamıyorsun sanırım ama o bendim. Bunu özellikle hatırlıyorum, çünkü bir an bir hafta içinde ikinci şirket otomobili mahvedersem Bill'in ne diyeceğini merak ettim" diyerek ortamı biraz yumuşatmaya çalıştım.

Alexis, "Bunu bilmeliydim" diye içini çekti. "Ben de biraz kahve alabilirim."

Kahvesini koyduktan sonra, "Seni dinliyorum" dedim.

Alexis bir sigara yaktı ve konuşmaya başlamadan ön birkaç nefes çekti. Bazen elimde sürekli bir şey olmasının iyi olacağını düşünüyorum. Sonra aklıma ciğerlerim geliyor.

"Öğle yemeğinde birkaç kadeh içki içmiştim. Kafa bulmamıştım ama çayırkeyiftim. Bir kutu sprey boya aldım Cheetham'ın evine açık saçık bir duvar yazısı yazacaktım" dedi. Utanmış görünüyordu. "Her neyse, oraya gidince otomobilini gördüm. Kaportaya 'Seni pis fare' yazmayı düşündüm, sonra aklıma Cheetham evdeyse suratına da bir şeyler söyleyebileceğim geldi. Kapı zilini çaldım. Cevap veren olmayınca mektup aralığından içeriye baktım. Sallanan ayakları, bacakları gördüm."

Kendi yaşadıklarımı hatırlayarak, "Hiç hatırlatma" dedim.

Alexis başını kabarık siyah saçları yüzünü örtecek kadar eğerek, "Oradan kedi görmüş fare gibi kaçtım" dedi.

"Polise telefon ettin mi?" diye sordum.

"Nasıl edebilirdim? Orada bulunma nedenimi açıklayamazdım. Cesedin kim olduğunu bile bilmiyordum. İsim vermeden telefon da edemezdim, değil mi? Manchester'daki polislerin yarısı ağzımı açtığım an telefonda kimin konuştuğunu anlar." Haklıydı. Alexis'le bir kez konuşanlar onun dumanlı Liverpool aksanını tanırdı.

"Affedersin" dedim. "Dün gece seni aramam gerekirdi. Aklımdan uçup gitti. Peki, Cheetham olduğunu ne zaman anladın?"

"Bu sabah, telefonlarımı ettiğimde öğrendim. Bana şüphe çekmeyen rutin bir ölüm olduğunu söylediler. Bir avukat olmasaydı sözünü bile edeceklerinden kuşkuluyum. Midem alt üst oldu, emin ol."

"Ayrıntı verdiler mi?" diye sordum.

"Fazla değil. Anladığım kadarıyla kadın elbiseleri giymiş kendini asma oyunu oynuyormuş. Olay yerine giden savcıya göre gardrobunda küçük bir işkence odası varmış. Dün öğleden sonra yaptığını sanıyorlar. Cinsel taciz gibi bir suç kaydı yok. Polis bir ihtar bile almamış. Bu işin içinde başkasının olduğunu düşünmüyorlar, şüpheli bir ölüm olarak görmüyorlar. İntihar olduğunu bile düşünmüyorlar, yalnızca bir kaza onlara göre. Diyebileceğim tek şey şu, Allah'a şükür meraklı komşuları yokmuş, yoksa çocuklar bana dün öğleden sonra onun kapısını neden çaldığımı sorabilirlerdi." Alexis belli belirsiz gülümsedi.

"Özellikle de adamın peşine bir özel detektif taktığımı bilseler."

"Dün oradaki tek kişi sen değildin" dedim ve öğleden sonranın olaylarını ona anlattım. "Cheetham'ı onların öldürdüğünden emindim" diye de ekledim. "Ama Richard yalnızca ateş saçan ejderhalar gördüğüme beni ikna etti."

Alexis, "Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Şey, kuramsal olarak bu olayı gözardı edebiliriz ve benden istediğin gibi Lomax'ı izlemeyi sürdürür ve ondan parayı geri almaya çalışırım. Sorun şu ki, artık Cheetham öldüğüne göre korkarım Lomax kendi suçunu inkâr edip bütün suçu Cheetham'a yükleyebilecektir."

"Bu işten sıyrılacağım gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu Alexis. Bir sigara daha yakmıştı.

"Doğrusunu söylemek gerekirse bilmiyorum" diye itiraf ettim. "Kişisel olarak Lomax ile Cheetham arasında bildiğimizden çok daha fazla şeyin döndüğünü düşünüyorum. İkisini birlikte gördüğüm dışında bir bağlantı kanıtı varsa diğer işlerde bulunabilir. Bu yüzden işi karıştırmaya devam etmek istiyorum.

Alexis başını salladı. "Peki, ben nasıl yardım edebilirim?"

Manchester'da transseksüel ve travestilerin ihtiyaçlarını sağlayan bir mağazayla karşılaşmanın büyük bir şok yaratmadığı yerler vardır. Oldham'daki bir arka sokak bunlardan biri değildi. Oldham'da cinsel açıdan misyoner pozisyonundan daha radikal bir şey yapan birini bulmayı düşünmem bile. Ki bu da ne kadar sınırlı bir hayalgücüm olduğunu gösteriyor. Burada oturanların anlaşılan Trances ile bir sorunları yoktu çünkü bir kasapla bir ikinci el dükkânın arasına sıkışıp kaim,' vitrinde ahlaka aykırı hiçbir şey yoktu.

Yolda Alexis bana dükkânı ve sahibini anlatmıştı. Cassandra Cliff, birkaç yıl önce ünlü bir oyuncuyken, gazetecilerden biri, ülkenin en sevdiği pembe dizisinin önemli oyuncularından birinin aslında erkekten kadına dönmüş bir transseksüel olduğunu keşfetmiş. Bundan sonra gelen "Cinsiyeti Bozuk Pembe Dizi Yıldızı" yazılarında eski adı Kevin olan Cassandra'nın on iki yıldır kadın olarak yaşadığı, yapım ekibi ya da oyuncuların, onun rol icabı oynadığı dedikoducu dükkân sahibiyle biyolojik olarak aynı cinsiyetten olmadığından hiç şüphelenmedikleri ortaya çıkmış. Elbette Northerners yapım şirketi, Cassandra'nın sırrının ortaya çıkmasının ona karşı tavırlarında bir değişikliğe neden olabileceğini şiddetle inkâr etmişler.

İki ay sonra Cassandra'nın oynadığı karakter beklenmedik, trajik bir kazada ölür. Kocasının evlerinde yaptırdığı duvar üstüne çöker. Prodüksiyon şirketi, bu senaryo değişikliğinin Cassandra'nın cinsiyeti nedeniyle yapıldığını reddeder ama otuz yedi yaşına gelmiş olan Cassandra'ya bunun bir faydası dokunmaz. Alexis, "Şirketin bundan paçayı sıyırmasına izin vermedi" dedi. "Pazar gazetelerinden birine kendi hikâyesini sattı, ülkenin bütün idollerine pislik attı. Sonra bu parayla Trances'ı açtı ve travesti ve transseksüeller için aylık bir dergi çıkarmaya başladı. Çok müthiş bir kadındır. Cassie'ye saygı duymaktan kendini alamazsın."

Alexis tek yönlü yolun çevresinden dolanarak belediye sarayının arkasına geçti. Kutu gibi modern beton binalar ve kasvetli kırmızı tuğladan dükkânlar hemen her sokakta karşımıza çıkıyordu, öyle bir rastgele ve grotesk süslülükleri vardı ki içimden ortalarına bir kafes yapıp kent plancılarını bir hafta boyunca burada, etraflarında uçuşan kâğıtlar ve boş içecek kutularının gürültüleriyle yaşamak zorunda bırakmak geldi. Kasvetli görüntüyü görmezden gelmeye çalışarak, "Peki, sen onu nasıl bu kadar iyi tanıyorsun? Suçla ne işi olabilir ki?" diye sordum.

"Northerners''da Margie Grimshaw'u oynarken onunla birkaç kez röportaj yapmıştım. Gerçekten iyi anlaştık. Toz duman yatıştıktan ve Cassie, Trances'ı kurduktan sonra onu aradım ve dükkânla ilgili bir yazı hazırlayıp hazırlayamayacağımızı sordum. Cassie buna meraklı değildi ama onay için yazımın bir kopyasını gönderdim, o da yazdıklarımı sevdi. Şimdi ayda bir kez öğle yemeğine çıkıyoruz. Diğer bağlantı kişilerimden o kadar farklı ki. Sağdan soldan duyduklarını bir bilsen, inanamazsın." Alexis otomobilini sessiz bir yan sokağa park etti. Bu sokak Northerners için ideal bir set olabilirdi.

"Sana bilgi mi veriyor?" diye sordum.

"Hayli seçici olduğundan kuşku duyuyorum. Başına gelenlerden sonra aynı gemideki diğer insanları umarsızca koruması altına aldığını biliyorum. Ama yardım edebilirse eder."

Alexis'in peşinden şehir merkezinin hemen dışındaki sokaklardan birinin neredeyse sonuna kadar gittim. İçeri girerken vitri-

ne şöyle bir göz attım. Trances'ın diğer yüz butikten farklı olduğuna dair tek ipucu "Büyük beden bulunur. 42'ye kadar ayakkabı numaraları" yazan bir tabelaydı. Kapıda da bir uyarı vardı. Camın üzerinde ortalama bir kadının göz hizasında kırmızı düzgün harflerle "Travesti ve transseksüeller için giysiler" yazıyordu.

Alexis'in peşinden içeriye girdim. Büyük bir dükkândı. Tanımlanamaz bir tedirginlik duydum. Dekor krem ve pembeydi, pembesi renk yelpazesinin şeker pembesi tarafına kaymış gibiydi. Dükkânın dört bir yanını kaplayan askılardan sarkan elbise ve takımlarda hem renk hem de stil olarak bir aşırılık vardı. Tedirginliğimin tezgâhın ardındaki duvarda bulunan, cam dolaplardan kaynaklandığını farkettim. Bu dolaplarda Martin Cheetham'ın gizli koleksiyonundan çok iyi hatırladığım iç çamaşırları ve protezler vardı. Bir köşede dergiler duruyordu. Çok yakından incelemeden bile Cassandra'nın dergisi Trances olmayanların kapaklarında soft pornoyu işaretleyen cafcaflılıkla çekingenlik bileşimi belli oluyordu.

Tezgâhın arkasındaki kişi de belli ki aynı zamanda bu malların bir müşterisiydi. Ellerinin büyüklüğü ve âdemelması onu ele veriyordu. Bunların dışında eskiden erkek olduğunu söylemek zordu. Makyajı aşırıydı ama bu bölgede, içeri girdiğinde, dönüp ikinci kez ona bakmayacakları bir sürü put vardı herhalde. Alexis, "Cassie içeride mi?" diye sordu.

Cassie'nin yardımcısı hafifçe kaşlarını çatıp bizi süzdü ve turist olup olmadığımızı merak eder gibi baktı. "Bayan Cliff'in arkadaşı mısınız madam?" diye sordu.

Alexis, "Ona birkaç dakikası varsa Alexis'in görüşmek istediğini söyler misiniz?" diyerek yardımcıya aynı nazik tarzda cevap verdi. Cassie ile de bu tarzda konuşmayacağımızı umuyordum. Ben, tehdit edebilirim, küçük düşürücü davranabilirim, hatta "Okey, ya" bile diyebilirim ama kıkırdamadan dayanamayacağım bir şey varsa o da nezaketten kırılmaktır.

Yardımcı telefonu kaldırıp dâhili düğmeye bastı. "Cassandra, uygunsa seninle görüşmek isteyen Alexis adlı bir bayan var burada" dedi. Sonra başını salladı. "Ona söylerim. Görüşürüz" diye de

ekledi. Ahizeyi yerine oturttuktan sonra, "Bayan Cliff sizi hemen görecek. Dükkânın arkasındaki kapıdan girip merdivenden çıkarsanız..."

"Tamam. Yolu biliyorum" dedi Alexis ve askıların, arasından yürümeye başladı. "Yardımlarınız için teşekkürler."

Cassandra Cliff'in bürosu Interiors dergisinden fırlamış gibiydi. Başarılı olmanın yanında kadınlığını da korumuş olduğunu insanlara hatırlatmak isteyen iş kadınları için bir ölçü olabilirdi. Büro mobilyaları -alçak bir dosya dolabı, alçak kir sehpa, iki masa, birinde Apple Mac vardı- gri metal ve kül rengi ahşap karışımıydı. Bir köşede iki tane gri deri ikili kanepe vardı. Halı tozpembeydi: Odanın hatlarını yumuşatan Avusturya panjurlarla aynı renkte. Duvarlar siyah-beyaz natürmortlar ve Northerners'ın yıldızlarının resimleriyle süslenmişti. Uzun bir vazodaki koyu kırmızı karanfiller odaya çarpıcı bir renk katıyordu. Odanın genel etkisi şık ve rahatlatıcıydı: Cassandra Cliff'le karşılaştığım an aklıma gelen iki sıfat.

Cassandra dar etekli keten bir takım giymişti. Ceketinin yakası yoktu. Takım yumurta sarısı rengindeydi. Mandarin yakalı buluzu parlak safir mavişiydi. Kulağa çok çirkin geldiğini biliyorum ama onun üzerinde çok güzel görünüyordu. Küllü sarı saçları kısa kesilmişti ama Modern Sanat Müzesi'nden fırlamış gibi durana kadar kabartılmış, biçim verilmiş, jöle sürülmüştü. Makyajı hiç makyajsızmış gibi görünmesine neden olacak kadar ustaca yapılmıştı.

Alexis bizi tanıştırırken Cassie beni onu incelerken yakaladı ve ağzının kenarı bilmiş bir biçimde kıvrıldı. Kulaklarıma kadar kızardığımı hissettim, yakalanmış bir çocuk gibi gülümsedim. "Biliyorum" dedi Cassandra. "Kendinizi alamıyorsunuz. 'Bilmiyor olsaydım tahmin edebilir miydim?' diye soruyor olmalısınız. Bunu herkes yapar Kate, utanmanıza gerek yok."

Silahlarımdan tamamen arınmış bir biçimde Alexis'le birlikte kanepelerden birine oturdum, Cassie ise kahve söyledikten sonra karşımızdaki kanepeye oturarak, tanıdığım bazı kadınların sahip olmak için cinayet işleyebilecekleri kadar güzel bacaklarından birini diğerinin üzerine attı. "Peki," dedi. "Bir özel detektif ve bir ga-

zeteci. Peşinde olduğunuz kişi ben olamam. Alexis'in birlikte dolaştığı çakallar ortaya çıkmadık kirli çamaşırımı bırakmadılar. O zaman kendime soruyorum, kimin peşindeler bunlar?"

"Martin Cheetham adı sana bir şey hatırlatıyor mu?" diye sordu Alexis.

Cassie bacağını indirerek öbürünü bunun üstüne attı "Hangi bağlamda?" dedi.

"İş bağlamında. Senin işin, onun değil."

Cassie zarif bir şekilde omuz silkti. "Hizmetlerimizi kullanan herkes gerçek adıyla tanınmak istemez. Kaçmaya çalıştıkları da gerçek kimlikleridir zaten."

Alexis pat diye, "Cheetham dün öldü" dedi.

Cassie cevap verme fırsatı bulamadan genç bir kız kahvelerle içeriye girdi. Kahveleri koyma işi, Cassie'ye kendini toplamak için epeyce zaman tanıdı. "Nasıl öldü?" diye sordu. İçeriye girdiğimizden beri ilk kez kaygılı çıkmıştı sesi.

"Evinde kadın kıyafetleri giymiş ve tırabzandan kendini asmış. Polis bunun kaza olduğunu düşünüyor" dedi Alexis. Ben geride kalmaktan memnundum. Cassie onun bağlamışıydı ve nasıl oynayacağını iyi biliyordu.

Cassie bir Alexis'e bir bana bakarak, "Bunu sizin onlarla aynı fikirde olmadığınız anlamında alabilir miyim?" diye sordu.

Alexis, "Ah, hayır, muhtemelen haklı olduklarını düşünüyorum. Yalnızca birkaç hafta önce benden beş bin papel götürdü de, paramı geri almaya çalışıyordum. Yani neyin peşinde olduğunu ve bu işi kiminle yaptığını çözmeye çalışıyorum" dedi kararlılıkla.

"Beş bin sterlin mi? Allahım, Alexis, Kate'le birlikte çalışmana şaşmamalı" Cassie gülümsedi, sonra içini çekti. "Evet, Martin Cheetham'ı tanıyordum. Trances'dan çok alışveriş yaptı, aylık Okur Toplantılarının düzenli takipçisiydi. Martina, kendine böyle diyordu. Çok orijinal bir ad değil. Ve siz sormadan söyleyeyim, grup içinde özel arkadaşları olduğunu sanmıyorum. Kesinlikle eminim, toplantılar arasında görüştüğü biri olduğunu sanmıyorum. Kolay açılabilen insanlardan değildi. Birçok erkek kadın kıyafeti giyince

gerçekten de papatya gibi açılır, birden kendilerini bulmuşlar gibi. Martina böyle değildi. Bir rahatlama değil, bir takıntıydı sanki. Bunlar sizin için bir anlam ifade ediyor mu?"

Başımı salladım. "Kafamdaki resme kesinlikle uyuyor. Söylesene, aktif bir kadın mıydı? Yani incitmek istemiyorum ama bazı erkekler kadın giysisi içindeki bir erkekten başka bir şeye benzemezler. Öte yandan seni kadından başka türlü düşünmek çok zor. Cheetham bu yelpazenin neresindeydi?"

Cassie, "Teşekkür ederim" dedi. "Martina gerçekten eşsizdi. Doğal avantajları vardı, çok uzun boylu değildi, küçük elleri ve ayakları, zarif kemikleri ve güzel bir cildi vardı. Ama asıl cazip olan giysileriydi. Standart beden ölçüleri vardı ye giysilere harcadığı paraya hiç aldırmazdı. Doğrusunu istersen..." Cassie ayağa kalkıp dosya dolaplarının yanına gitti. Bir fotoğraf albümüyle geri döndü.

Sayfaları karıştırmaya başladı. "Birkaç resmi olduğundan eminim. Yılbaşı Balosu'nda birkaç film bitirmiştim." Bara yaslanmış bir çift kadının fotoğrafında durdu ve gülerek, "İşte, soldaki. 'Bu Martina" dedi.

Resmi inceledim ve Martina Cheetham'ı daha önce nerede gördüğümü anladım.

20

Ford Fiesta'da oturup kulaklıkla Coronation Street'i dinledim. Mary Wright gözetlediğim eve döndü, pembe dizi sevgisi bitmek bilmiyordu. Gizemli Brian hâlâ ortalıkta yoktu ama. Belki de hiç varolmamıştı. Onun yokluğu hiç değilse ev sohbetlerini dinlemek zorunda kalmaktan kurtarıyordu beni, yani Martin Cheetham'ın gizli dosyalarına girmemi sağlayacak şifreyi bulmak için yoğunlaşabilirdim.

Martin Cheetham'ı kadın kıyafetleriyle nerede gördüğümü söyleyince Alexis çok şaşırmıştı. Bu görüntü cesetin bozulmuş yüzü kadar belleğimde belirgin değildi. Ama yanılmama imkân yoktu. DKL Emlak'ta ucuz teras evlere bakarken gördüğüm şık kadın Martin Cheetham'dı. Beni görünce hayalet gibi kaçmasına şaşmamalı. Hangi küçük oyunu oynuyorsa peşinde olduğumu sanmıştı, bu da bürosuna ikinci kez gittiğimde neden paniklediğini açıklıyordu. Cheetham ile Lomax'ın arazi sahtekârlığından çok daha önemli bir işin peşinde olduğuna dair bir kanıta ihtiyacım varsa şimdi bulmuştum. Tek soru: Bu önemli iş neydi?

Coronation Street'in tanıdık ezgileri biterken yanımdan yavaşça bir Vauxhall Cavalier geçti ve gözetlediğim evin Önünde durdu. Ted'in en sevdiği satış elemanını otomobilin içinde görünce kendimi tutamadım. Havaya bir yumruk atıp Kanal 4'te Amerikan futbolu izleyen bir yeniyetme gibi "Eyo!" diye bağırdım. Neyse ki Jack McCafferty, Colonial Limonluklar'ın son model limonluklarını satmak için hedeflediği evden başka hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Haklıydım! İş tam beklediğim gibi gidiyordu.

Jack'in yolcusunu ise hiç beklemiyordum. Yolcu koltuğundan inen kişi Shelley'nin yüreğini hoplatırdı. Ted Barlow otomobilden inip doğruldu, sonra becerikli satış elemanıyla kısa bir görüşme yaptı. Bu gece Jack McCafferty'nin giysisi sokak ışıklarının altında neredeyse siyah gibi duruyordu, gösterişli ipek kravatı ise bir başarı bayrağı gibiydi. Kahverengi buklelerinde jölenin parlaklığı

vardı. Ted onun yanında patrondan çok yardımcıya benziyordu. Üzerinde gördüğüm tek takım elbiseyi giymişti, çizgili kravatının düğümü gevşekti. Shelley çocuklarını kapıdan dışarıya asla böyle çıkartmazdı. Ted Barlow için önümüzdeki aylarda büyük değişiklikler olacağını öngörmek için falcı olmama gerek yoktu.

İki adam evin bahçesinde yürüdüler. Jack'in eli zile uzanırken kulaklarımda zilin çaldığını duydum. Televizyon aniden sustu, tam da hazır kahve reklamlarının son bölümüne ilgimi yöneltmişken. Ne yazık ki dinleme aygıtıyla kapı arasında duvar olduğu için kapı ağzındaki konuşmaları ancak mırıltı halinde duyabiliyordum ama üçü oturma odasına girince konuşmalar netleşti.

Jack'in "Ne harika bir oda!" diye bağırdığını duydum.

Ted bir sabun reklamının canlandırıcı etkisinden bahseden ünlü bir artistin ikna gücüyle, "Değil mi?" dedi.

Kadının sesi, "Biz seviyoruz" cevabını verdi.

"Peki, Bayan Wright, kendimi size tanıtmama izin verirseniz, adım Jack McCafferty ve Colonial Limonluklar'ın baş satış yöneticisiyim, bu yüzden telefonunuzu hemen bana bağladılar. Bu gece meslektaşım Ted Barlow buraya geldiği için ayrıcalıklı bir yeriniz var, Ted şirketimizin müdürüdür. Ted seçilmiş müşterilere kişisel bir ilgi göstermekten hoşlanır, böylece sizin, halkın yani, bir limonluktan ne beklediğini bizzat anlayabilir ve böylece Colonial Limonluklar kendi alanındaki lider konumunu koruyabilir." Jack neredeyse soluk vermeden konuşmuştu. Etkilenmiştim doğrusu. Ted'in orada ağırlığını bir o ayağına bir bu ayağına vererek beceriksizce durduğunu, Ticaret Abidesi gibi görünmeyi asla başaramadığını zihnimde canlandırabiliyordum.

Mary Wright, "Anlıyorum" dedi. "Oturmaz mısınız beyler?"

Jack iskemleye oturur oturmaz nutkuna başladı, akıcı ve hatasız konuşmasıyla Mary Wright'i kendinin olmayan bir ev için, veremeyeceği bir para karşılığında, ihtiyacı olmayan bir. limonluk almaya ikna ediyordu. Ara sıra kadından yanıt tekliyor, kadın da bir sonraki notayı ne zaman çalacağını dikkatle izleyen bir orkestra elemanı gibi zamanında yanıtlıyordu. Kocasının yurtdışında ça-

lıştığını, nasıl bir limonluğu tercih ettiğini, aylık gelir ve giderlerini öğrendiler. Jack her şeyi bir senfoni gibi idare ediyordu.

Sonunda Ted bir metre ve defterle arka tarafa geçti, işte o zaman her şey ilginçleşti. Jack alçak bir sesle, "Küçük bir sorun var" dedi. "Ted'in bankayla sorunları var."

Mary Wright, "Bizim yüzümüzden mi yani?" diye sordu "Büyük olasılıkla. Her neyse, her zamanki kanallardan finans bulamayacağım. Kendi finans kaynağımızı kendimi bulmak zorundayız ama bu çok zor değil herhalde. Çok fazla soru sormayan birkaç kreditörün adını aldım. Kaybedeceğimiz tek şey finans şirketinin bana verdiği komisyon, ama buna katlanmak zorundayız. Seni yalnızca uyarıyorum, çünkü sonuç biraz farklı olacak, tamam mı?" İkinci fincan kahveyi istermiş gibi rahat bir ifadeyle konuşuyordu.

"Tamam, dikkat ederim. Ama dinle, Jack, banka zorluk çıkarıyorsa belki de tehlikeli bir hal almadan vazgeçmemiz gerekir" dedi kadın.

"Bak, Liz, izimizi bulmalarının hiç yolu yok. İzlerimizin üstünü tam anlamıyla örttük. Kabul ediyorum, hazır yakalanmamışken bırakmamız gerekir. Ama iki tanesi zaten hazır, işler yürüyor. Onları yapalım, sonra biraz ara veririz, tamam mı? Güneşli bir yere gidip yağmanın bir kısmını harcarız" dedi. Kadının yerinde ben olsam herhalde ben de ikna olurdum. Jack'te tam bir satıcı sesi vardı, tatlı ve ikna edici. Cerrah olsaydı her Noel'de ona tapan hastalarından torbalar dolusu kart alırdı.

Kadın, "Tamam. Bu gece buraya gelecek misin?" diye sordu.

Jack, "Nasıl ayrı kalabilirim?" diye sitem etti.

"Öyleyse daha sonra konuşuruz." Başka bir şey diyecekse de Ted'in dönmesiyle birlikte sustu.

Ted, "Bana bir dakika izin verirseniz, karar verdiğiniz ünitenin fiyatını hemen hesaplayabilirim" dedi. Kadının karar verdiğini varsayıyordu.

Ted'in söylediği rakam dudağımı uçuklattı. Tabii ki Liz/Marry'nin kılı bile kıpırdamadı. "Anlıyorum" dedi.

Jack, "Normal olarak size büyük bir bankaya bağlı kendi kredi paketimizi önerebilirdik" dedi. "Ne yazık ki Colonial limonluklar kendi başarısının kurbanı oldu ve ilk dört ayda hedeflediğimiz rakamları geçtik. Sonuçta finans şirketi müşterilerimize nakit sağlayacak konumda değil, çünkü elbette onların da sınırları ve bizim tersimize bu limitleri aşmamaları için onları denetleyen insanlar var. Ama ben size bir finans danışmanı ile görüşmenizi ve limonluğun takılmasını sağlayacak miktar için ipotek yenilenmesi öneririm. İkna edici bir tarzda ekledi: "Evinizin değerinden yararlanmanın en etkili yolu budur."

Liz/Mary, "Ya ikinci ipotek? Bu da aynı işe yaramaz mı?" diye sordu.

Ted boğazını temizledi. "Kredi alan birçok kişinin ipotek yenilenmesini tercih ettiğini göreceksiniz, Bayan Wright, özellikle de North West'deki evlerin fiyatlarının düşmeye başladığını düşünürsek. Görüyorsunuz ya, gelecekte sorun çıkar ve ev satılmak zorunda kalırsa, ilk kredi veren parasını aldıktan sonra ikinci ipoteği yaptıran için potada yeterli para kalmayabilir. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? İkinci ipoteğin sahibi parasını geri alacak bir yol bulamaz. Kredi verenler işler sarpa sararsa paralarını geri alacaklarından emin olmak ister, bu yüzden birinci ipoteği karşılayan ve geriye de biraz kalan bir ipotek yenilemesi yapmayı tercih ederler." Ted'i Para Programı sunuculuğu yaparken düşünemiyordum ama yeterince açık anlatmıştı.

Kadın, "Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu.

Jack kendine güvenli bir havayla, "Şey, bir ipotek brokerıyla konuşmanız ve ipotek tekrarı almanız gerekecek. Elbette formları doldurmakta zorluk çekerseniz beni aramakta sakın tereddüt etmeyin. Ben bu formları uykumda bile doldurabilirim. İpotek tekrarı için onay alır almaz bize bildirin, limonluğunuzu bir haftada takarız" dedi.

"Bu kadar çabuk mu? Ah, harika! Kocam Noel'de eve dönünce hazır olacak" dedi kadın, heyecanla. Utanç verici gerçekten. Hayatını dürüst bir biçimde kazanabileceğiniz bir düzine iş sayabilirdim.

Jack, "Hiçbir sorun çıkmaz" dedi.

On dakika sonra Jack ile Ted otomobile dönerlerken birbirlerinin sırtına vuruyorlardı. Zavallı adam diye düşündüm İşinin mahvolmasına neden olan kişinin yakın arkadaşı Jack olduğunu açıklamak onu kötü etkileyecekti. Her şey bir saat içinde olup bitmişti. Geçen yıla yayılmış böyle düzinelerce saat sonucu Liz ile Jack'in rahat bir yarım milyon kaldırmış olacağını tahmin ettim. Felaket bir şeydi. En felaketi de bu kadar basit olmasıydı. Doldurmak gereken bazı boşluklar vardı hâlâ ama servetlerini nasıl yaptıklarına dair artık kafamda net bir resim oluşmuştu.

Jack daha sonra geleceğine söz verdiği için orada kalmaya karar verdim. Dondurucu bir soğuk vardı, ayaklarım buz kesmişti. Buna birkaç saat daha dayanamayacağımı biliyordum, bu yüzden van'a geri dönerek altı ince şık ayakkabılarımı kalın çoraplar ve Reebok'larımla değiştirdim. Ayakkabı bağlarını bağladığım anda ayaklarımı tekrar hissetmeye başladım. Bu spor ayakkabıları harika bir buluş. Tek sorun önemli bir iş toplantısına iki dirhem bir çekirdek giyinmiş giderken ayaklarınıza baktığınız anda şık İtalyan pabuçlar yerine ayağınızda hâlâ Reebok'ların olduğunu görmeniz. Bunu çok iyi bilirim çünkü birkaç kez yapmıştım.

Tek başına kalan Liz belli ki kendini aptal kutusuna kaptırmıştı. Dokuz haberlerinin sonuna yetiştik, hava durumunu izledik (her zamanki rahatlık ve neşe gelgitleri; orta kesimde dondurucu soğuk, kuzeyde hafif don, yarın yağmur) sonra sıkıcı bir Amerikan mini dizisi başladı. Keşke kanal değiştirebilsem diye geçirdim içimden. Bunu yapamayınca telefon konuşmaları ya da sohbetler dışında hiçbir şey duymayacak kadar alıcının düğmesini kıstım ve dizüstü bilgisayarımı açtım.

Bütün açık şifreleri denedim. Martin, Martina, Cheethan, Tamarind, Lomax, Nell, Harris, dolandırıcı, arazi, tapu, gizli, kilitli, özel, travesti, Dietrich, Bassey, Garland, Marilyn, şifre. İş yoktu. Telefonum çaldığında bütün barutum bitmişti. "Alo" dedim.

"Kate, ben Alexis." Sanki bana söylemesi gerekirmiş gibi. "Dinle, aklıma müthiş bir şey geldi."

Kalbim durdu sanki. "Nedir?" diye sordum.

"Sunday Star'ın Buxton'da yaşayan Gerry Carter adlı bir muhabiri olduğunu hatırladım. Pazar günleri genellikle suçlarla ilgili haberler olmadığı için adamla hiç tanışmadım aslında ama numarasını bir iş arkadaşından alıp telefon ettim."

Müthiş fikrin yasadışı ya da tehditle ilgili bir yanı olmadığını kavrayınca ilgim uyanmıştı. "Sana söyleyeceği yararlı bir şey mi vardı?"

"Brian Lomax'ı tanıyor. Hatta Lomax'ın evinden beş kapı ötede oturuyor." Alexis, anlattıklarının kafama dank etmesi için sustu.

"Sonra?"

"Sanırım gizemli kadının kim olduğunu biliyorum."

"Alexis, yüzde yüz ilgimi çekmiş durumdasın. Kafasız bir haber editörüymüşüm gibi kafamı ütüleyip durma. Dökül bakalım!" dedim öfkeyle.

"Tamam. Seçmen listesinde iki ad gördüğümüzü hatırlıyor musun? Öbürünün karısı olduğunu tahmin etmiştik. Peki, karısı değil. Gerry'ye göre Lomax'ın karısı birkaç yıl önce onu terk etmiş. Onun sözleriyle söylersem, 'Her pencereye şık Avusturya panjurları taktıktan ve evi tepeden tırnağa yeniden dekore ettikten sonra kadın için yapacak bir şey kalmamıştı. Bu yüzden Lomax'ın tuğla ustasını kandırıp onunla birlikte bir Yunan adasına kaçtı.' Tırnağı kapa." Alexis kıkırdadı. "Muhtemelen orada pencerelere şık perdeler takamadığından şikâyet ediyor, Laura Ashley'nin Lesbos'da bir şube açmasını bekliyordur. Her neyse, ikisi birlikte kaçtıktan sonra Lomax'ın kız kardeşi onun yanına taşınmış, kocaman bir evin tek bir herif için fazla büyük olduğunu düşündü herhalde. İş kurma sermayesi olarak da kendi evini satmış." Alexis'in soluma güçlüğü çeken ciğerlerine duman çektiğini duyabiliyordum. "Devam et, çok etkilendim" dedim. "Seçmen listesindeki ikinci adı hatırlıyor musun?"

"Şu anda aklımda değil" diye itiraf ettim. Çok utanç verici, değil mi? Bellek kaybı daha yirmi yedi yaşımdayken başladı bile.

"Eleanor. Peki, Nell neyin kısaltılmışı?"

"Lomax'ın kızkardeşi!" diye bağırdım. "Elbette. Bu da nasıl tanıştıklarını açıklıyor. Martin Cheetham'ın neden daha çok paraya ihtiyaç duyduğunu da açıklıyor. Kadın pahalı bir kadın; onu yılda bir kez Costa Brava'da on beş gün geçirme hayaliyle banliyöde otururken düşünemiyorum. Yaptığı iş... arkadaşın ne iş yaptığını söyledi mi?"

"Söyledi. Otuz sekiz bedenin üstündeysen ve harcayacak paran beş yüz sterlinden azsa tezgâhtarın sana dudak büktüğü şu küçük, seçme butiklerden birini açmış. Önemli bir alışveriş merkezinde. Adı Büyüleyici, inanabiliyor musun?"

"İnanırım. Harika iş çıkardın, Alexis. Seni işinden atmaya falan kalkarlarsa, eminim Mortensen ve Brannigan sana iş verebilir."

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

İçimi çektim. "Bu işi bana bırakabilir misin? Fazla yardımcı gibi görünmediğimin farkındayım ama bir haftadır üzerinde çalıştığım iş tam sonuçlanmak üzere. Şansım yaver giderse yarın öğleden sonra her şeyi çözeceğim ve bu iş biter bitmez senin işin peşine düşeceğime söz veriyorum. Bu nasıl?"

Alexis, "Sanırım kabul etmek zorundayım" dedi.

"Tamam, Kate, senden yardım istediğimde programının çok yoğun olduğunu biliyordum. Şimdi şikâyet edemem. İşin bitene kadar beklerim, sabretmeye çalışacağım."

Gerçekten de istediğim buydu. Birkaç dakika Alexis'in üzerinde çalıştığı yazılar hakkında sohbet ettikten sonra telefonu kapadık. Dikkatimi bilgisayara yönelttim. En azından Alexis bana yeni bir fikir vermişti. Klavyeye ELEANOR yazdım ve ekran sihirli bir şekilde dosya adlarıyla doldu. Bazı günler insan turnayı gözünden vuruyor.

Şövalye geri döndüğünde dosyalar üzerinde yeni çalışmaya başlamıştım. Jack doğrudan garaja girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Dinleme aygıtının sesini açtım. Birkaç dakika sonra Jack'le Liz, en yüzü gözü açılmış özel detektifin bile yüzünü kızartacak öpüşmeler ve kucaklaşmalara gömülmüşlerdi. Tabii elektronik seksten etkilenen biri değilseniz.

Ne var ki çok geçmeden Jack'le Liz'in kafalarında başka başka şeyler olduğu ortaya çıktı. Jack dünyayı sarsmaya niyetli görünürken, Liz elli bin papelin nereden geleceğiyle daha çok ilgili gibiydi. "Jack, kes şunu, bir dakika bekle, seninle konuşmak istiyorum" dedi. Sonra hep bildiğiniz şeyler. Sesinin Jack'inkine oranla bariz derecede hafif gelmesine bakılırsa sonunda o da kendini kaptırmış gibi görünüyordu. "Dinle, şu finans sorununu konuşmamız gerekiyor. Bir terslik mi var?"

"Tam olarak bilmiyorum. Bildiğim tek şey bu gece oraya gittiğimde Ted bana finans paketi sunmaktan vazgeçmemi söylediği. Finans şirketinin, başvuruları işleme koymakta güçlük çektiğini ve yeni işimizde geçici bir engelleme olduğunu söyledi. Ama ancak İşçi Partisi manifestosu kadar ikna ediciydi. Sanırım, ipotek yenilemelerinde geri ödememe oranının yüksekliği dikkatlerini çekti ve tedbir almaya karar verdiler" dedi. Ses tonu o kadar rahattı ki, sorunun ardındaki adamın Jack olduğunu kendime hatırlatmam gerekti. Enselenirse bir cezaevinin demir parmaklıkları ardında en az birkaç yıl geçirecek bir adam.

Liz hiç de sakin değildi. "Bu işten vazgeçmeliyiz, bu banka işi burada bırakmayacak. Dolandırıcılık Masası'nı çağıracaklar ve hapse gireceğiz!" diye sızlandı.

"Hayır, girmeyeceğiz. Bak, bu işe başladığımız zaman sonsuza dek sürmeyeceğini biliyorduk. Bir gün finans şirketinin, Ted Barlow'un çok fazla sayıda limonluk müşterisinin ipotek borçlarını geri ödemediğini fark edeceğini ve orada bırakmamız gerektiğini biliyorduk" dedi. "Ben yalnızca Ted'i uyarmadan doğrudan bankaya başvuracaklarını sanmamıştım"

Liz, "Riski yayıp değişik kreditörlere gitmemiz gerektiğini hep söyledim" diye sızlandı. "Ted'in bankasının yan kuruluşu olan finans şirketini kullanmanın çılgınlık olduğunu söyledim."

Jack sabırla, "O dönemde böyle yapmak zorundaydık" dedi. "Ve bu nedenler değişmedi. Birincisi başka kimseyi işin içine sokmuyoruz. Yalnızca sen, ben ve Colonial'ın sağlam bir şirket olduğunu bilen bir finans şirketine giden bir form. İkincisi bu yöntem daha hızlı, çünkü borç bulmak için kredi danışmanlarının peşin-

den koşmak ve birinin beni tanıması riskine atılmak zorunda kalmadık. Üçüncüsü, finans şirketinden komisyon da aldım, bu da bize ek birkaç kuruş daha kazandırdı. Bu yöntemi kullandığımız için hâlâ güvenlikteyiz, Ted'in bankası sorun çıkarsa bile. Açığa çıkan hiçbir şey yok, tek bir şey bile. Unutma, ekonomik durgunluk yaşıyoruz. Bizimkilerin yanı sıra ipotek borçlarını geri ödeyemeyen başka birçok insan da var." Yüzlerini ve vücut dillerini görmemek ne kötü.

"Ama onların limonlukları hâlâ evlerinde duruyor! Bir sonraki müşteriye satmak üzere bir gece limonluklarını söken, bir van'a yükleyerek kaçırıp götüren bir Jack McCafferty'leri yok. Sana söylüyorum Jack, çekip gitme zamanı geldi!"

Jack, "Sakinleş bakalım" dedi ona. "Aceleye gerek yok. Neler olup bittiğini anlamaları aylar alır. Bak, bunu halledebiliriz. Yarın gidip bir danışmanla konuşuruz ve bu ev –ipotek kredi almanın bir yolunu buluruz, merak etme. Diğer ikisinde ne durumdayız?"

Liz, "Bir bakalım. Her şeyi aklımda tutabileceğime güvenmiyorum" dedi suçlayıcı bir ifadeyle. Evrak çantasının kilitlerinin açıldığını ve kâğıtların hışırdadığını duydum. "Cherry Tree Way, 10, Warrington. Kredi işine sen baktın, ben yeni banka hesabı açtırdım, posta idaresine bu adresin yeniden geçerli olduğunu bildirdim, kredi hesabının ayrıntılarını aldım. Lark Rise, 31, Davenport. Elimizdeki tek şey kredi denetimi. Onun adres değişikliğini iptal ettim." Bu gece gerçekten bir sonuç almıştım. Liz'in bana okuduğu iki adres, Rachel Lieberman'ın verdikleriyle aynıydı.

Jack, "Peki, hızlanabilir miyiz? Planladığımızdan daha önce sonuçlandırabilir miyiz?" diye sordu.

"Kendi açımızdan hızlanmaya çalışabiliriz. Ama ipotek yenilenmesini finanse etmek için dışarıdan birilerini bulmak zorundaysak süreç kesinlikle yavaşlayacaktır" dedi Liz. Sesindeki kaygıyı hissedebiliyordum.

Jack, "Endişelenme" diye onu yatıştırdı. "Her şey yolunda gidecek."

Eğer benim bu konuda söyleyeceğim bir şey varsa, o da hiç yolunda gitmeyeceğidir.

21

Banka müdürleri ya da trafik polisleri. Hangisinden daha çok nefret ettiğimden emin değilim. Yani televizyonda birini utandırma şansı elinize geçse, kredi talebinizi reddeden bir banka müdürünü mü yoksa bir şeyler almak için Mark & Spencer'a daldığınız sırada otomobilinize ceza kesen trafik polisini mi seçerdiniz? Ted Barlow'un mali işlerinden sorumlu adamla konuşmam hangisinden daha çok nefret ettiğime karar vermemi kolaylaştırdı.

Başta bırakın randevu vermeyi, benimle konuşmadı bile "Müşteri gizliliği esastır" diye açıkladı. Dişlerimi sıkarak müşterisinin bugünkü sorunlarını herhalde ondan daha iyi bildiğimi, çünkü söz konusu müşterinin beni tuttuğunu söyledim. Mortensen ve Brannigan'ın gizlilik standartları ve hizmetinin onunkilerden çok daha yüksek olduğunu söylememek için kendimi zor tuttum. Posta yoluyla finans hizmetleri verenlere müşteri listemizi satmayız biz; çeşitli önyargılarla suratlarını beğenmediğimiz kişileri dışlamayız ve tuhaftır, aslında kendimizden çok müşterilere uyan saatlerde çalışırız.

Ama Bay Leonard Prudhoe bunlara pabuç bırakacak biri değildi. Sonunda teslim oldum. Bu adamı altetmenin yalnızca bir yolu vardı. Ted'i aradım ve ona toplantı ayarlamasını söyledim. "İşi çözdün mü?" diye sordu. "Neler olup bittiğini biliyor musun?"

"Epeyce biliyorum" dedim. "Ama ne yaparsan yap, kimseye ama kimseye herhangi bir şeyin değiştiğiyle ilgili bir ipucu verme." Olayı tam çözmek için Prudhoe ile bir toplantı ayarlaması gerektiğini açıkladım. "Büroya erken gelirsen önce sana anlatırım."

"Şimdi söyleyemez misin? Öğrenmek için ölüyorum" dedi.

"Doldurmam gereken birkaç boşluk var, Ted. Ama bu öğleden sonra Prudhoe ile randevu ayarlarsan sana her şeyi anlatabilirim. Tamam mı?"

Ted'in sesindeki rahatlama yüreğimi ısıttı. "Ne kadar memnun olduğumu anlatamam, Bayan Brannigan. Taş taş üstüne koyarak yarattığım her şeyi kaybedeceğimi düşünmenin ne demek olduğunu asla bilemezsin. Kesinlikle bilemezsin."

Bunu bilmeyebilirim ama kimin yaptığı hakkında kesin bir fikrim vardı. Kendimi Ted'in bitmek bilmez teşekkürlerinden kurtarmayı başardığım zaman dış büroya çıktım. Bill'in Channel Adaları'ndaki müşterilerimize göndereceği teklifleri yazarken Shelley'nin parmakları klavyenin üzerinde uçuyordu. "Ted'in küçük sorunu" dedim. "Boşlukta kalan noktaları doldurmak için birkaç saate ihtiyacım var. Banka müdürüyle saat kaçta randevu aldığını bildirmek için arayacak. Öğrendiğin zaman beni cep telefonundan ara."

Shelley bana o bakışlarından biriyle baktı. Ev ödevini bitirmeden dışarıya çıkmaya çalıştıklarını düşündüğü zaman çocuklarına yönelttiğinden şüphelendiğim bakışıyla. "Bundan emin misin?" diye sordu.

"Şerefim üzerine yemin ederim" dedim. "Yüreğine bu kadar yakın bir konuda yalan söyler miyim? Rudyard Kipling'in şiirlerini bilir misin?"

Kafayı üşütmüşüm gibi baktı. Şüpheyle, "Beyazların yüküyle ilgili şiirler yazan değil miydi?" diye sordu.

"Evet, o. Sarı ve siyahlara hadlerini bildirmeyi biliyordu. Ama tam olarak da oksijen israfı değildi. Özel detektiflerle ilgili bir dörtlük de yazmıştı:

Altı dürüst hizmetkârım var
(Bana bütün bildiklerimi onlar öğretti)
Adları: Ne, Neden, Ne Zaman
Nasıl, Nerede ve Kim.

"Ted'in sorunuyla ilgili olarak ne, niye, ne zaman ve nerede olduğunu, kimin yaptığını biliyorum. Nasıl olduğunun büyük kıs-

mını da biliyorum ve bağlantılarımdan birine küçük bir ziyaret yaptıktan sonra daha çok şey öğrenmeyi umuyorum." Mantomu giyip kapıya doğru giderken tatlı tatlı gülümsedim. "İyi günler, Shelley."

Merdivenlerden inerken arkamdan bağırdı. "Beni endişelendiriyorsun, Brannigan, gerçekten endişelendiriyorsun." Günüm boşa gitmemişti.

Kapıdan içeri girerken Rachel Lieberman DKL Emlak'in ön tarafındaydı. Üzerine giydiği takım, müşterilerinin verdiği üç aylık kira depozitosuyla aynı değerdeymiş gibi duruyordu Rachel birkaç ev görmek isteyen potansiyel alıcılara randevu verirken ben de satılık evleri inceliyormuş gibi yaptım. Beş dakika sonra ev müşterileri evlerle ilgili ayrıntıları alarak mutlu mutlu evlerine döndüler, Rachel'la ben masada kaldık. "Genç adam gitti mi?" diye sordum.

"Annesi hasta olduğunu söyledi. Ama ben hastalığının dün gece United'ın maçı almasıyla daha ilgili olduğunu sanıyorum."

"Bugünlerde pek yardım alamıyorsunuz galiba" dedim.

"Bunu bir daha söylesene. Her neyse, senin için ne yapabilirim? Esrarengiz dolandırıcılık ustalarının peşinde misin hâlâ?"

Jack McCafferty ile Liz'e ihtiyaç duydukları bilgiyi sağlayan her kimse Rachel Lieberman olmadığına karat vermiştim. Bu kararı yalnızca kadınlık sezgilerime dayanarak almamıştım. İşin içinde kendisi olsaydı bana nazikçe kapıyı göstermenin bir yolunu bulurdu. Bu yüzden gülümseyip, "Yolun sonuna geldim gibi. Birkaç boşluk konusunda bana yardımcı olacağınızı umuyordum."

"Söyle bakalım" dedi. "Gerçekten merakımı uyandırdın. Oğluma bir özel detektife araştırmalarında yardım ettiğimi söyleyince çok heyecanlandı. Yani sizinle işbirliği yapmam gerek. Bir annenin on yaşındaki oğlunu etkilemesi o kadar da kolay olmuyor, değil mi?"

"Kiralık evlerle ilgili bütün ayrıntıları bilgisayarda mı saklıyorsunuz?"

"Gerek kiralıklar gerekse satılıklar hepsi bilgisayardadır" dedi Rachel.

"Peki, Warrington bürosu bilgileri nasıl alıyor, siz onlardan nasıl alıyorsunuz?"

"Kaba olmak istemem ama bilgisayarlardan ne kadar geliyorsunuz?" diye sordu.

Sırıttım. "Bana yarım saat verirseniz herhalde bunu fendim de bulabilirim" dedim. Kesinlikle abartıyordum ama Rachel bunu bilecek durumda değildi. Zaten yanımda Bill olsaydı kahvenin pişmesinden önce kesinlikle çözmüş olurdu.

"Sizi bu zahmetten kurtaracağım" dedi. "Günde iki kez, saat birde ve beşte Warrington bürosuna modem aracılığıyla bağlanırım. Yazılım bütün yeni dosyaları ya da bilgisayarın son kapanışından sonra değiştirilmiş olan dosyaları belirler. Sonra bu dosyaları benim bilgisayarımdan alıp Warrington'daki bilgisayara, oradaki dosyaları da benimkine yükler. Sistem ayrıca aynı dosyanın her iki büro tarafından değiştirilmesi durumunda da uyarır."

"Hayli iyi bir programa benziyor" dedim.

"Programı kayınbiraderim yazdı, yani mükemmel olmak zorundaydı, yoksa cehennem azabı yaşardı" dedi Rachel. Bunu düşünebiliyordum. Hukukta öğrendiğim ilk şeylerden biri de asla bir Yahudi prensesiyle ters düşmemekti.

"Şimdi en zor soru geliyor" dedim.

"Tahmin edebiliyorum. Bilgisayarlara kimler girebilir?" dedi. Başımı salladım. "Bu gerçekten gerekli mi?" Tekrar başımı salladım. "Yalnızca elemanlarımın girebileceğini söylesem, bu yeterli olmayacak, değil mi?" Sıçrayan bir topu izlediğimi düşünmeye başlamıştım.

"Adlarını da istiyorsun, öyle mi?" diye sordu. "Fotoğrafları daha da iyi olur" dedim.

Rachel kaşlarını kaldırdı, sonra bir kahkaha attı. "Emlak komisyonculuğu yapmayı hiç düşündün mü? Sen, bu cüret ve ısrarcılığınla, bir yıkıntının ortasında durup müşteriyi, bunun son derece kârlı bir yatırım olacağına ikna edebilirsin."

"Çok naziksiniz ama dolandırıcıları kovalamayı tercih ederim" dedim.

"Bu sözlerim aşağılama değil, övgü" diye karşılık verdi Rachel. "İsteğini karşılamaya çalışırken dükkâna göz kulak olabilir misin?"

Rachel arka büroya gidince daha da ileriye giderek masanın arkasına oturdum. Adamları uyarmak için telefon edebileceğini düşündüm ama sanmıyordum. Neyse ki Rachel arka taraftayken emlakçıya kimse girmedi. Belli ki Perşembe sabahları emlakçılar için işlek bir saat değildi. Rachel bir fotoğraf zarfıyla geri döndü. "İşte burada" dedi. "Geçen yıl Noel yemeğinde birlikteydik. O zamandan bu yana işe başlayan tek kişi Jason, onu da zaten tanıyorsunuz."

Rachel bana fotoğrafları verdi. Yunan tavernalarından birinde kutlama yapıyorlardı ve resimler belli ki tersinden sıraya konulmuştu, çünkü ilk birkaç resimde Yunanlılar'ın sirtaki dedikleri şu organize ayaklanmalardan vardı. Tanıdığım kimseyi göremedim. Resimlere bakmaya devam ettim. Sonra, yedinci fotoğrafta masanın sonunda oturan Liz'i gördüm. Küçük, düzgün yüz hatları, keskin çene, gözlerin çevresinde genişleyen surat. Tıpkı Diane Shipley'nin çizimindeki gibi, yalnızca Liz'in doğal saç rengi açık kumraldı ve kısa kesilmişti. Parmağımla bu kadını gösterdim. "Bu kim?"

Rachel'ın yüzü asıldı. "Neden? Niçin soruyorsun?"

"Buna cevap vermek istediğimi sanmıyorum" dedim yumuşak bir sesle. "Kim bu kadın?"

"Adı Liz Lawrence. Warrington büromuzda haftada iki gün öğleden sonraları çalışır. Neredeyse üç yıldır bizimle birlikte. Bir hata yaptığınızı sanıyorum, Bayan Brannigan. O-o hoş bir insandır. İyi çalışır." Rachel ısrarlıydı.

İçimi çektim. Bazen bu iş kendimi çocuklara Noel Baba olmadığını söyleyen kötülük perisi gibi hissetmeme neden oluyor. En kötüsü de, gün bitmeden önce başka birini daha hayalkırıklığına uğratmak zorunda olmamdı.

Ned'in takım elbisesi bir kez daha hava almaya çıkmıştı. Büroya döndüğümde Ted, Shelley'nin masasına tünemiş, avı nehirde kaybolmuş bir tazı kadar neşeli görünüyordu. İçeriye girerken onun, "Garajları bilirsin" dediğini duydum. "Van'ların ikisini de ne zaman tekrar yola çıkacak hale getirebileceklerini bilmiyorlar."

"Bir sorun daha mı var?" diye sordum.

Ted "Tam üstüne bastın. Üç Van'ımdan ikisi arızalı. Bu da limonluk takma işinin yavaşlayacağı anlamına gelir. Felaket bir durum" dedi sızlanır bir tarzda.

Shelley, "Bir rastlantı olduğundan emin misin?" diye sordu. "Olanlara bakacak olursak biri senin üstüne üstüne geliyor gibi bir duygu var içimde."

Ted hem yaralı hem şaşırmış görünmeyi başardı. "Sanmıyorum, Shelley, canım" dedi. "Yalnızca şanssızlık. Olay sırasında birinci van park etmiş duruyordu. Belli ki biri Jack içerideyken gelip ona çarpmış."

"Jack McCafferty mi? Onun Van'larından biriyle ilgisi ne? Limonluğun takılma işlemiyle onun ne ilgisi var ki?" diye sordum. Sesim biraz fazla sert çıkmıştı. Her ikisi de bana tuhaf tuhaf baktı.

"Ara sıra van'ı ödünç alır. Kayınbiraderiyle küçük bir disko çalıştırıyor, bazen aşırı rezervasyon olunca Van'lardan birini ödünç alarak diskonun müzik aletlerini taşıyorlar." Yapboz'un son parçası da yerli yerine oturdu.

Sonra Colonial Limonluklar'in ne tür van kullandığını hatırladım. Midem çok kısa zamanda çok fazla dondurma yemişim gibi kötü oldu. "Ne zaman kaza yapmıştı, Ted?" diye sordum.

Ted kaşlarını çatıp gözlerini tavana dikti. "Bir düşüneyim... Pazartesi akşamı olmalı. Evet, Pazartesi. Çünkü Salı günü deli gibi limonluk takmakla uğraşıyorduk ve bu yüzden Pete kavşakta duramayacak kadar hızlı gidiyordu. Şimdi iki van kullanılamaz durumda ve en erken tahminle önümüzdeki haftaya kadar ikisi de geri dönmeyeceğe benziyor." Gözümün ucuyla Shelley'nin elinin Ted'in sırtını bir an hafifçe sıvazladığını yakaladım.

Aman çok iyi, Barton Köprüsü'nde beni yoldan çıkarmaya çalışan Ted'in beyaz Transit van'ı değildi hiç değilse. "Keşke senin için iyi haberlerim olsaydı, Ted" dedim, "ama korkarım biraz karışık bir konu. Bankaya gitmek için yarım saatimiz daha var. Büroma gelirsen Prudhoe'yu görmeye gitmeden önce sana her şeyi anlatırım."

Ted'i bankaya götüremeyeceğimi sandım. Jack'in ihanetini anlatınca Ted'in dudakları bembeyaz kesildi ve kapıya doğru yöneldi. Neyse ki Shelley'nin şaşkın görüntüsü yavaşlamasına neden oldu da kolundan tutup koltuğa oturtabildim. Shelley ona brendi verdikten sonra Ted konuşabilecek gücü topladı. "Orospu çocuğunu öldüreceğim" dedi dişlerini sıkarak. "Yemin ediyorum, onu öldüreceğim."

Shelley yatıştırıcı bir sesle, "Aptallaşma" dedi. "Kate onu hapse attıracak, bu çok daha tatmin edici bir sonuç" diye de ekledi. Ted boş bardağının dibine gözünü dikmiş bakarken Shelley beni bir kenara çekti. "Hangi orospu çocuğundan söz ediyoruz?"

Ona konuşmanın son beş saniyesini aktardım. Bu da Shelley'nin Ted'in yanına çömelip tanık olmaya utandığım rahatlatıcı sözler mırıldanmasına yeterli oldu. Tabii Baş Detektif Delia Prentice tam o anda ortaya çıkmayı seçti. Hemen ona doğru yürüyüp, "Ted, beş dakika sonra seninle aşağıda buluşalım" dedim.

Shelley bana Prudhoe'yla randevunun saatini söyler söylemez Della'yı aramıştım. Bankaya giderken ona olayı özetlemenin bana biraz zaman kazandıracağını düşünmüştüm. Bankanın bundan pek memnun olmayabileceğini biliyordum ama doğrusunu söylemek gerekirse bunu kabul etmekten başka çareleri yoktu. Brian Lomax'ı enselemek için kanıt bulmam gerekiyordu ve Ted Barlow'un banka müdürüyle etik üzerine felsefi bir tartışmaya girmek için hiç zamanım yoktu.

Leonard Prudhoe aynen beklediğim gibiydi. Sakin, mağrur ama hepsinden önemlisi gri. Gümüş rengi saçından parlak gri ayakkabılarına kadar John Major anahtarında bir senfoniydi. Üzerindeki tek farklı renk boynundaki eflatun sivilceydi. Allah bilir

orada çıkmak için nasıl bir cesaret toplaması gerekmişti. Tıpkı beklediğim gibi, Prudhoe bize, yetişkinlerin nasıl davranması gerektiğini öğrenmeleri için müdüre rapor edilmiş yaramaz çocuklar gibi davranıyordu. "Şimdi, Bayan Brannigan, inanıyorum ki Bay Barlow'un sorunuyla ilgili bazı bilgilere sahip olduğunuzu düşünüyorsunuz. Ama neden Baş Detektif Prentice'in burada olmasının gerektiğini düşündüğünüzü gerçekten anlayamıyorum, tabii tanıdığınız olması çok hoş. Eminim Bayan Prentice küçük zorluklarımızla pek ilgilenmiyordun.."

Bu patronluk taslama havasını kısa kestim. "Benim açımdan bir suç işleniyor ve bu sizin hassasiyetlerinizden daha önemli korkarım. Dolandırıcılık hakkında ne biliyorsunuz, Bay Prudhoe? Üç cümle sonra sizi kaybedecek miyim? Çünkü büyük dolandırıcılık araştırmalarında deneyimli değilseniz buraya deneyimli birini çağırmanızı önereceğim. Ben çok meşgul bir kadınım ve aynı şeyi iki kez anlatacak zamanım yok, Detektif Prentice bu yüzden burada" dedim sert bir sesle. Bay Prudhoe, masasının üstüne sıçrayıp ona bir öpücük kondursaydım bu kadar şok olmazdı.

"Genç bayan" diye kekeledi, "her tür finans sahteciliğinde uzman olduğumu söylemek zorundayım."

"İyi. Öyleyse kulaklarınızı açıp not alın" diye homurdandım. Kibirli tavır içimdeki küstah kadını ortaya çıkarıyor. Sanırım İrlandalı atalarımdan kaynaklanıyor bu.

Prudhoe gücenmiş görünüyordu ama gözümün ucundan Ted'in biraz daha dik oturduğunu farkettim. Delia Prentice nedense öksürük tutmuştu.

Prudhoe buz gibi bir sesle, "Böyle davranmanıza hiç gerek yok aslında" dedi.

Ted onun sözünü kesti. "Dinleyin, Bay Prudhoe. Siz İŞİ^J elimden almaya çalıştınız. Kate bir süredir bunu çözmeye çalışıyor ve benim açımdan istediği gibi davranma hakkına sahip."

Bu sözler Prudhoe'nun konuşmasını engelledi de sözüme başlayabildim. "Yüzeyden bakılınca Ted'in başına bir dizi şanssız rastlantılar gelmiş gibi görünüyor, bunların doruk noktası da kredisini kesmiş olmanız. Ama gerçek şu ki Ted çok kurnaz bir dolandırıcı-

lığın kurbanı. Dolandırıcılar bu kadar açgözlü olmayıp nerde duracaklarını bilselerdi hiçbir zaman bu işi çözemezdik, çünkü dolandırıcılık yalnızca ipotek borcunun ödenmemesi biçiminde görünecekti." Prudhoe'nun istemeyerek de olsa ilgisinin uyandığını fark ettim. Belki de kibrinin altında bir beyin vardı.

Ted'in en başta neden bize geldiğini özetledim. Delia Prentice not defterini çıkardı ve hızlı hızlı not almaya başladı. Kayıp limonluklar konusuna gelince Prudhoe bütün dikkatini vererek öne doğru eğildi. "İşi şöyle bir yöntemle yapıyorlar" diyerek devam ettim.

"Ahlaksız bir satış elemanına ve belli bir kalitenin üstündeki evlere kiracı bulmakta uzman bir emlakçıda çalışan birine ihtiyacınız var. Bu örnekte DKL Emlak adlı bir şirketi kullandılar. Bu şirket Ted kadar masumdur. Emlakçıda çalışan kişi, diyelim adı Liz olsun, çok sıradan soyadlara sahip ve tercihen yurtdışında çalışan kişilerin evlerini seçiyor. İdeal olarak birkaç yıldır kredi borçlarını ödemekte olan çiftleri tercih ediyorlar ki evle ilgili önemli bir değer birikmiş olsun. Daha sonra Liz büro bilgisayarına evi kiralamak isteyen ve referansları tutan birini bulduğunu haber veriyor.

Evi kiralayan çiftin soyadı gerçek sahiplerin soyadıyla ayni ama sıradan soyadlar seçtikleri için Liz'in bürosundakiler bu rastlantıyı fark ederse "Vay canına, ne inanılmaz şey, dünya ne kadar da küçük" falan gibi yorumlarla savuşturabiliyorlar. Yani ev sahiplerinin bütün belgelerine ulaşabilecek konumda olduğu için imza örneklerini alıyorlar ve büyük olasılıkla banka hesapları, kredi hesapları, servis sözleşmeleri ve başka şeylerle ile ilgili her türlü bilgiyi edinebiliyorlar. Buraya kadar tamam mı?"

Prudhoe, "Çok ilginç" dedi. "Devam edin, Bayan Brannigan."

"Finans şirketiniz aracılığıyla kredi denetim kurumlarına ulaşabilen satış elemanı ev sahipleri hakkındaki diğer bilgileri de topluyor. Sonra Liz o adreste kiracının adına sahte bir banka hesabı açtırıyor ve gerçek sahiplerin başka bir adrese yönlendirmiş oldukları postanın yeniden bu adrese gönderilmesi için postaneye talimat veriyor. Komşuları yakınlaştırmamak için evde olabildiğince az zaman geçiriyor ve bu arada kirayı ödüyor. Bu operasyo-

nu aynı anda üç ev için yürüttüklerinden hiçbir evde fazla zaman geçirmiyor. Komşular onun uzakta ya da gece çalıştığını ya da bir erkek arkadaşı olduğunu düşünüyorlar. Peruklar, gözlükler ve makyajla görüntüsünü de değiştiriyor.

Daha sonra Ted'in baş satış elemanı Jack McCafferty, Liz'in limonluk maliyetlerini almak için telefon ettiğini söylüyor. Ertesi gün bankanızın ipotek yenilemesiyle finanse edilen bir siparişle geliyor. Periyodik gecelerinden birinde Ted de onunla birlikte gidiyor, o zaman Liz ile Jack daha önce hiç karşılaşmamış gibi davranıyorlar, Jack ona diğer müşterilere davrandığı gibi davranıyor. Kaldı ki ipotek yenilenmesi çok yasal bir yöntem ve ne Ted'de ne başka birinde alarm zillerini Çaldırmıyor, çünkü evini satamayan herkes şu an umarsızca sermaye bulmaya çalışıyor. Bütün bunları Tapu Müdürlüğü kayıtlarından yola çıkarak buldum ama eminim kendi kayıtlınızdan ipotek yenilenmesinin ayrıntılarını doğrulayabilirsiniz. Finans şirketinizden komisyon da alabilmek için süreksizin şirketi kullandıklarını düşünüyorum" diye ekledim.

Delia, "Ama ilk ipotekle ilgili bir sorun olmaz mı?" diye sordu. "İkinci krediyle ilk ipotek borcu tamamen ödendikten sonra ya Konut Kredileri Kayıt Bürosu alarma geçerdi, çünkü gerçek sahiplerden ödemeler devam ediyor olurdu ya da gerçek sahipler kredi borçlarının taksitlerinin artık banka hesapların, dan çekilmediğini fark ederlerdi."

Bunu düşünmemiştim. Ama sonra Alexis ile Chris'in birkaç yıl önce birlikte oturmak için ayrı ayrı evlerini sattıkları zaman başlarına geleni hatırladım. Mali konularda beceriksiz olan Alexis eski evinin kredi borcunu altı ay fazladan ödemişti. Başımı iki yana salladım. "Konut Kredileri Kayıt Bürosu'nun neler olduğunu anlaması aylar sürerdi. Ayrıca ev sahiplerine mektup göndermiş olsalar, adres değişikliği iptal edildiği için mektup kara deliğe düşmüş olurdu. Kayıt Bürosu'ndakilerin bu konuda bir şey yapacak kadar endişelenmeleri için uzun zaman geçmesi gerekir."

Delia tatmin olmuş bir biçimde başını salladı. "Teşekkürler. Affedersin, devam et. Çok ilginç."

"Evet. İpotek yenilenmesi başvurusuyla ilgili banka denetimleri yapıldıktan sonra, soyadlar aynı olduğu için aldıkları bütün bilgiler gerçek sahiplerle ilgili olduğundan hiçbir sorun çıkmıyor. Ve para veriliyor. Rakamları bir düşünün. On yıl önce yirmi beş bin sterline alınmış bir ev düşünün, şimdi doksan bin sterlin değerinde. Geri kalan kredi borcu yalnızca on yedi bin. İpotek yenilenmesini tam doksan bin üzerinden yaptırıyor, kuşku çekmemek için var olan borç bakiyesini ödüyor, sonra kaçıp gidiyorlar. Dostlarımız Jack ve Liz harcamalardan sonra yaklaşık yetmiş bin pound almış oluyorlar.

En az on iki kez aynı ipi çektiklerini sanıyorum. Onları yakalamamın tek nedeni, taktıktan sonra limonlukları sökmeye karar verecek ve benzer bir eve indirimli bir fiyata satacak kadar açgözlü olmalarıydı. Ted'e döndüm. "DJ'lik yaptığını sandığın sırada Jack van'la bunu yapıyordu."

Tepkilerini görme şansım olmadı. Şimdi cep telefonuna neden bu kadar direnç gösterdiğimi hatırlıyorum. Her zaman en önemli yerde çalar.

22

Viktorya döneminin yetenekli amatör çağı olduğunu söylerler. O dönemde özel detektif olmadığıma memnunum diyebilirim. Size araştırmanızı berbat edecek bir yardımda bulunmakta ısrar eden amatörlerden daha kötü bir şey varsa, o da sizden daha açıkgöz olanlardır. Alexis'in bu olaydaki rolü nedeniyle çok geçmeden ben ona para ödemek zorunda kalacaktım, o bana değil.

Prudhoe'nun bürosunda telefonda duyduklarım yüreğimi ferahlatacak türde bir haber değildi. Alexis konuşmasına, "Ülkeden kaçıyor" diye başladı.

Dikkatle, "Bay Harris mi demek istiyorsun?" diye sordum. Olabildiğince kısa ve bilgi vermeden konuşmaya çalışıyordum. Kaldı ki birden utanç verici bir ilgi merkezi olmuştum. Ted ya da Prudhoe'ya aldırmıyordum ama polislerin varlığı özel detektiflerde, onların Woody Allen'dan daha dengesiz görünmelerine neden olan bir paranoya yaratır.

"Elbette Harris, Lomax, her ne boksa! Başka kim olabilir? Kaçıyor."

"Bunu nereden biliyoruz?"

Alexis konuşup konuşmamaya karar vermeye çalışırken anlık bir sessizlik oldu. "Sen bugün ne kadar meşgul olduğunu açıkladıktan sonra yapacağım işleri erteledim. Gözümü üzerinde tutmayı düşündüm, hiç değilse böylece bir şey kaçırmazdık. Ve de haklıydım" dedi biraz da gururla.

Bir suçluluk duydum. Nedense bu akşamı, halkına medeniyeti getiren Zulu İmparatoriçesi Brannigan olarak geçirmeyeceğimi seziyordum. "Neler oldu?" diye sordum.

Alexis zafer kazanmış bir havayla, "Pasaport başvuru formunu aldı" dedi. "Onu postaneye kadar takip ettim. Kesinlikle ülkeden ayrılmayı planlıyor."

Mantıklı bir çıkarsamaydı bu. Ama hava trafik denetimi çıkmasına izin verir vermez ganimetleriyle Costa del Crime'a gitmeyi mi ayarladığını, yoksa yalnızca kış kayak tatilini önceden mi planladığını söylemiyordu. "Neredesin?" diye sordum.

"İşyerinin bir sokak ötesindeki telefon kulübesinde. Buradan işyerinin girişini görebiliyorum. Postaneden döndüğünden beri dışarı çıkmadı."

Teslim oldum. "Olabildiğince çabuk oraya geliyorum" dedim. Kaldı ki Ted ile Prudhoe'ya saatlerce dedikodu yapacak kadar malzeme vermiştim. Telefonu kapadıktan sonra büyülenmiş dinleyicilerime tatlı tatlı gülümsedim. "Özür dilerim ama gerçekten acil bir işim çıktı. Üçünüzün konuşacak çok şeyi olduğuna şüphe yok, izin verirseniz sizden ayrılmak zorundayım. Ted, en kısa sürede yazılı bir rapor ileteceğim ama en iyi ihtimalle Pazartesi olur." Ayağa kalktım. "Tanıştığımıza memnun olduğumu söylemeliyim, Bay Prudhoe" diye ekleyerek masasının üzerinden uzanıp elini sıktım. Zavallı adam, başına tuğla düşmüş gibi duruyordu hâlâ. Erkekler üzerinde böyle bir etkim var galiba. Kaygı verici, değil mi?

Delia Prentice beni koridora kadar geçirdi. "Ne hikâye ama, Kate. Harika bir iş yapmışsın. Resmi bir ifadeye ihtiyaç duyacağız tabii" dedi. "Ne zaman görüşebiliriz?"

Saatime baktım. Üçe geliyordu. "Bilmiyorum, Delia, en iyi ihtimalle haftasonundan önce oturabileceğimi sanmıyorum, dolandırıcılık için kullandıkları adreslere bir arama emri çıkartacak kadar malzeme var elinde, değil mi?" Çantamı açıp defterimi çıkardım ve bir yandan konuşurken bir yandan da adresleri yazdım. "Bak, DKL Emlak'tan Rachel Lieberman ile konuş. Peşinde olduğun kadının adı Liz Lawrence ve Harrington bürosunda part-time çalışıyor. Ted de sana Jack McCafferty ile ilgili bildiği her şeyi anlatır. Zorluk çıkarmak istemiyorum ama gerçekten zamana karşı yarışıyorum."

"Tamam. Sorunların olduğunu anlıyorum. Rahat edecek zamanı bulunca bana haber ver, biraraya gelelim. Cep telefonunun numarasını da ver ki bilgiye ihtiyaç duyarsam seni arayabileyim"

dedi. Kâğıda telefon numarasını da yazıp Della'nın eline aceleyle tutuşturdum. Teknik olarak Alexis'in yanına gitmek için bu kadar acele etmeme gerek olmadığını biliyordum ama adrenalin normale dönerse trafiğin arapsaçı olduğu A6'dan yola çıkarak Buxton'un tepelerine gitmeyi asla başaramayabilirdim. Bu bölgede oturanların inanılmaz güçlü bilekleri olmalı.

Fiesta'yı kullanıyordum. Evi dinleme işine devam etmeye artık gerek kalmadığı için sabah bir taksi çağırıp Fiesta'yı almaya gitmiştim. Cheetham'ın dosyalarının bulunduğu dizüstü bilgisayarımı ve birkaç hukuk kitabını almak için büroya uğradım. Dosyaları karıştırma şansını hâlâ bulamamıştım, bu yüzden ölü avukatın ne gibi sahtekârlıklara bulaşmış olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama temlik hakkında benim kafamdakilerden çok daha fazla bilgi gerektirdiğinden şüpheleniyordum. Hukuk kitapları bunun içindi.

Buxton'a giden tepeden indiğimde saat neredeyse beşti. Lomax'ın yerini geçip Alexis'i otomobilinde otururken gördüm. Ben olsaydım daha iyi bir yer seçemeyeceğimi kabul etmeliyim. Alexis park etmiş iki otomobilin arasına sıkışmış duruyor, ön camdan Lomax'ın işyerini kesintisiz görebiliyordu. Köşeye park edip yanına gittim.

Yerdeki gazete yığınlarını ve sandviç kâğıtlarını ayağımla itekleyerek Peugeot'ya bindim. "Çöpçüler buraya gelip seni ÇÖD diye götürmesinler diye dikkat etsen iyi olur" dedim. "Bir numara var mı?"

Alexis başını iki yana salladı. "İki van var. Biri Lomax'ın kullandığı, diğeri de onun eşi. Diğeri birkaç kez içeriye girip çıktı ama Lomax buradan ayrılmadı."

"Elbette öbür van'ın arkasında bir çimento torbası gibi kılık değiştirmiş olarak yatmıyorsa tabii" dedim. Alexis afallamış gibi bana baktı. Harika, şimdi kendimi daha da suçlu hissediyordum. "Merak etme, böyle bir şey olmaz" dedim. "Kimsenin onu gözetlediğinin farkında değil. Cheetham'ın ölümü kaza olarak kayıtlara geçti. Bildiği kadarıyla tamamen güvende. Şimdi, sen eve git ve bırak ekmek paramı kazanayım."

"Beni buralarda istemiyor musun? Kaçarsa falan diye" dedi, biraz da istekle.

"Eve git, Chris ile güzel bir akşam geçir. Lomax bu gece uzaklara kaçmayı planlıyorsa işyerinde durmayacaktır. Pasaport bürosunda kuyruğa girecektir" dedim. Alexis'in yüzündeki dudak büküşe bakılırsa o da ancak benim kadar mantıklı yorumları seviyordu.

Alexis içini çekti. "Tamam" dedi. "Ama bu adamın kaçmasını istemiyorum."

Otomobil kapısını açtım. "Unutma, kanıt bulmak gibi küçük bir işimiz var" dedim. "Cheetham öldüğüne göre Lomax yanlış bir şey yapmadığını iddia edebilir. T. R. Harris bir işadamının adıdır, hepsi bu. Araziyi potansiyel alıcılara göstermiştir yalnızca. Kimin ve ne zaman aldığını bilmiyordur. Senle ben hikâyeyi farklı biliyoruz ama bunu kanıtlayacak durumda olmamız gerekiyor."

Alexis homurdandı. "İstediğim tek şey paramı geri almak, Kate. Onun bu işin içinden misler gibi sıyrılıp sıyrılmaması umurumda değil."

Otomobilden inerken, "Ne demek istediğini anlıyorum" dedim. "Şimdi bu tekerlekli çöpü kaldır ve köpeğin tavşanı görmesine izin ver."

Alexis uzaklaşırken el salladı, ben de Fiesta'yı onun çıktığı yere soktum. Dizüstünü açtım ve WORK.L dizinine girdim. Dosyalar iki klasöre ayrılmıştı. Birinin adı DUPLICAT, diğerinin ise RV idi. RV'deki dosyaların her biri bir ev alımıyla ilgiliydi. Bazı evler beş ay kadar sonra kayda değer bir kârla satılmıştı. Lomax'ın bahçe kapısından beyaz bir Transit van çıktığı sırada rehberimde adresleri kontrol etmek üzereydim. Hedefim direksiyondaydı. Mümkün olan en çabuk biçimde dizüstünü kapadım ve yolcu koltuğuna yattım.

Sakın kimsenin size özel detektifliğin harika bir geçim yolu olduğunu söylemesine izin vermeyin. Lomax'ı işyerinden evine kadar izledim. Sonra iki saat otomobilde otururak Martin Cheetham'ın dosyalarını sıkıntıyla inceledim. RV'deki evlerin hepsi Manchester kent merkezinin güney ve doğusundaki salaş bölge-

lerdeydi -Gorton, Longsight, Levenshulme. Üzerindeki yıkıntı binaları ucuza alıp biraz tamir ettirdikten sonra büyük bir kârla satabileceğiniz, teras evlerin çoğunlukta olduğu ucuz sokaklar. Ya da en azından birkaç ay önce Kuzeybatı emlak piyasasındaki düşüşe kadar bunu yapabilirdiniz. Bu dosyalara bakınca Lomax ile Cheetham'ın bu işi kayda değer bir ölçekte yaptığı belli oluyordu. Zihnimden hızlı bir hesaplama yapıp bir önceki yıl iki milyon sterlin elde ettiklerini tahmin ettim. Zihin aritmetiğim kuantum mekaniği bilgime eşit olduğu için yanıldığıma karar verip not defterimde toplama yaptım. Aynı sonucu çıkardım.

Birden yepyeni bir oyunun içine girmiştim. Hileli bir arazi satışından birkaç bin sterlin kazanan bir çift küçük oyuncuya bakmıyordum. Geçen yıl bir milyonun dörtte üçünü götürmüş olabilirlerdi. Ama ilk başta evleri alabilmeleri için büyük bir sermayeleri olması gerekirdi. Bunun için gereken parayı nereden bulmuşlardı?

Ben toplamaları yaparken son ışıklar da söndü. Fazlasıyla açığa çıktığımı hissetmeye başlamıştım, bu da çok rahatsız ediciydi. Bir haftadan az bir süre önce birinin beni öldürmeye çalıştığını ya da öldürebilecek kadar korkutmaya cesaret ettiğini aklımdan çıkartamıyordum. Bu insanlar hâlâ ortalıktaysa otomobilin içinde tek başına otururak kendi kendimi hedef haline getirmiş oluyordum.

Korkumun yanıtı hemen arkamdaydı. Brian Lomax'ın evinin karşısındaki yan sokağa, otuz metre öteye park etmiştim. Isırıcı rüzgârda hafifçe sallanan bir Pansiyon tabelası asılı büyük bir Victoria stili evin önündeydim. Bagajdan küçük bir çanta çıkarıp hukuk kitaplarımı içine tıktım ve kısa bahçe yolunu yürüdüm.

Pansiyon sahibi kadını iyi bir araştırmacı olarak çalıştırabilirdim. Gecelik ücreti önceden ödeyip en sonunda tertemiz küçük odada yalnız kalınca, sanki günlerdir gözlerime parlak bir ışık tutmuşlar gibi hissettim. Baskı altında nezaket çok zor değildir, özel detektiflik oskarını asıl, baskı altında söylenen yalanlar kazandırır. Hiç değilse iş kadınına uygun bir takım giymiştim, bu da, işini genişletmek için Manchester'da mülk almak isteyen, Buxtonlu hayali bir müşterinin hayali avukatı olarak ikna edici bir görüntüydü. Kadın yalana kandı, müşteri gizliliğini bozmayı ağzımı sıkı

tutarak reddetmemi doğal karşıladı. Sabah olunca biraz dedikodu için peşimde dolaşmayacağından emin değildim.

Odam istediğim gibi evin ön tarafında ve ikinci kattaydı, bu da Brian Lomax'ın evini otomobile oranla daha iyi görmemi sağlıyordu. Dar etekler ve topuklu ayakkabılardan kurtulacağıma sevinerek acil durum çantasına konulmuş eşofman ve Reebok'larımı giydim. PharmAce ve Ted Barlow için raporlarımı kasete okudum. Bu Shelley'nin zihnini birkaç saat kalbinden uzaklaştıracaktı.

Nell eve altı buçukta gelerek GTi'ımı garaja soktu. Evde hareket gördüğümde saat dokuzu geçmişti. Lomax evin yan tarafından çıktı, otomobil yolunda yürüyordu. Sağa dönüp kente doğru yürümeye başladı. Odadan çıktım ve merdivenleri birkaç gün önce yapabileceğimden çok daha hızlı indim. Mortensen ve Brannigan bir yardımcı alacak olursa, iş tanımına "eline ayağına çabuk" diye yazmamız gerekir sanırım.

Evden çıktığımda Lomax'ı hâlâ görebiliyordum, akşam koşusuna çıkmadan önce ısınma yürüyüşü yapan koşuculara benziyordu. Trafik ışıklarında sola dönerek pazar yerine doğru yokuşu tırmanmaya başladı. Onun bir pub'a girdiğini köşeyi dönerken gördüm. Harika. Üzerimde ceketim bile yoktu ve benim kim olduğumu çok iyi bildiğinden pub'a giremezdim. Deliye dönerek dosdoğru pub'a doğru yürüdüm ve camlı kapıdan içeriyi gözetledim. Mavi bir pus arkasından Lomax'ın barda bir grup erkekle gülüp konuştuğunu gördüm. Adamlar Lomax'la aynı yaşlardaydı. Görünüşe bakılırsa bir iş bağlantısından çok arkadaşlarıyla rutin Perşembe gecesi buluşmasıydı. Hiç değilse bu rahatlatıcıydı. Geriye çekilip çevreme baktım. Sokağın karşısındaki köşede, üst katta bir lokanta tabelası asılıydı. Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu.

Biftek, cips, mantarlı bezelye, bir fincan çay, bir tabak ekmek ve yağı ne kadar sürede yediğimi tahmin edemezsiniz. Tuhaftır hoşuma da gitti, öğle yemeği yememiştim de. En iyisi de annemin yaptığından daha lezzetli bir sütlaç bulmamdı. Saat on buçuk olana kadar yemeği uzatmayı başardım, sonra tekrar soğuğa çıktım. Lokantadan çıkar çıkmaz yağmur yağmaya başladı elbette. Pub'a gidip camdan içeri bir daha baktım. Sahne fazla değişmemişti, yalnızca pub biraz daha kalabalıklaşmıştı. Lomax hâlâ barda arkadaş-

larıyla duruyordu, elinde bir kadeh vardı. O eğlenirken ıslanmanın hiçbir yararını göremedim, bu yüzden pansiyona geri döndüm. Yemek mideme taş gibi oturmuştu.

Lomax tam on bir buçukta tek başına geri döndü. Beş dakika sonra üst kattaki bir ışık yandı ve Lomax perdeleri Çekmek için pencereye geldi. Bundan on dakika sonra başka bir ışık yandı ve Nell aynı şeyleri kendi odasında yaptı. Işıklarının sönmesini beklemekte bir yarar yoktu. Bahse girerim onlardan önce uyumuşumdur.

Bahse girerim onlardan önce uyandım. Saati altıya kurmuştum. Duştan altıyı çeyrek geçe çıktım. Lomax'ın perdeleri yediye çeyrek kala açılınca yüreğime indi. Pansiyon sahibi kahvaltı servisi yapmaya sekizde başlıyordu ve öyle görünüyor ki Lomax o saate kadar dışarı çıkmış olacaktı. Tatsız bir bisküvit ve biraz bayat bir kahveyle idare etmek zorunda kaldım.

Canımdan bezmiş bir biçimde çantamı toplayıp otomobile döndüm. Bu izlemenin bir yaran var mı diye merak etmeye başlamıştım. Bazen bu iş için sıkıntı eşiğimin çok düşük olduğunu düşünüyorum. Yirmi dakika sonra bahçe kapısından beyaz E-tipi otomobilin burnu göründü. T. R. Harris tabelasını bulduğum gece Nell'in GTi'ının yanında duran Jag'ı görmüştüm. Klasik otomobilin uzun kaportası yavaş yavaş dışarı çıktı, direksiyonda Lomax vardı. Bana hiç dikkat etmeden yanımdan geçip gitti. Arka dikiz aynamdan köşeyi döndüğünü görünce hemen pansiyonun bahçesinden geri geri çıkıp peşine takıldım.

Manchester yolunun yeterince kötü olduğunu sanırdım. Buxton'dan çıkmak için girdiğimiz yol ter içinde uyandığınız bir kâbustu. Bir yanda tıpkı Alpler'deki gibi keskin uçurumlar olan bir dizi dar virajlardan oluşuyordu yol. Görüş mesafesi müthişti. Sisin mi yoksa bulutun içinden mi geçtiğime karar verememiştim ama her iki durumda da önümdeki arabanın kaybolacağı fazla yan dönüş olmadığına memnundum. Beni asıl şaşırtan ise bu cehennem gibi yoldaki trafikti. Kamyonlar, van'lar, otomobilier M6 otoyolundaymış gibi düzinelerce yola koyulmuştu.

Sonunda gri-yeşil yaylaları ardımızda bırakıp Macclesfield'ın kırmızı tuğla dünyasına girdik. Yamyamlarla yakından karşılaştıktan sonra ormandan çıkan bir kâşif gibi hissettim kendimi. Trafik ışıkları, kavşakları ve ortadaki beyaz şeritleriyle düzgün yollardı bunlar. Macclesfield'dan tekrar kıra çıktık ama bu kez kafamdaki kıra daha yakın bir kıra. O korkunç yaylalardan yok, sonsuzluğa uzanan yollardan yok, virajı alamayanların çarpacağı taş duvarlar yok, birden ortaya çıkıveren kasvetli publar yok, rüzgâra boyun eğmiş çarpık ağaçlar yok. Hayır, bu çok daha kıra benziyordu. Düzgün tarlalar, güzel çiftlik evleri, Little Chefs isimli şirin lokantalar, seralar, ağaçlara çiviyle çakılmış eski eşya ve antika satış ilanları. Otomobille küçük bir kaçamak için tercih edebileceğiniz türde bir kır.

Gösterge panelindeki saatime göre 8:14'te M6'ya girdik. Heyecanlandığımı hissettim. Lomax her neyin peşindeyse, tamirat işinden daha ilginç bir şeydi. Hız göstergesi yüz yirmiyi vururken Nova'mı gerçekten özlemeye başladım. Fazla önemli gibi görünmeyebilir ama ancak yüzün üstüne çıktığında havasını bulmuşa benzeyen bir otomobildi. Yüz ile yüz on arasında direksiyonda ilginç bir çekmeye neden olan Fiesta gibi değildi. M62'ye doğru batıya dönerken operasyonun bu son aşamasının Alexis'in telefonuyla başladığını hatırladım. Pasaport başvuru formu.

Tam bir İngiliz pasaportu almak için karmaşık bir form doldurmanız, sizi en az iki yıldır tanıyan saygın bir topluluğun verdiği fotoğraflı kimliğinizin olması ve bunları pasaport dairesine göndermeniz gerekir. Sonra oturup birkaç hafta bürokrasi tekerleklerinin yavaşça gıcırdamasını beklersiniz. Aceleniz varsa İngiltere'deki beş pasaport bürosundan birine -Londra, Liverpool, Newport, Peterborough ve Glasgow'a gitmeniz gerekir. Bu işlemleri iyi biliyorum. Richard ile ben Haziran ayında California'da on beş günlük bir tatil ayarlamıştık. Gideceğimiz günden iki gün önce Richard pasaportunun tarihinin geçtiğini söylemek için büroma geldi. Tabii bu işi halledemeyecek kadar meşguldü, mümkünse ben?..

Tam dokuzda oraya giderseniz belgeleri doldurturlar ve dört saat sonra gelmenizi söylerler. Gecikirseniz kuyrukta beklemek ve

kapanış saatinden önce size sıra gelmesi için dua etmek zorunda kalırsınız. Brian Lomax bu pasaport dairelerinden birine gidiyorsa, kesinlikle bütün gün kuyrukta beklememeye kararlıydı.

Dosdoğru Liverpool'un merkezine yöneldi ve otomobilini dokuza on kala pasaport dairesinin en yakınındaki katlı otoparka park etti. Ben otomobilimde kalıp India Buildings'in kapısından içeri girmesini izledim. Beşinci kat hariç herhangi bir büroya da gidebilirdi ama bundan kuşkuluydum. Yirmi dakika içinde binadan çıktı ama doğrudan otomobiline gitmek yerine şehir merkezine yöneldi. Onu göz hapsinde tutmaya çalışırken içimden küfürler yağdırdım. Arabayla giremeyeceğim bir yaya yoluna girmediği sürece sorun yoktu.

Sorun vardı ve yoktu. Pasaport bürosundan bir mil kadar ötede Brian Lomax bir seyahat acentasına girdi.

23

Kapıdan içeri kendimi attım, gözyaşları içinde asistanın yanına koşup, "Onu nereye götürüyor? Söyleyin bana! O orospuyla nereye gittiğini bilmeye hakkım var!" diye haykırdım. Sonra gözyaşlarına boğulup Brian Lomax'ın biraz önce boşalttığı iskemleye yığıldım.

"Biliyorum aptalca ama onu hâlâ seviyorum" diye hıçkırdım. "O orospuyla ne yaparsa yapsın hâlâ benim kocam." Gözyaşları arasından büro yetkilisinin çok etkilendiğini görebiliyordum. Ağzını açıp kapıyordu.

"Allah aşkına, beni bu zavallı durumdan kurtarın! En kötüsü de olsa bilmek istiyorum. Siz kadınsınız, anlarsınız" diye ekledim suçlayıcı bir şekilde.

Başka bir kadın genç asistanı kenara itti. "Ne oldu canım?" diye sordu, yatıştırıcı bir sesle.

"Kocam" diye hıçkırdım. "Bir sevgilisi var, bunu biliyorum. Bu yüzden onu takip ettim. Buraya geldiğinde onu bir yerlere götürdüğünü anladım, benimle çocukları iki gün bile tatile götürmemiştir oysa. Artık dayanamayacağım." Yükselen bir ses tonuyla, "Bana söylemelisiniz" diye ekledim. Sonra gürültüyle yutkundum.

Yaşlı kadın, "Sharon" dedi.

"Biraz önce buradaki adam."

"Lomax" dedim. "Adı bu. Brian Lomax."

Kadın, "Bay Lomax" diye tekrarladı. "Ne istiyordu Sharon?"

Genç kız, "Müşterilerimizle ilgili konuşmamamız gerektiğini sanıyordum" dedi.

"Senin hiç kalbin yok mu kızım? Bir gün senin de başına gelebilir. Biz kızlar birbirimize destek çıkmalıyız" dedi kadın. Sonra bana dönerek, "Erkekler. Hepsi aynı, değil mi canım?" dedi. Liverpool'luların efsanevi altın yürekleri için Allah'a şükürler olsun.

Başımı salladım ve büyük bir gayret gösterisiyle kendimi kontrol altına almaya çalıştım. Bu arada Sharon sinirli sinirli bilgisayarın tuşlarına Cruella de Vil'in pabucunu dama attıracak tırnaklarıyla basıyordu. Ekranı göstererek, "İşte, Dot" dedi.

Yaşlıca kadın üzüntülü üzüntülü başını sallayarak ben de görebileyim diye ekranı çevirdi. "Her neyin peşindeyse, onunla birlikte gitmiyor" dedi. "Bak, yalnızca bir kişilik yer ayırtmış. Florida'ya uçak/otomobil. Uçak, kiralık otomobil ve konaklama rezervasyonu, tek kişilik." Kadın konuşurken ben hepsini görmüştüm. Havayolu, uçuş numarası, fiyat. Pazartesi gecesi Manchester'den uçuyor. Dot, "Parayı nakit ödedi" diye ekledi. "Bugünlerde böyle yapan fazla insan yok."

"Ya biletler?" diye sordum. "Bahse girerim onları göndertmemiştir."

Dot, "Hayır" dedi. "Pazartesi günü giderken havalimanında acentadan alacak."

"Bencil orospu çocuğu" diye küfrettim. Dot, "Tamamen haklısın, kızım" dedi. "Ancak bir de işin iyi yanına bak. Hiç değilse o şırfıntıyı yanında götürmüyor değil mi?"

Ayağa kalktım. "Onunla işim bitince başka çocuklara babalık edemeyecek" dedim.

Seyahat acentasından fırtına gibi çıkarken Dot arkamdan "Aferin sana kızım" diye bağırdı.

Köşeyi dönüp mucizevi olarak park cezası kesilmemiş Fiesta'ya binerken oyunculuğumun etkisi kendini göstermeye başladı. Bacaklarım tutmuyor, ellerim titriyordu. Erkeklerin haksızlığına uğramış kadınların dayanışması için Allah'a şükürler olsun.

Demek Alexis haklıydı, diye düşündüm M62'den üzgün üzgün dönerken. Brian Lomax kaçmak üzereydi. Onu durdurabilecek tek şey de neyin peşinde olduğunu tam olarak öğrenmemdi. Günün geri kalanını her tür şeyi bir kenara bırakıp Martin Cheetham'ın dosyalarını dibine kadar incelemekle geçirmeye karar verdim. Ama bunu yapmadan önce sanırım daha önceden kaçırdığım kahvaltıyı hak etmiştim. Ufukta Burtonwood otoyol hizmet binasını

görebiliyordum: Liverpool'daki Katolik katedralinin ikiziydi adeta. Bölge sakinlerinin Allah'ın evine "beton kulübesi" dediklerini söylersem nasıl bir şey olduğunu anlarsınız belki.

Yoldan çıkıp park yerine girdim. Oradaydı. Park yerinin tam ortasındaydı: Brian Lomax'ın E-tipi otomobili. Park ettikten sonra dikkatle servis alanını inceledim. Dükkânda değildi, oyun makinelerinin başında da görülmüyordu. Sonunda onu kafeteryada koskocaman bir tabak patates kızartmasını tek başına yerken buldum. Güle güle kahvaltı. İçimi çekerek otomobilime geri döndüm ve otoyola çıkan servis yoluna girdim. Benzin pompalarının yanına varınca otomobilimi kenara çekip park ettim. Dükkâna girip bir şişe maden suyu ile beykınlı ve yumurtalı sandviç aldım. O gün doğru dürüst bir kahvaltıya en yakın şey. Otomobilime geri dönünce motoru rölantiye alıp sandviçimi yedim ve Lomax'ı bekledim. Kendimi tutamıyordum; tanrılar onu benim tabağıma tekrar koyduğu için ne yapacağını görmem gerekiyordu.

Çeyrek saat sonra Manchester'a doğru yola koyulduk. Artık trafik yoğunlaşmıştı ama E-tipi otomobil o kadar ayırt ediciydi ki takip etmesi kolaydı. Şehir dışında Stockport'a doğru M63'e geçti. Cheadle'ın briç ya da golf oynamayanların ev satın almasına izin verilmediği kısmından döndü ve Stockport ilçesi futbol sahasını çevreleyen sokaklardan geçti. Izgara gibi birbirini kesen daracık sokaklarda onu izlemek çok riskliydi ama neyse ki bu biçimde uzun süre izlemek zorunda almadım. Lomax, takip edildiği düşüncesi aklının köşesinden bile geçmiyormuş gibiydi.

Birkaç işçinin pencerelerini söktüğü bir evin önünde durdu. Bir genç de merdivenin üstünde pervazları temizliyordu. Merdivenin üstündeki tabelada tanıdık Renew-Vations logosu vardı, tıpkı iki tekerleği kaldırıma çıkmış van'da olduğu gibi. Lomax işçilerle biraz konuştuktan sonra içeriye girdi. On dakika sonra tekrar dışarıya çıktı, başparmağını kaldırarak işçilere selam verdikten sonra otomobiline bindi.

Önce Reddish'de, sonra da Levenshulme'da birkaç kez aynı rutini tekrarladık. Bütün evler aşağıya doğru inmek yerine yukarıya doğru mücadele ediyormuş gibi görünen sokaklardaki eski teras evlerdi. Üçüncü evde jeton düştü. Bunlar RV klasöründeki en

yeni alınan evlerden bazılarıydı. Cheetham ile Lomax'ın ucuza alıp tamir ettikten sonra pahalıya satmayı planladıkları evlere bakıyordum.

Son durak Burnage'ın eteklerindeydi ama bu kez iki savaş arası yapılmış ev tamamen yıkılmış gibi görünüyordu Çakılların arasında otlar bitmişti, kapı menteşesinden çıkmıştı Kapının ve pencere pervazlarının üstündeki boyalar o kadar çok dökülmüştü ki düşüp parçalanmamaları bir mucizeydi. Çatıda iki kişi çalışıyor, kırık kiremitleri değiştiriyor, bacayı boyuyorlardı. Lomax Jag'dan indi ve adamlara bir şeyler bağırdı. Sonra bagajdan iş tulumu çıkartıp jean'iyle süveterinin üzerine giydi ve evin içine girdi. Birkaç dakika sonra matkabın güçlü sesini duydum. Büroya dönüp bilgisayar dosyalarıyla uğraşsam zamanımı daha verimli geçireceğime karar verdim.

İçeri girdiğimde Shelley telefonda "yeni müşteri" gürültüleri çıkararak konuşuyordu ama kahvemin masaya gelme hızına bakılacak olursa, Ted'in limonlukları konusundaki başarımı duymuştu. "İyi haber çabuk yayılıyor, ha?" dedim.

Shelley hemen, "Ne demek istediğini anlayamadım" dedi. "Henüz PharmAce ve Ted Barlow raporlarını yazmadın mı?"

Çantamdan kasetleri çıkardım. "Voilâ!" diye bağırarak kasetleri tumturaklı bir tavırla ona verdim. "Aman, sakın Ted'i bekletmeyelim! Bu arada o nasıl? Kuşlar kadar hür ve mutlu mu?"

"Günlerimi kendisinin bir dahi olduğunu sanan biriyle geçirmek yeterince kötü değilmiş gibi, bir de Ted Barlow'un onun dahi olduğunu söylemesini dinlemek zorunda kalıyorum. Banka ona kredi açmayı kabul etti, Ted de Evening Chronicle'a yeni bir satış elemanı için Pazartesi çıkacak bir ilan verdi. Dün gece polis üç eve baskın düzenledi ve Jack McCafferty ile Liz Lawrence'i gözaltına alacak kanıtı ele geçirdi. Her ikisi de bugün mahkemeye çıkacaklar, Ted tamamen temize çıktı." Shelley gözlerinin parlamasını engelleyemiyordu.

"Harika haberler bunlar. Anlatsana, Shelley, bütün bunları nasıl öğrendin?"

Shelley tatlı bir sesle, "Çünkü benim işim telefonlara bakmak, Kate" cevabını verdi. "Ayrıca Detektif Prentice,

Rachel Lieberman adlı bir kadın ve Alexis Lee aradı. Richard ise dört kere aradı. Sana sorun çıkarmak istemediğini ama herhalde cep telefonunun pilinin bittiğini, çünkü cevap vermediğini söylüyor."

Bütün sabah huzur içinde olmamın bir nedeni olması gerektiğini biliyordum. Gece telefonu şarja takmam gerektiğini hatırlamıştım. Yalnızca bu sabah açmayı unutmuştum. Kendimi aptal gibi hissederek Shelley'e tatlı tatlı gülümsedim. "Beni aradığı sırada o kara deliklerden birindeydim herhalde" dedim.

Shelley, son bisküviti yemediğine yemin billah ettiğim zaman annemin baktığı gibi baktı bana. "Senin için çok sorun yaratıyorsa belki de telefonu geri göndermemiz gerekir" dedi.

Dişlerimi sıktım. "İdare ederim, teşekkürler. Peki, artık dertlerinden kurtulduğuna göre Ted nasıl? Evini tam kapasite kullanmana yardımcı olmak için yüzde yüz ilgisini sana yöneltebilecek mi?"

"Seninle çalışmanın benim için ne büyük bir nimet olduğunu sana daha önce söylemiş miydim, Kate? İki oğlumun gerçekten ne kadar olgun olduğunu kavramama neden olan tek kişi sensin." Dönüp kapıya doğru gitti. Arkasından dilimi çıkardım. Başını bile çevirmeden, "Seni gördüm" dedi. Kapıda dönüp bana baktı. "Şaka bir yana, her şey iyi." Sonra beni dizüstüm ve telefon mesajlarımla baş başa bırakarak çıktı. Mesajları gözardı etmeyi seçtim tabii.

RV klasörünü incelemiş olduğum ve söz konusu evlerin bazılarını gerçekten de gördüğüm için sıra, DUPLICAT'in içindekileri çözmeğe gelmişti. İlk bakışta tamamen zararsız görünüyordu. Dosyalarda, satın alınan mülkler, sahipleri ve mülkün üzerine konulan ipoteklerle ilgili bilgiler vardı. Bilgiler, korunmalı olmayan WORK.C klasöründe bulunanlarla aynı görünüyordu. Tek fark DUPLICAT'ta kredi verenlerin herbirinin farklı olmasıydı. Aynı bankanın birden fazla kullanıldığı birkaç örnekte ise Cheetham'ın müşterileri farklı şubeleri seçmişti.

Ancak en yeni dosyalan incelerken sonunda gözüme bir şey çarptı. O zaman bile iki kez, hatta yorgunluk nedeniyle yanılabileceğimi düşünerek bir üçüncü kez daha bakmam gerekti. Ama ilk tepkim doğruydu. Dosyadaki ev, Whitfield'daki lüks bir sitede müstakil bir evdi. Ama aynı mülk için bir başka çift daha konut kredisi almıştı ve adresleri Brian Lomax'ı çalışırken bıraktığım evden başkası değildi.

Ense kökümde hafif bir ağrı hissetmeye başladım. Dizüstüne gözümü dikmemin ve neler olup bittiğini anlamak için sarfettiğim çabanın etkisi kendini göstermeye başlamıştı. Ayağa kalkıp gerindim, sonra Thai boksu kulübünde öğrendiğim ısınma alıştırmalarını yaptım. Yemin ediyorum bunlar beynimin çalışmasını değiştiriyor. Vücudum ritmini bulunca gerilimi attım, zihnim tekrar çalışmaya başladı.

O zaman aklımın bir türlü almadığı bilgi parçaları bir bütün oluşturmaya başladı. Birden Mickey Mouse'un Mikhail Barishnikov'u taklit etmesi gibi odada sıçrayıp durmaktan vazgeçip iskemleme oturdum. Dizüstünde ikili pencere açabilme düzeneği yoktu, bu yüzden DUPLICAT'a göre ipotek ettirilmiş evlerin adreslerini satın alanların isimleriyle birlikte bir kenara alelacele karalamaya başladım. Sonra Cheetham'ın düzgün temlik işlerinin klasörü olan WORK.C'deki dosyaları çağırdım.

DUPLICAT'taki her dosya için, WORK.C'de buna denk düşen başka bir dosya daha olduğunu keşfetmem uzun sürmedi. Her durumda ev aynıydı ama alıcılar ve kredi verenler farklıydı. Şimdi Brian Lomax ile Martin Cheetham'ın neyin peşinde olduğunu tam olarak anlamıştım. Sistemin zayıflığını kullanarak neredeyse sınırsız kâr sağlayan bir dolandırıcılık yapmışlardı. İkisi birlikte klasik kurbansız bir suç işliyorlardı. Ama bir tanesi açgözlülük etmiş ve bu açgözlülük Martin Cheetham'ın ölümüne neden olmuştu.

Saatime baktım. Tam dörttü. Brian Lomax'ın, Martin Cheetham ve muhtemelen Nell Lomax'ın birlikte yaptıkları dolandırıcılığa alet olmaktan öte aktif bir işbirlikçi olduğunu kanıtlayacak hiçbir şey yoktu elimde. Ama Cheetham'ın dikkatle planladığı işte ters giden her neyse bunun doğrudan Lomax'la ilgili olduğuna emindim. Onun vücut dilinde, duruşundaki küstahlıkta bir şey

vardı. Warren Beatty ne kadar kader kurbanıysa, Brian Lomax'da o kadar kurbandı. Pazartesi sabahı bir jumbo jet günbatımına doğru yola çıkmadan önce onu enselemem gerekiyordu.

Dizüstünü kapattım ve Bill'in bürosuna götürdüm. Bill kaleminin ucunu çiğneyerek bir dosya kâğıdına gözünü dikmiş bakıyordu. "Kötü bir zamanda mı geldim?" diye sordum.

Bili, "Tarihle çalıştırılan programların bilgisayar belleğinde saklanıp saklanmadığını otomatik olarak kontrol eden bir bellek programı yazmaya çalışıyorum" dedi. Kalemini derin bir iç çekişle bırakıp onun yerine sakalını çiğnemeye başladı. Annesine, bebekken, bu kadar oral olmasına yol açacak ne gibi bir deneyimi olduğunu sormak isterim hep.

"Virüs koruma mı?" diye sordum.

"Evet. Yom Kippur'daki çöküşten beri bunu yapmak istiyordum ama ilk kez fırsat bulabildim." Suratını astı. Bili, Ekim ayından beri müşterilerimizden birine musallat olan bilgisayar virüsünden çekiyordu. Virüs, Yahudilerin Kefaret Günü'nde aktif olacak biçimde oluşturulmuştu. Goldberg ve Senior adlı muhasebe şirketi olan müşterimiz bütün kayıtları okunamaz hale gelince bu saldırıyı çok şahsi olarak almıştı. Bill bunun onlara başka bir zaman ortaya çıkmayacak bir kerelik bir virüs olduğunu, temizlendikten sonra bile defalarca ortaya Çıkan gerçekten şeytani On Üçüncü Cuma ya da Michelangelo gibi olmadığını anlattıysa bile ikna olmadılar.

"Dizüstünü kasaya koyuyorum. Martin Cheetham'ın hard diskinden aldığım veriler var içinde ve onun Lomax'la birlikte Çevirdiği dolabın tek kanıtı sanırım bunlar" dedim.

"Öyleyse işi çözdün" dedi Bill. Heyecanlanmıştı, sakalım çiğnemekten vazgeçti.

"Sanırım. Tek sorun, Lomax'ın bu işe aktif olarak girdiğini kanıtlamanın zor olması. Bu yüzden şu ya da bu biçimde çözmek için planladığım küçük bir deney var." Odanın öbür tarafına geçip Escher'in Belvedere resminin çerçevesini ittim. Yaylı kol yerinden kurtuldu ve resim menteşelerinden çıkarak büro kasasını ortaya çıkardı.

Şifreyi tuşlarken Bill, "Beni aydınlatmak ister misin?" diye sordu. Kasanın kapısı açıldı, alt rafa dizüstünü koymak için içindekileri bir kenara çektim.

"İsterdim ama şu anda vaktim yok. Bu plan işe yarayacaksa altıdan önce Buxton'da olmam gerek. Kaldı ki Cuma çay saatinde sindirmek isteyeceğin bir hikâye değil bu. Bundaki düzenbazlıklar Yom Kippur'un Uzay İşgalcileri kadar basit görünmesine neden olur." Kasayı kapattıktan sonra izleme aygıtlarımızın hepsinin durduğu dolabı açtım.

"Bu konuda şovenist olduğumu düşünmeni istemem ama tehlikeli bir şey yapmayacaksın, değil mi?" diye sordu kaygıyla.

"Böyle bir şey planlamıyorum, hayır. Yalnızca onu suçlayacak bir şey bulma umuduyla birazcık işleri karıştıracağım." Altı manyetik olan bir yön belirleme aygıtı aldım ve aygıtın alıcıyla bağlantısını gösteren bir ekran seçtim. Dâhili pilleri olan birkaç küçük radyo mikrofonunu da aldım. Mikrofonların her biri başparmağımın üst eklem yeri büyüklüğündeydi, yanlarına bir de alıcı koydum. Teyp hâlâ Fiesta'da duruyordu, böylece duyduğum her şeyi kaydedebilecektim. Anten işlevini gören U şeklinde bir telin de içinde bulunduğu plastik kalemliğe mikrofonları koydum.

Bill içini çekti. "Dikkatli olman gerekiyor. Geçen Cuma akşamı olanların tekrarlanmasını istemiyoruz." Başka biri söylese çok ukala sözler gibi gelebilirdi. Ama Bill'in sözlerinin satır aralarında samimi bir endişe olduğunu fark ettim.

"Biliyorum, biliyorum, şirketimiz sigorta primlerinin yükselmesine tahammül edemez" dedim. "Bak, yeniden deneyeceklerine dair bir işaret yok. Belki de gerçek bir şeydi, gerçek bir kazaydı. Biliyorsun, adamın biri sinirlidir ya da yorgundur. İnsanın başına tuhaf şeyler gelebiliyor."

Bill istemeye istemeye, "Belki" dedi. "Sen gene de dikkat et. Yerine gelecek kişiyi eğitmeye ayıracak zamanım yok." Sırıttı.

"Söz veriyorum. Dediğim gibi, yalnızca biraz dinleyeceğim, o kadar." Onu üzmek istemiyordum. Bu yüzden kendime bir katil bulmaya gideceğimi ona söylememeyi tercih ettim.

24

Büyüleyici. Pahalı giysilerde "genç kız işi" diye bağıran bir hava vardı. Ancak orta sınıf aptal sarışın gibi görünmemi sağlayacak bir şey arıyorsam orada alışveriş yapabilirdim. Ama bölge insanları belli ki bunları istiyordu, çünkü çok şık Nell Lomax'ın tarzı kesinlikle bu değildi. Bugün dalgalı kahverengi saçları, klasik bir Jaeger takım ve buluzu olduğunu sandığım kıyafetinin üstüne dökülmüştü. Biz meslek sahibi kızların hoşlanması gereken şu bol baharatlı parfümlerden birinin reklamına çıkmış gibiydi.

Orada olup olmadığına bakmak için dükkânın önünden geçtim, sonra butiğin bir kasapla bir ayakkabı mağazası arasında rahatsız bir biçimde sıkışmış olduğu modern, cam ve beton alışveriş merkezinin arka girişine geçtim. Park yerinde yaptığım hızlı bir inceleme orada yalnızca bir beyaz Golf olduğunu gösterdi. Ayakkabı bağımı bağlama bahanesiyle tekerleğin iç tarafına bir izleme aygıtı yerleştirdim. Artık peşine takılmadan da Nell'i izleyebilirdim.

Nell tezgâhın arkasındaki yüksek bir tabureye oturmuş, Elle okuyordu. İçeriye girdiğim zaman başını kaldırdı ama açık ki eşofman altı, svetşört ve kayak montuyla içeriye giren bir kadının ilgisini yöneltmeye değer olduğunu düşünmüyordu. Saçımı arkamda toplayıp atkuyruğu yapmıştım, artık çürükler yok olduğu için her zamanki gibi makyaj yapmıştım, yani beni birkaç gün önce yüz yüze geldiği şık giyimli, aşırı makyajlı özel detektif olarak tanımaması çok şaşırtıcı değildi. Kaldı ki yüzümü aklından silmesi için o zamandan bu yana çok şey olmuştu.

Nell okumasını sürdürürken fiyatları çok yüksek giysilerin arasında dolaşarak saygı duyduğum birinin bu giysileri giydiğini düşünmeye çalıştım. Annemin muhtemelen hoşlanacağı bir etek buldum ancak annem bu fiyatın üçte birini vermeyi tercih ederdi;

bu konuda ona hak vermemek elde değil. Gözümü Nell'in üzerinde tutarak dükkânı gezdim.

Sonunda tezgâha yaklaştım, bir iskemlenin üzerine atılmış mantosuna ve ayaklarının dibinde duran çantasına yakın durdum. "Konuşmamız gerekiyor, Bayan Lomax" diyerek mantonun bulunduğu iskemlenin üstüne oturdum ve çantamı onunkinin yanına koydum.

Nell şaşırmış görünüyordu. "Özür dilerim, sanmıyorum ki..."

"Tanıştırılmadık" diyerek çantamı açmak üzere öne eğildim. İçinden bir kartvizit çıkararak ona verdim. Nell kaşlarını çatarak kartviziti incelerken çantamı kapama bahanesiyle çantasının içine mikrofonlardan birini koydum.

Nell rahatsız bir tavırla, "Hâlâ kim olduğunuzu anlamış değilim, Bayan Brannigan" dedi. İyi bir artist değil, yalan söylerken gözlerinin sinirli bir biçimde seğirdiğini görebiliyordum.

"Martin Cheetham'ın bürosunda karşılaştık. Onun öldüğü gün" dedim. Arkama yaslanarak kolumu iskemlenin arkasına attım. Gözlerimi onun yüzünden ayırmadan Burberry mantosunun cebine ikinci mikrofonu da koydum.

Başını sinirlice sallayarak, "Neden söz ettiğinizi bilmiyorum" dedi.

İçimi çekerek elimi saçlarımda gezdirdim. "Bayan Lomax, bunu kolay ya da zor bir yöntemle çözebiliriz. Martin Cheetham sizin erkek arkadaşınızdı. Kardeşinizle iş yapıyordu. Çok karışık işler, bir kısmı hiç değilse. Cheetham'ın öldüğü öğleden sonra ikiniz de onun evindeydiniz, sanırım polisle konuşmak istemeyeceğiniz bir konu bu. Şimdi arazilerin birden fazla kez satıldığını biliyorum, ipotek dolandırıcılıklarını biliyorum ve paranın nasıl aklandığını biliyorum. Martin Cheetham'ın neden ölmesi gerektiğini de biliyorum."

Nell Lomax'ın şık görüntüsü birden bozularak gözlerini sabit tutamayan korkmuş bir kadın çıktı ortaya. "Saçmalıyorsunuz" diye kekeledi. "Neyin peşinde olduğunuzu bilmiyorum. Nasıl buraya gelip Martin ve kardeşimle ilgili bu tarzda konuşmaya cesaret

edebilirsiniz?" Cüretkâr olma girişimi bırakın beni, onu bile ikna etmemişti.

"Haydi, Nell, hepsini biliyorum" dedim. "Senin bilmediğin ise sevgili kardeşinin ülkeden kaçmayı planladığı ve seni ortada bırakacağı."

"Sen delisin" dedi. "Polis çağıracağım."

"Hemen ara. Onlara bildiklerimi anlatmaktan ve kanıtları göstermekten mutluluk duyarım. Yeri gelmişken söyleyeyim, kanıtlar çok güvenli bir yerde, yani benden Martin Cheetham'dan kurtulduğunuz gibi kurtulmaya çalışmanın bir yararı olmaz."

Bilinçsizce benden uzaklaşan Nell, "Gitsen iyi olur" dedi.

"Bir mesaj vermeye geldim. Kardeşin ve sevgilin müşterimi beş bin sterlin dolandırdı. Aynı şeyi on bir kişiye daha yaptılar. Kardeşin Pazartesi günü ülkeden ayrılmadan önce altmış bin sterlini geri istiyorum, yoksa havalimanında onu polisler bekliyor olacak." Sımsıkı tuttuğu kartviziti işaret ettim "Numaram sende var. Parayı bulur bulmaz beni aramasını söyle, değiş tokuşu yapalım."

Çantamı alarak ayağa kalktım. "Bunda çok ciddiyim Nell. Sen de işin içindesin, unutma. Kardeşini parayı geri vermeye ikna etmek için büyük bir teşvik olmalı bu." Hızla kapıya doğru yürüdüm. Birkaç askı elbiseyi devirmeyi düşündüm ama tehdidimin yeterince etkili olduğuna karar verdim. Arkama bile bakmadan kapıdan çıktım.

Nell'in dükkânı kapayarak kardeşi Brian'ı bulmaya gideceğini tahmin etmiştim. Saat beş buçuğu geçmiş olduğu için dosdoğru eve gitmesinin daha büyük bir olasılık olacağını düşünerek ucuz ve şirin pansiyona gittim. Pansiyon sahibi benim dönüşümü meraklı karşıladı, özellikle de elektronik aygıtları görünce. Kapıyı arkamdan sıkıca kapayarak pencerenin kenarına oturdum, alıcı yanımdaki sehpanın üzerinde duruyordu. Alıcının kulaklığını kulağıma takıp bekledim. Şimdiye kadar bir şey olmamıştı. Ya Nell benden çok uzaktaydı ve onu duyamıyordum ya da dinleyiciyi fark etmiş ve tuvalete atmıştı. Ben dükkândan ayrıldığım sıradaki ruh halini düşünürsek, çantasının içinden fırlayıp onu ısırsalar bile fark edeceğini sanmıyordum doğrusu.

Sonra ekran yanıp sönmeye başladı. Aygıtın beş millik bir çapı vardı ve alıcıya yayın yapıyordu. Ekran, dinleme aygıtının alıcıya göre yönünü gösteriyordu, ekranın alt tarafındaki rakam göstergeleri de alıcıyla verici arasındaki uzaklığı belirtiyordu. Başta rakamlar tırmanmaya devam edince hayli rahatsız oldum. Yanlış tahminde mi bulunmuştum? Kardeşinin geç saatlere kadar çalıştığı bir inşaata mı gidiyordu? Tam paniklemek üzereyken yön değişti ve rakamlar düzgünleşti. 157'yi gösterdiğinde beyaz Golfun eve doğru yaklaştığım görebiliyordum. Sonra kulaklık devreye girdi ve motor gürültüsünü duydum.

Denetimini yitirmiş bir kadın gibi kullanıyordu otomobili. Ön çamurluğunu bir direkte bırakmamış olması mucizeydi. Yolda durunca keskin bir fren sesi duydum. Garaj kapısını açma zahmetine katlanmayarak otomobilini evin önünde bıraktı. Otomobilden inişini, kapıyı küt diye kapatıp içeriye girişini hem duydum hem de gördüm.

"Brian" diye bağırdı. Kardeşinin adını seslenerek hızla evin içinde dolaşırken ayak seslerini, giysisinin hışırdamasını, hızlı hızlı solumasını duyabiliyordum. Ama kimse ona cevap vermedi. Sonra mantosunu çıkarıp bir yere attı gibi geldi bana.

Nell tuşlara basarken telefonun elektronik seslerini, belli belirsiz bir cep telefonunun çaldığını duydum. Biri telefonu açtı ama telefondaki paraziti ben bile duyabiliyordum. Nell, "Brian" dedi. "Sen misin? Brian, seninle konuşmam gerek. Brian, o Brannigan denen kadın. Alo? Alo? Sesin gidiyor, Brian!" Sesi giden yalnız Brian değildi. Nell'in sesi de paramparça olmuş gibi çıkıyordu.

"Brian! Neredesin?" diye bağırdı. Sonra bir sessizlik oldu, karşıdakinin ne konuştuğunu duyamıyordum. "Buraya hemen gelirsen iyi olur, Brian. Gerçekten başımız belada."

İşe yarıyordu. Nell'in kendisine içki koymasını sabırla bekledim. Neyseki çantasına göbek bağıyla bağlı kadınlardandı. Bu tür kadınlar genellikle sigara tiryakisidir, buna dikkat etmiştim. Bir çakmağın çakılma sesini şaşmaz şekilde duydum. Lomax eve geldiğinde Nell üçüncü sigarasını, içiyordu. Kız kardeşinin panik ha-

linde ettiği telefondan pek etkilenmemiş görünen Brian, E-tipini sakince garaja sokup acele etmeden evin arka tarafına geçti.

Bir dakika sonra Nell'in, "Brian, sen misin?" diye bağırdığını duydum.

"Sen gene ne işler karıştırıyorsun?" Ses başta biraz boğuk geldi ama Lomax kardeşine yaklaşırken netleşti.

Yerde bir iskemle gıcırtısı oldu, sonra Nell, "O Brannigan denen kadın" dedi. "Özel detektif, Martin'in çevresinde dönüp duran kadın. Bu öğleden sonra dükkâna geldi. Brian, neler olup bittiğini bildiğini söylüyor!"

İsteri krizi geçirecekmiş gibi çıkıyordu sesi. Sanki bir radyo oyunu dinliyor, duyduklarımdan bir görüntü oluşturmaya çalışıyordum. Kasetin dönüp dönmediğini kontrol ettikten sonra dikkatimi duyduklarım üzerinde yoğunlaştırdım.

"Sen de bu saçmalığa inandın. Tanrım, Nell, sana söyledim, kimse tek bir açığımızı bulamaz. Artık temize çıktık. Peki, ne dedi? Ancak blöf yapıyor olabilir." Sesi gergin değil kızgın çıkıyordu, sanki suçlayacak birini arıyordu ve Nell de elinin altındaydı.

"Arazi satışları, ipotek dolandırıcılığı ve parayı aklamak için eski evleri kullanmayla ilgili her şeyi bildiğini söyledi."

"Tanrım, gerçekten saçmalık. Tahminde bulunuyor olmalı. Doğru tahmin etmiş olsa bile tek bir kanıtı yok." Başka bir iskemle yere sürtüldü ve farklı bir çakmak çakıldı.

Nell, "Kadın kanıtı olduğunu söyledi" dedi.

"Olamaz. Martin'den sonra her şeyi temizledim. Her kâğıt parçasını, her bilgisayar disketini. Hiçbir kanıt yok. Tanrı aşkına, Nell, kendini topla."

"Ya kanıtı varsa? Ya bilmediğin bir şey varsa? Sana söylüyorum, Brian, kadın biliyor. Martin'in ölümünün kaza olmadığını da biliyor."

Lomax, "Gerçekten rüyalar âlemindesin" diye homurdandı. "Bak, polis kaza olduğunu düşünüyor. Soruşturma kaza olduğunu söyleyecek. Böyle olmadığını bir tek senle ben biliyoruz. Bu özel

detektif hiçbir bok bilemez. Orada değildi, ha? Yoksa ordaydı da görmedik mi? Sevgili erkek arkadaşının tırabzandan sarkmasına yardım mı etmişti? Gözümden mi kaçmış yoksa? Dinle, o ödlek herif hakkında hiçbir şey biliyor olamaz."

Nell, "Onun hakkında böyle konuşma" dedi.

"Ama öyleydi. Sürekli şiddetle hiçbir işi olmadığını söyler dururdu." Lomax kırılgan bir sesin taklidini yaptı. "O meraklı orospuyu rahat bırakmazsam polise gideceğini söylüyordu. O karıya bir şey yapmak zorunda kalmamız, onun aptalca hatası değilmiş gibi. İşi doğru dürüst yapmış olsaydım bu Brannigan denilen orospuyla hiçbir işimiz kalmamış olurdu. Şu anda Kanal'ın derinliklerini boylamış durumdaydı."

Kendimi engelleyemeyip titredim. Sizi öldürmeye çalışan birinin başaramadığı için sızlanarak konuştuğunu duymak insanın midesini alt üst ediyor. Kendi ölüm ilanımı okumak gibi.

Nell, "Ama doğru dürüst yapamadın, değil mi? Şimdi de her şeyi bildiğini söylüyor. Senden altmış bin dolar istiyor, yoksa polise gidecek" dedi. Sesi kardeşine karşı çıkmak için kendini zorluyormuş gibi titrek çıkıyordu.

"Altmış papel mi? Bize şantaj mı yapmaya çalışıyor?" Lomax'ın yükselen sesinde bir hayret vardı.

"Şantaj değil. Müşterisinden beş bin aldığını, aynı gemide on bir kişi daha olduğunu söylüyor. Onların paralarını da geri istiyor."

Lomax belli belirsiz bir kıkırdamayla, "Onların paralarını da istiyor" diye tekrarladı.

"Pazartesi günü uçağa binmeden önce bu parayı istiyor. Hangi uçak bu, Brian?" Nell'in sesi çatlak çıkıyordu. Uzaktan bile aralarındaki gerginliği hissedebiliyordum.

"Sana söyledim, boktan bir bezirgân o. Yalnızca aramızı açmaya, senin çözülerek ona bilmediği ama bildiğini düşünmeni istediği her şeyi anlatmanı sağlamaya çalışıyor." Lomax kız kardeşi üzerinde Oscar kazanmak üzereydi.

"Beni kandırıyorsun, değil mi?" diye sordu Nell. "Bütün parayla bir yerlere gidecek, beni bu boktan durumla başbaşa bırakacaksın."

Lomax, "Hiçbir boktanlık olmayacak, bunu sana söyleyip duruyorum. Ayrıca da kaçmıyorum" diye bağırdı.

Sağ kulağımda sesler karıştı. İskemleler yere sürtüldü, sonra bir tokat sesi geldi. "Demek öyle!" Nell neredeyse çığlık atar gibi konuşuyordu. "Peki, cebindeki o pasaport neyin nesi?"

Lomax, "Onu bana ver" diye bağırdı.

"Kaçıp beni bırakmayı düşündün demek. Seni orospu çocuğu, Brian! Bu işte birlikte olduğumuzu söyledin. Senle Martin aptal oyunlarınızı oynarken ben bütün sıkıntılara katlandım. Martin'in çok fazla risk olduğunu söylediğinde inanacak kadar aptaldım. Şimdi de beni silip benim hakkım olan parayla kaçacağını sanıyorsun." Artık isterik bir biçimde bağırıyordu.

Lomax patladı. "Kapa şu boktan ağzını." Bir tokat sesi daha duydum. "Seni aptal orospu. İstediğin tek şey paraydı. Martin'e metelik bile vermiyordun. Para gelmeye devam ettiği sürece onun sessiz kalması için elinden geleni yapıyordun yalnızca. Şimdi bana bu palavraları sıkma."

Ani bir sessizlik oldu. Sonra Nell Lomax yumuşak bir sesle, "Ama kimse buna inanmaz, değil mi? Ancak ben çözülüp polise kardeşimin nişanlımı öldürdüğünü keşfettiğimi, şimdi de dolandırdığı paralarla ülkeden kaçmayı planladığını söylersem bana inanacaklardır."

Lomax hakir gören bir tavırla, "Sende bu cesaret nerede" dedi.

Nell acı acı, "Yok mu yani?" diye sordu. "Paramın üzerine oturup bana bir kuruş bırakmadan gidemeyeceksin."

Bir şangırtı koptu. Lomax, "Fazla ileri gittin küçük kızkardeşim" diye hırladı.

Boğuşma sesleri yoğunlaştı. Birden korkarak kulaklığı çıkarıp yere attım ve koşmaya başladım. Merdivenlerden deli gibi indim, ön kapıdan çıkarak sokağın karşısına geçtim.

Kaskatı kaslarımın bu koşuya dayanmasını ummaktan başka bir şey yapamazdım. Bahçedeki araba yolunda ve evin yan tarafında kulaklarımın uğuldadığını hissettim, Lomax'ın sesi kulaklarımda yankılanıyordu.

Evin köşesini dönünce uzun bir limonluk gördüm. Limonluğun içinden mutfağı görebiliyordum. Hemen manzarayı gördüm. Nell mutfak masasına doğru eğilmiş, ellerini arkasında yararsız bir çırpınışla sallıyordu. Lomax öne eğilmiş, uzun boyuyla Nell'in tepesinde boğazını sıkıyordu.

Kapıyı denedim ama kilitliydi. Hemen kapı pervazını, zayıf bir noktasını bulabilirim diye inceledim. Sonra pozisyon alıp bütün ağırlığımla bir tekme savurdum. Darbenin etkisiyle pervaz kırıldı, ayrıca Brian Lomax'ı durdurma gibi bir yararı da oldu. Derin bir soluk alarak vücudumdaki her kemiği sarsan acıyı dindirmeye çalıştım ve bütün enerjimi ayaklarımla bacaklarımda topladım. İkinci tekme kapıyla pervazı birbirinden ayırdı ve kapı içeriye doğru açıldı.

Tekmenin sonucunda limonluğa girdim. Lomax, Nell'i bırakmış, bana doğru geliyordu. Benden daha büyük, daha ağır, daha güçlü ve daha çevikti. Yalnızca tek bir şansım olduğunu biliyordum. Kendimi dengeledim onun yanına gelecek biçimde çevremde döndüm. Bir ayağımı öne attım, sonra Lomax üstüme atılırken öbür ayağımı hızlı, kısa bir kavisle savurdum. Kalça kemiğinin kırılma sesi hasta edici bir yükseklikteydi. Lomax düşen bir ağaç gibi yere yığıldı. Acı çığlıkları ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Üzerinden atlayıp Nell'e doğru giderken, "Barton Köprüsü'nde boşlukta asılı kalmak da hiç eğlenceli değildi" dedim.

Lomax zorlukla, "Orospu" dedi.

Onunla konuşmayı hiç mi hiç istemiyordum ama kasetin hâlâ çalıştığını düşünerek, "Bu hale sen getirdin" dedim. "Açgözlülük ettin. Martin Cheetham'ı öldürmene hiç gerek yoktu."

Kızkardeşinin iki büklüm vücudunun üzerine eğilirken, "Seni ne ilgilendiriyor? Önemsiz herifin biriydi. Hazır şansım varken seni de öldürmeliydim" dediğini duydum.

Nell'in nabzını yokladım. Parmaklarımın altında belli belirsiz bir atış vardı. Yavaşça vücudunu yere uzattım. Buluzunun düğmelerini çözdükten sonra kulağımı ağzına dayadım. Hafif ve kesik kesik soluyordu ama gene de soluk vardı işte. "Hâlâ yaşadığına memnun olacaksın" dedim.

Lomax, "Orospu" diye tekrarladı.

Doğrulup telefona gittim. Kendimi biraz sarsak hissediyordum, kaslarım bir hafta hiç çalışmadıktan sonra bu kadar ağır bir yüke itiraz ediyordu. Telefonu kaldırıp 999'u aradım. "Acil servis. Hangi bölümü istiyorsunuz?" Bu sözler kulağıma müzik gibi geldi. Yaratılmasına yardımcı olduğum karışıklığa baktım. Bu mutfak kesinlikle bu ayın Homes and Gardens dergisinde yer almayacaktı.

"Polisi arasanız iyi olur" dedim. "Ayrıca bir önlem olarak buraya birkaç ambulans gönderin."

25

Bolton'da bir yan sokakta durdum. Richard, "Burada ne işimiz var, Brannigan?" diye sordu.

Otomobilden indim, Richard da peşimden geldi. "Buxton'daki o Çin yemeğinden sonra özel bir şeyi hak ediyoruz diye düşündüm" dedim, köşeyi dönüp çift kanatlı kapıyı açarken. Richard peşimden merdivenden aşağıya indi, koi carp'la dolu çeşmesi bulunan mermer bir hole girdik. Restorana girerken, "Imperial Banquet'de çeşit çok bol" dedim.

Richard'ın yüzü aydınlandı. Hatta gözleri parladı.

Masanın üstüne fırlayıp striptiz yapsam ondan bu kadar güçlü bir tepki alacağımdan şüpheliyim. Garsona adımı söyledim. Onun peşinden uzun bölmelerle diğer müşterilerden ayrılan bir masaya gittik. Masada sipariş edildiği üzere içinde Çin birası ve bir şişe Apollinaris maden suyu bulunan bir buz kovası vardı.

Garson birayı açarken Richard, "Böyle zamanlarda sana reddedemeyeceğin bir öneri yapmak istiyorum" dedi.

"Sakın evlilik olmasın" diye hatırlattım. "Evlilik mazoşistler ve anneler içindir. Ben bunların ikisi de değilim."

"Henüz değilsin" dedi.

Suratımı astım. "Bu yemeği ağzınla mı yemek istersin, yoksa üstüne mi istersin?"

Richard ellerini teslim olur gibi kaldırdı. "Özür dilerim!"

Dim sum gelince her ikimiz de takdirlerimizi ilettik. Beş saniye sonra da yemeğe saldırdık.

Richard ağzı char siu bau dolu olarak, "Bana ayrıntıları anlatsana. Bütün bildiğim, bugünlerde Cuma akşamları seni bulmanın en iyi yolunun polislere sormak olduğu."

Zavallı adamcağız beni ancak saat onu geçtikten sonra cep telefonundan bulabilmişti. Buxton karakolundaki sorgu odasında komiser ve Delia Prentice'e bütün hikâyeyi anlatıyordum. İşin içinde dolandırıcılık olduğu için Della'yı aramalarını ben istemiştim. Polis sorgusu sırasında yanımda birinin olmasına ilk kez memnun oldum. Telefona cevap vermek için konuşmayı kestiğim zaman ikisi de memnun olmuş gibi değildi.

Sonunda eve çok geç saatlerde dönebildim, yatak odamın kapısına "Hadım Edilmeyi Göze Almıyorsanız Rahatsız Etmeyin" yazılı kartonu taktım ve öğleden sonraya kadar uyudum. O sırada da Richard maça gitmişti tabii. Bazen zaten evliliğe benziyor ilişkimiz.

"Uzun ve sıkıcı bir öyküyü kısa kesmem gerekirse" dedim, "bütün bilgisayar dosyalarını biraraya getirince bir resim ortaya çıktı. Martin Cheetham'ın evlerin alım ve satımında uzman olduğunu unutma. Ancak bir ev alan müşterisini temsil ettiği zaman bütün belgeleri Tapu Müdürlüğü'ne götürmeyi ihmal ediyordu."

Richard, "Sevgilim, Mandarin konuşuyor gibisin" dedi. "En başından anlatsana. Yeni başlayanlar için ipotek dolandırıcılığı."

İçimi çektim. "Bir ev üzerine iki ipotek şöyle yapılıyor. Bay ve Bayan X bir ev satın alıyorlar. Avukat Martin Cheetham'a gidiyorlar. Kredi ayarlanıyor. Sonra Cheetham'ın belgeleri Tapu Müdürlüğü'ne göndermesi gerek. Tapu Müdürlüğü'nün de mülke ipotek konulduğunu kayda geçirmesi, bu kayıtta ipotek miktarını ve borçlunun adını belirtmesi gerek.

Ama Cheetham belgeleri Tapu Müdürlüğü'ne göndermeden önce birkaç hafta oyalanıyor. Bu arada, başka bir kredi kurumuna aynı mülk için kredi başvurusu yapıyor. Boğazı tekrar çalışmaya başladığından beri susturulması mümkün olmayan Nell'e göre kredi görüşmelerinde Cheetham'ın karısı gibi davranırmış. İlk ipotek kaydı henüz yapılmadığından Tapu Müdürlüğü'nde diğerlerinin kontrol edebileceği resmi bir kayıt yok, yani bir sorun çıkmıyor ve kredi veriliyor. Buraya kadar tamam mı?"

Richard başını salladı. "Sanırım."

Dim Sum Richard'ın midesini boylamadan birkaç karides ve küçük turfandalıklardan yedim. Benden daha şüpheci biri neden işlerimin karmaşık yanlarını her zaman masada yemek varken açıkladığımı merak ederdi.

"Bu ikinci belgeler hiçbir yere gitmiyor" dedi. Cheetham'ın bürosunda kalıyor. Bırak bu konuda bir şey yapmayı, Konut Kredileri Kayıt Bürosu'nun ipotek sertifikasını hiç almadıklarını farketmesi bile en az bir yıl alır. Bu arada Cheetham ile Lomax (diyelim) 100.000 sterlinlik bir çek alırlar, çünkü Kayıt Bürosu, ikinci, hayali alıcılara vermek üzere Cheetham'a parayı öder. Kredi borçlan düzenli bir biçimde her ay ödendiği sürece hiçbir problem çıkmaz. En az bir yıl kimse şüphelenmez. Bunu onla çarp, bir milyon tuttuğunu görürsün."

Richard, "Vay canına!" dedi.

"Şimdi, kısa dönemli bir dolandırıcılık yapıp kaçabilirsin; böyle bir durumda polis peşine takılır. Ya da Cheetham ile Lomax'ın birkaç ay önceye kadar yaptıklarını çok başarıyla yapabilirsin. Parayla gidip yıkık dökük evler aldılar. Lomax işçilerini gönderip evi onardı, sonra büyük bir kârla evi satarak parayı akladılar. Konut piyasası bu kadar düşmüş olmasa bunu sonsuza kadar sürdürebilirlerdi, çünkü hileli kredi borçlarını yıl içinde ödüyorlardı."

Richard, "Yani krediyi veren kurum hiçbir şeyi farketmeden Cheetham bütün parayı geri mi ödüyordu?" diye sordu.

"Doğru. Bu arada Lomax'la birlikte sermayeyle birlikte yüzde elli kâr elde etti. Kurbanı olmayan bir suç bu. Kredi verenler hiçbir şey kaybetmiyor, hatta böyle bir şey döndüğünden haberleri bile olmuyor."

Richard güldü. "Müthiş bir şey bu! Hey, kendi temliklerini de yaptıkları için avukat ücretinden de kurtulmuş oluyorlar. Peki, öyleyse, neden bundan vazgeçtiler?"

"Dediğim gibi piyasa çok duruldu. Satışlar durdu. Satamadıkları evler ellerinde kaldı. Bu yüzden Alexis ve Chris'e rastgelen hileli arazi satışına başvurdular. Nakit akışı kesilmişti çünkü. Böylece Lomax, Cheetham'ı bir düzine ev için kredi almaya ikna etti. Bu borçlarını ödemeye hiç niyetleri yoktu. Nell'in dediğine göre bu

durumda bir milyon pound sermayeleri olacağını hesaplamıştı. Üçü İspanya'ya falan kaçacaklardı. Sonra piyasa açılınca evlerin geri kalanını satarak onları da nakite çevireceklerdi. Yirmi yedi evden söz ediyoruz bu arada, otuz yedi bin pound ortalama değerleri var. Bu da rahat bir milyon demek."

Richard tekrar, "Vay canına!" dedi. "Bu çok ciddi bir para, Brannigan. Sen neden hukuku bitirmedin?"

Onu duymazdan gelerek masamıza yeni gelen müthiş güzel kokulu ördeğe dikkatimi yönelttim. Tabağıma ördek parçaları, soğan ve erikli sos aldım. Dikkat etmezsem ördeği de silip süpürecekti.

"Peki, Cheetham'ı neden öldürdüler? Yani her şey yolunda gidiyormuş gibi görünüyor. Neden işin nasıl yürütüldüğünü bilen tek kişiden kurtulmak istediler?"

Yemeğimle oynadım. "Nell'e göre bu benim hatamdı."

"Ne demek bu?"

"Ortalıkta dolaşmaya başladığım zaman Cheetham panikledi" diye açıkladım. "Sonra DKL Emlak'a kadın kıyafetleriyle gelip de beni gördüğü zaman büyük dolandırıcılıklarının peşinde olduğumu sandı. Bu yüzden Lomax'a beni uyarmasını söyledi. Öyle görünüyor ki yalnızca uyarılmamı istiyordu. Lomax ya da işçilerinden biri beni karanlık bir geçitte tehdit edeceklerdi. Ama bunun yerine. Lomax beni DKL'nin dışında yakalamış olmalı, sonra Ted'in fabrikasına kadar takip etti, eve dönerken de van'ını üstüme doğru sürüp beni Barton Köprüsü'nden aşağı atmaya çalıştı. Ertesi gün oturduğu semtte karşısına çıktığımda çok şaşırmış olmalı. Özellikle de yanında Cheetham olduğu için."

"Peki, Cheetham'ı neden öldürdü? Neden seninle başladığı işi bitirmedi?"

"Teşekkürler Richard. Bu kadar istekli görünmene gerek yok. Hâlâ burada olmamın nedeni ne kadarını bildiğimi ya da benim bildiğimi başka kimlerin bildiğini bilmemeleriydi. Ama Lomax'lar, Cheetham'ın zayıf halka olduğunu düşündüler, baskı altında çözülecek bir halka. Onu ortadan kaldırırlarsa kanıtları da yok edebile-

ceklerini ve kendilerini temize çıkaracaklarını hesap ettiler. Bu yüzden Nell küçük oyunlarından biri için Cheetham'la buluştu. Sonra adamı bağlayınca Brian gelip onu boğdu. İkisi Cheetham'ı tırabzandan sarkıttılar, böylece kötü sonuçlanmış pis bir seks oyunu gibi görünecekti."

"Ben de eski karımın kancık olduğunu sanırdım. Allahım. Hangi kadın sevgilisine bunu yapar?"

"Parayı sevgilisinden daha çok seven bir kadın sanırım" dedim. "Bütün kanıtları yok ettiklerini sanıyorlardı. Ama ikisi de bilgisayarlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bütün bilgilerin disketlerde olduğunu sandılar."

"Peki, Alexis parasını geri alacak mı?"

"Büyük olasılıkla Lomax'ı mahkemeye vermesi gerekecek. Ama hiç değilse onun öngörülebilir bir gelecekte nerede olduğunu biliyor. Belgeleri doldurmakta hiç zorluk çekmez. Parası evler kadar güvenli bir yerde."

KAYIP LİMONLUKLARIN PEŞİNDE

Manchester'lı özel dedektif Kate Brannigan, "kayıp limonlukların esrarı"nı araştırırken kendini sahte arsa satışları, fazlasıyla karmaşık ipotek oyunları ve benzer para dümenlerinin içine boğazına kadar gömülmüş olarak bulur. Bu arada bir türlü tam hakkıyla çekemediği fotoğraflar ile maceraya katılan huysuz sevgilisinin çeşitli huysuzlukları da işin cabası... Bir arkadaşının ricası üzerine girıştiği araştırmaları kendi hayatını tehlikeye sokunca "kayıp limonlukların esrarı" sözcükleri, Kate Brannigan'ın kulağına hiç de hoş gelmemeye başlar.

"Kate Brannigan'ı, bu ikinci macerasıyla Kinsey Millhone ve V. I. Warshawski'nin yerleşmiş olduğu en üst kademeye terfi ettirebiliriz."
The Sunday Telegraph